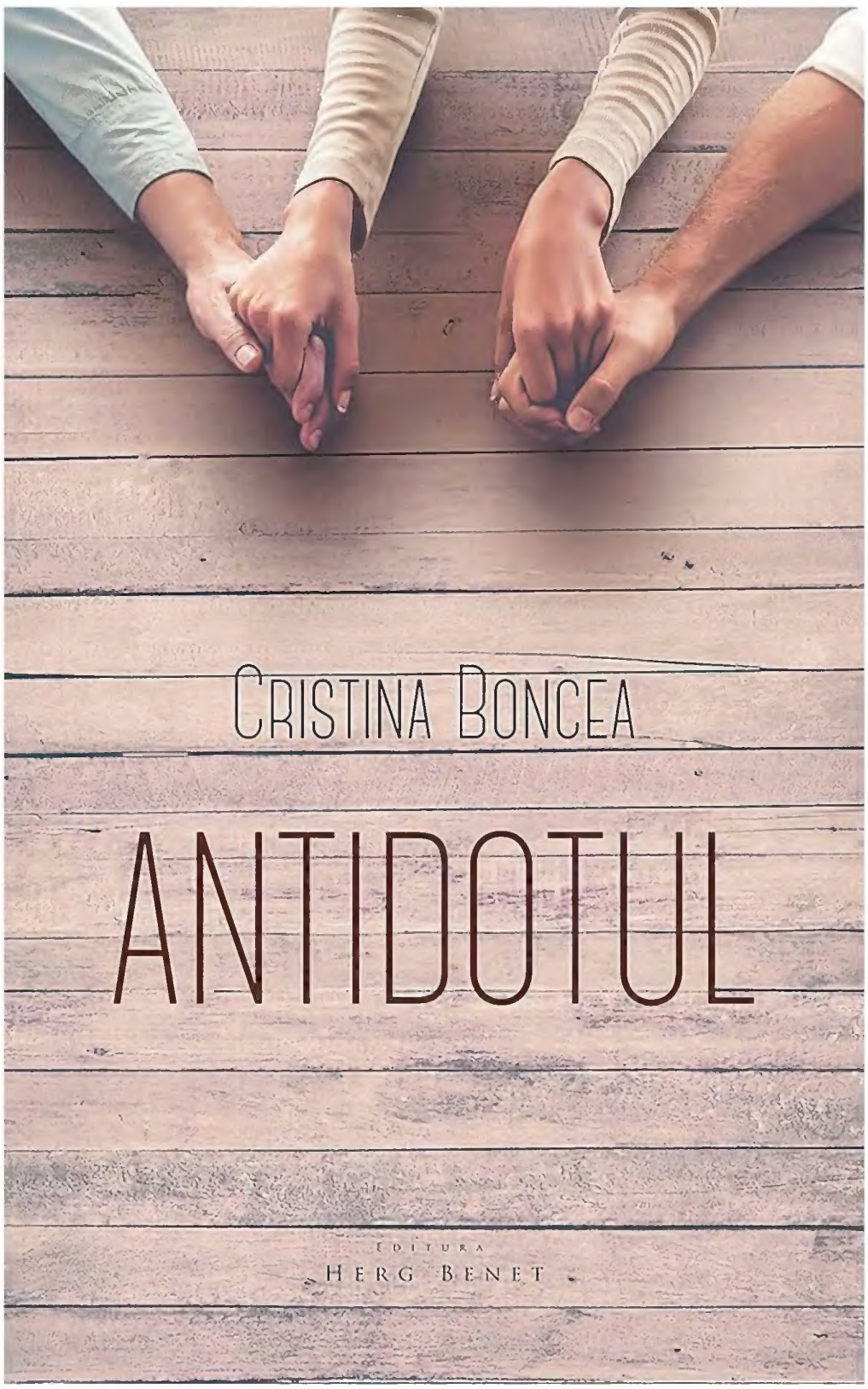
CRISTINA BONCEA
ANTIDOTUL
EDITURA
HERG BENET

CRISTINA BONCEA

Antidotul

Editura HERG BENET

2016

HERG BENET
PUBLISHERS

© 2016 Cristina Boncea
© 2016 Herg Benet, pentru prezenta ediție

© 2016 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Herg Benet Publishers
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă: © The Spartan Bureau

ISBN ePub: 978-606-763-083-1
ISBN Print: 978-606-763-082-4

Colecția $\sqrt{7}$

Reproducerea integrală sau parțială a textelor nu este permisă
fără acordul scris al deținătorului de drepturi de autor.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Născută pe 1 ianuarie 1998, **CRISTINA BONCEA** a scris primul ei roman, intitulat „Octopussy", la vârsta de 16 ani. „Becks merge la școală" vine în continuarea acestuia, în anul 2016, iar „Antidotul" este partea finală a seriei. Autoarea locuiește în prezent în București, iar activitățile sale zilnice constau în a scrie articole despre cărți pe site-ul personal cristinaboncea.com și a posta clipuri pe canalul ei de YouTube. Pe viitor, Cristina își dorește să publice cât mai multe cărți și să lucreze în domeniul literar. Visul ei este să devină traducător.

RIP, A&F.

PARTEA I

CAPITOLUL 1

Optsprezece ani. Nu mai am părul lung. A vrut să crească, dar nu l-am mai lăsat. Sunt șatenă acum. Sunt un clișeu mergător, dar m-am obișnuit. Nu mai vreau să strălucesc pentru oameni, să fiu ceva spectaculos. Nu mai vreau să fiu un artificiu, o petardă, ceva care creează efect. Sunt doar eu, un bec stins, o luminiță de brad între alte sute de luminițe identice. Scoate instalația din priză – atât, doar o mișcare simplă – și m-am dus. Am murit, la fel de ușor... la fel... la fel ca ea! Bang. O mișcare. Așa s-a creat lumea. Așa a spus proful de geogra.

Am optișpe ani. Sunt o figură ștearsă. M-am îngrășat. Am uitat cum să mă mai machiez. I-am lăsat lui Becks un rimel la mormânt. M-am pierdut de *n* ori cu autobuzul până acolo. Mereu trebuie să trec pe lângă un anume magazin de sicrie, funerar, sau cum i-o spune... și e un băiat frumos acolo și mereu intru pierdută și îmi spune că trebuie să mai merg două stații cu autobuzul până ajung la Becks. Ei îi plăceau cimitirele. Mie, niciodată. Îmi aminteau prea mult de spital, de închisoarea aia cu gratii la geamuri, cu scârbă prin toate colțurile. Da, un sentiment, un sentiment transformat într-un substantiv comun, un obiect, ceva palpabil. Scârbă. Simt același lucru de fiecare dată când fumez. Îmi vine să vomit și tot mai trag un fum. Nu rămân dungi de la ruj pe filtru, buzele mele sunt uscate. Nu-mi mai pasă cât

de sănătoasă sunt. Să vină, să vină să mă ia când își dorește, sunt gata...

Aproape optișpe ani, totuși. Mă doare inima. Nu am cancer. Era să am cancer, am crezut că am cancer, mi-am dorit să am cancer. Dar doar mă doare și m-am obișnuit. A trecut mult timp. Așa cred. Dar mereu când îmi amintesc – nu că aș putea uita vreodată, pentru o secundă măcar – e ca și când ar fi fost ieri. A murit. Punct. Becks a murit. Becks, sora mea geamănă, cea care m-a salvat, ne-am salvat una pe alta, s-a dus.

Sunt pe balconul fostei noastre camere și fumez. Mama e în bucătărie. Gary e la supermarket. Familia noastră s-a schimbat total. A fost un reset mintal, pentru toți. După Crăciunul ăla, deja se vedeau progrese, dar nu credeam cu adevărat că va fi așa. Acum e... Așa cum? O familie normală. Ne-am normalizat. Putea să moară oricine și am fi rămas pasivi, dar după ce a murit Becks... După tot ce a lăsat ea în urmă... A MURIT! Infern. Asta văd atunci când îmi închid ochii. Durere, lavă continuă. Am vrut să mor și eu odată cu ea, în același fel. I-am scris poezii. I-am făcut un altar, așa cum i-ar fi plăcut ei... I-am căutat prin laptop, prin jurnale. Am vrut să-i aduc omagii peste omagii. Dar vorbesc singură. Mă joc singură într-o cameră goală și doare. Nu mă mai iubește înapoi. Nu îi mai aud vocea. Știu doar cât de frumoasă era, mai frumoasă ca mine, întotdeauna! Și îmi

pare rău pentru atâtea lucruri...

Termin țigara. Am optișpe ani. Soon. Doar o altă zi de naștere fără sora mea. Am avut parte doar de două. Doi ani. Trei ani. Nici pe departe destul. Ani în care am judecat-o, am urât-o și am iubit-o din nou. În care am vrut să o schimb, să o... Eu am ucis-o. Eu cu mintea mea închisă. Eu cu nebunia mea. Plâng. Îmi curg lacrimile pe față. Becks, iartă-mă! Iartă-mă! Nimic nu va mai fi niciodată la fel. Nu vreau să am optișpe ani fără tine. Nu vreau să beau Corona fără tine. De ce ar crede cineva vreodată că Dumnezeu îți dă atâta cât poți duce? Căci eu m-am aplatizat de mult sub greutatea durerii. Și nu mai am nici întrebări și nu caut răspunsuri, nici dorințe sau vise. Am doar o inimă ce bate fără ca asta să fie alegerea mea. Nu vreau să ajung în iad. Nu vreau să mă sinucid. Vreau doar să povestesc. Atâta mi-a mai rămas.

*

All my friends ask me why I stay strong/ I'm lying in the ocean singing your song

Îi plăcea Lana. Îi plăcea Lana enorm de mult. O asculta mai ales când era tristă. O alina. Spunea că o înțelege, că ar vrea și ea să dea la filosofie dacă nu s-ar fi decis deja să fie medic veterinar. În onoarea și amintirea lui Ham. În oroarea și traumele copilăriei noastre. Acum lucrurile sunt incredibil de clare. Nu doar noi suntem

așa. E o rețea întreagă de oameni bolnavi pe care unchiul Phil doar a zgâriat-o puțin cu unghiile atunci când a scris blestemăția aia de carte. La fel și volumul 2. Dacă nu era el!... Dar nu mai are rost. Spuneam deci că noi suntem copiii, victimele unei rețele întregi, nu doar a propriilor părinți. Părinții noștri sunt peste tot, unul și același. Iubire? Mai degrabă protecție, teamă, insuficiență umană când vine vorba de asistarea la dezastre. Da, chiar așa. Mai mult decât iubire, ți se face atât de frică atunci când te gândești că altcineva poate urma drumul tău meschin, încât ți-ai da și viața să-i oprești. Devine o obsesie. Îți retrăiești coșmarurile prin fiecare pas pe care un alt om îl face în direcția aia. A crimelor, a bolilor. A sexului, a nebuniei. Într-adevăr, mai bine mori decât să îi implici și pe ei. Children of the bad revolution. Doar că nu ne-am revoltat destul. Nu am țipat destul „nu vreau! nu mi-e foame!"... și chiar dacă am fi făcut asta, ghici ce!? Părinții noștri minunați ne-ar fi dat o palmă. Păi nu înțeleg, vreți ori nu vreți să fim și noi parte din sistem? Dacă vreți să ne protejați, de ce ne traumatizați mai tare decât orice mafie rusească ar putea să o facă? Cam astea sunt lucrurile la care m-am gândit de la moartea lui Becks. E un lucru de un milion de ori mai complex decât Philip a reușit să cuprindă în cartea lui de căcat. A încercat să-și repare greșeala, știu... dar omul ăla e atât de prost! Nu pricepe nimic! Nu pricepe că am fost maltratați cu toții, unul după altul... că am fost manipulați de mâini invizibile, că am fost...

dezumanizați. Fără voia noastră. Unul după altul, ereditar! Și Candie știa, și mai ales Gary știa. Nu ne-au putut spune, nouă, copiilor. Eram prea mici. Ei erau prea ancorați, prea rupți de realitate. Nu ne-au putut opri. Până când Becks a murit și, ghici cel? Nu „El" au omorât-o, nu direct. Nu, sora mea a murit singură, după prea multă durere pe care nu o merita, a murit în cel mai jalnic mod cu putință, ca un câine. Nu a murit datorită sistemului. A murit datorită lipsei unei normalități. Da, noi încercam să ne ținem tari, dar înăuntru știam, știam adevărul. Știam că suntem bolnave fără vindecare. Și tot încercam să trăim. După niște reguli care nu erau nici pe departe stabilite de noi, asta am înțeles prea târziu. Sistemul creează o bulă și ne înghite pe toți, e o altă lume, nu ar trebui să avem treabă cu societatea modernă, cu Bucureștiul simplu, cu școlile de stat. Dar nici în laboratoare. Suntem experimente eșuate, așa mă simt. Dar pentru că n-a venit nimeni cu un bisturiu sau o injecție letală, ne-am gândit că e ok așa. Orice om vrea să trăiască, se cheamă instinct. Abia acum sunt ok. După ce am trecut prin nu unul, ci mai multe focuri, după ce am rămas fără aer, fără sânge, fără nimic... După ce am pierdut totul, abia acum realizez și știu ce am de făcut. Știu cum să repar lucrurile astfel încât să nu mai existe alte victime. Știu cum să-mi folosesc dezavantajul în avantajul meu, am găsit oamenii potriviți. Și, e adevărat, uneori mai plâng după Becks, foarte des, dar lacrimile nu mai sunt acide, nu mă mai termină ca la început. Acum

am un scop și nu mă pot lăsa pradă deznădejdii. It's us against them. Părinții noștri, cei biologici, sunt acum prea slabi pentru a mai lupta alături de noi. Ei au trecut deja prin mai multe sisteme, prea multe. Nu mai au putere și nici nu ne-au învățat cum să luptăm, însă asta doar pentru că nici ei nu știu cum să o facă. Am găsit oameni care știu, oameni asemenea mie. Remember David? Da, însuși el, am știut eu ce am știut atunci când m-am dus să-l caut și să-l vizitez. El și încă un tip. Fetele îmi amintesc prea mult de cât de frumoasă era Becks și cum și-a petrecut ea anul de liceu în Anglia. Detest că i-am oferit lui Phil materialele alea, dar, revenind... Ei doi sunt suportul meu. Mult mai mult de atât, de fapt. Mă apropii de adevăr mai mult ca niciodată, jur. Și nu mai doare. Nu mai e o operație pe cord deschis. E doar eliberare, putere, mișcare, viață. Lucruri de care am fost privată până acum. E ca apa, sursa a orice. Indispensabilă. Așa e adevărul meu de acum și jur că am multe, foarte multe să vă spun. Așezați-vă comod. Nu mai fiți surprinși, șocați. Suntem aproape, vă promit. Totul o să capete în sfârșit sens.

*

Davy Lucius Jonas și No name (Alek), my best friends. Unul dintre ei e la fel de tocilar pe cât obișnuiam eu să fiu. De fapt, încă sunt. Știința e răspunsul. Dumnezeu approves. David e încă sufletul meu pereche,

cel ce a rămas în viață, cel puțin. Pe Alek îl știu cu adevărat doar de puțin timp, l-am cunoscut la școală după ce am început să socializez cu lumea. Ne-am împrietenit instant, după vara trecută. Îi iubesc pe amândoi. Da, o judecam aspru pe Becks, o numeam cuvântul cu C, ăla urât... nu înțelegeam de ce inima ei insista cu atâta înverșunare să iubească oamenii nepotriviți, iar corpul ei îi cerea atâta meaningless sex. Dar acum știu că sora mea era perfect conștientă de tot și de toate, știa în ce se bagă – fie că erau fete, fie că erau băieți. A murit virgină... Never knew the loving of a man but it sure felt nice when he was holding her hand. Căuta iubire, acceptare, căuta să umple golurile din copilăria noastră. Ea a trebuit să crească în preajma părinților noștri. I think she's had it worse than me. Încep să cred că ăsta e de fapt conceptul care a stat la baza spitalului-închisoare în care mi-am petrecut atâta timp. Candie a trebuit să facă o alegere: pe care dintre cei doi copii ai săi să îi salveze... Și m-a ales pe mine, eram mai sensibilă. Pizda familiei. M-a trimis ca să mă scutească de niște primi ani de viață oribili, acizi, dureroși. Probabil aș fi ajuns mai rău decât să mă fut cu un câine. Probabil aș fi folosit toate ustensilele de bucătărie și apoi le-aș fi pus la loc în sertare fără să spun nimănui nimic. Mi-aș fi mâncat propria pizdă la cină, la fel și ceilalți membri ai familiei. Dar hai să nu ne gândim la faptul că ar fi putut fi și mai rău, mereu se poate mai rău. Asta nu înseamnă că a fost vreodată vie. Nimeni nu o să ne dea anii ăia înapoi,

indiferent că i-am petrecut acasă, în țâța familiei, sau într-o cameră cu pereți goi, cu miros de clor și boală, printre strigătele disperate ale altor copii aflați în aceeași situație. Așa am realizat ce era atât de special la David, că era la fel ca mine. M-am gândit și apoi l-am contactat din nou. Se purta de parcă asta ar fi așteptat încă de când ne-am cunoscut, ca eu să realizez treaba asta și să ne începem misiunea. Nu putem salva toți copiii, dar vreau măcar să reparăm răul ce ne-a fost făcut nouă. Să facem ceva cu viețile noastre. Nu ne putem gândi mai departe de atât, momentan. Așa că iată-mă, fumând din nou, de data asta pe patul unei garsoniere închiriate, cu Alek în stânga și David în dreapta mea, toți trei dezbrăcați și gândindu-ne la viitor, după ce ne-am futut pentru a mia oară în așternuturile astea murdare. Măcar avem bani. Eu am bani, David a primit o moștenire de la părinții lui, un cont în bancă la care are acces de doar câteva luni, din moment ce a împlinit optișpe... iar de Alek nici nu mai vorbesc. Ar putea cumpăra un avion. L-ar pilota și ne-ar duce pe toți de aici. Dar nu vrem să fugim. Ne place Bucureștiul. Să plece EI de aici, înapoi în țara lor, de unde-or fi venit toți rahații care au îmbolnăvit lumea. Îi iubesc pe amândoi, mult mai departe de relația sexuală dintre noi. Nu pot spune că sunt salvarea mea, fiecare am trecut prin gheață, foc, pene și alte chestii lipicioase care lasă urme, singuri, pe cont propriu. Dar asta ne-a unit. Octopussy – pfft! E doar scuza lor, e doar ceea ce vor ca noi să credem. Da, suntem

niște experimente eșuate, dar suntem încă oameni, și miracolele există. Ne-am trezit la viață, ca monstrul lui Frankenstein. Ne-au dat viață și în sfârșit știm ce să facem cu ea. Ha! Asta nu înseamnă că le suntem măcar egali, că putem concura cu EI... Dar e un început.

— Mergem la școală mâine? întreabă David într-o doară. El e la un liceu teologic, dar asta e doar o strategie – ca orice punct al vieții noastre, fără să avem vreo implicare directă sau, cel puțin, una pe care să o conștientizăm.

— Vedem, răspund eu, stingând țigara în scrumiera de pe noptieră, aplecându-mă peste Alek cu țâțele mele acum ceva mai mari și pline de grăsime.

Ce probleme banale pentru niște copii așa de nebuni. Mereu îmi vine să râd. Oh, Becks, dacă ai fi numai aici ca să vezi și să știi toate astea... Am încercat să-i scriu. I-am scris de multe ori. Nu cred că a citit ceva, dar eu mă simt împăcată, pentru moment. Becks, am fi putut avea un foursome. Ar fi fost paradisul. Dar EI mi-au luat ce aveam mai scump. Ei toți... Și încă vreau să mă răzbun. Alek și David îmi cunosc sentimentele și le înțeleg, dar tot nu trăiesc în locul meu, nu simt lupta aprigă ce se dă înăuntrul meu zi de zi. Ei nu au pierdut încă pe nimeni drag, nu le-a fost răpit. Bullshit! Ce idioată sunt! David și-a pierdut părinții, chiar dacă nu i-a iubit niciodată, iar Alek... Alek își poate pierde propria

viață. Nu suport gândul de a mai pierde pe cineva. E ca o ultimă bucată din mine ce se ține de o ață foarte subțire. Nu mai sunt puternică, nu știu dacă am fost vreodată. Sunt în continuare doar o victimă. Însă am nevoie de aliați. M-am decis să-i povestesc unchiului Phil. El este un pilon important al planului nostru. Încercăm doar să ne purtăm de grijă unul altuia, atâta tot. Să nu murim decât atunci când noi decidem că este sfârșitul. Și cum spuneam, părinții noștri biologici au pierdut de mult lupta. Suntem eu, tu și restul lumii. Dar nu e deloc așa. Suntem eu, Alek și David împotriva LOR. Oamenii invizibili. Călăii noștri și ai atâtor generații. Cei care vor să vadă lumea arzând, să recreeze iadul. Oamenii răi. Și noi suntem încă doar niște copii. Sau asta vrem ca EI să creadă. Pentru că, jur, i-aș împușca pe oricare dintre EI într-o secundă, fără să stau pe gânduri. M-aș gândi la fața lui Becks în ultimele ei clipe și i-aș împușca pe toți printre lacrimi, fără să mă uit unde țintesc. Nu îmi mai pasă. Sunt mai om ca niciodată, dar nu mai sunt om. Au reușit să mă transforme într-o mașină de omorât, dar EI sunt singura mea țintă. Feriți-vă. Cel puțin, așa ne facem noi trei curaj. Noi trei, cei care ne-am găsit după legile atracției – atragi ceea ce ești. Aș vrea să studiez asta în detaliu. The Secret? Bullshit! Însă măcar un gram de adevăr tot trebuie să fie acolo. Altfel nu ar avea sens. Dar nu mi-am dorit niciodată ca Becks să moară. Lucrurile s-au complicat. Sexul a rămas și, God, e atât de bine! O supapă. O împlinire. O formă de uitare. Iubesc

animalul din mine, el e cel care m-a salvat, care nu m-a lăsat să mor. Când îți pierzi toate caracteristicile umane, el rămâne și rage ca un leu, rage tare... și te trezești și ai poftă de vânătoare. Yum! Ce mai mâncăm noi azi, pe cine mai facem să sângereze până la moarte? Iar asta îmi aduce în minte un flashback.

*

Ne-am născut sărace, eu și Becks. Purtam tricouri din piață, identice, mai multe perechi de același fel și teniși la 10 lei. Ne jucam în fața blocului, printre tufe, cu alți copii puțin mai necăjiți de soartă ca noi. Dar nu ne interesa, noi voiam prieteni. Nu știu cum am ajuns să avem atâtea fițe de copii bogați, sincer. Ne jucam cu tot felul de oameni, nu făceam diferențe, voiam doar să fie pace și liniște în lumea pe care ne-o creaserăm, pentru a compensa certurile părinților de acasă, uneori lipsa lor, micile tragedii care îți întunecă cu totul mintea atunci când nu ai mai mult de patru sau cinci ani. Nu le am cu cronologia, nu știu exact când se întâmplau toate astea, dar aparent eram destul de mare cât să-mi amintesc. Nu-mi pare bine că mama l-a omorât pe omul ăla care ne era tată. Cu el sau fără el, tot oribil era. Părinții noștri nu ar fi trebuit să fie vreodată părinți. Nu doar ai mei și a lui Becks... Doar oamenii simpli, care nu s-au lăsat capturați de întuneric ar trebui să fie părinți. Oamenii care nu sunt experimente, cobai, roboți. Dar, revenind...

Ne jucam printre tufe. Și era o tufă mai mare sub care încăpeau vreo patru copii, stăteam pe o pătură sub ea și nu ne vedea nimeni. Aveam jucării și foi pe care desenam. Nu știu despre ce vorbeam, poate despre alți copii, poate despre desene animate. Dar, mereu când îmi amintesc, sunt ca un om născut și crescut pe vremea lu' Cămătaru, care a trecut de revoluție și i se pare că viața lui se împarte în două: înainte și după; i se pare ireal că s-a terminat coșmarul, nu îi vine a crede, i se pare că ființa lui a rămas încă înainte de '89, că e irecuperabil tot ce a fost, distrus pe veci de manipularea în masă, strangularea gândurilor și idealurilor, distrugerea ființei umane, dar și ținerea în frâu a animalului – nu puteai fi nimic. Și mulți au rămas la fel. Eu mă împart în mai multe și nu sunt sigură că mai am toate bucățile care mă întregesc – clar o parte din mine a murit odată cu Becks, o parte care era tare frumoasă, în plină înflorire de când mă întorsesem acasă. Dar asta e. M-am schimbat. Partea cu joaca în fața blocului e de mult apusă, parcă nici n-ar fi fost. Apoi a venit partea în care ei s-au mutat într-o casă mare, în Băneasa, și eu am fost trimisă în pădure, într-o clădire cu viață sau prea multă viață irosită... după care m-am întors și am reînviat, am reînflorit. După care am murit din nou, mai dureros ca niciodată, toate astea în nici optișpe ani de viață. E corect? Nu. Sunt diferită de majoritatea oamenilor? Clar. Cum folosesc asta în avantajul meu cât și a restului populației? Nu știu și îmi vine să plâng. Îmi vine să

plâng când mă gândesc la inocența de altă dată, la cât de îngustă era mintea mea și la cât de puține lucruri înțelegeam despre lume. La cât de incoerentă și fragilă eram, la ce viață normală mi s-a părut că am dus până la un punct. Apoi animalul a început să geamă în mine și apoi eu am început să gem frecându-mă de țevi. Eram ca un vârcolac sub luna plină. Simt că le-am făcut pe toate. Simt că sunt o mutație genetică atunci când privesc restul oamenilor. Știu că ei mă judecă și nu am nicio explicație pe care să le-o ofer. Spun doar „auuu", ca un lup ce sunt, doar un sunet imperceptibil ca un plânset pe care îl aud doar eu – și acum și Alek și David – și de mai mult chiar nu sunt în stare... Cum să le explic ceva oamenilor când uneori nici măcar nu simt că vorbim aceeași limbă? Chiar le-am încercat pe toate și am fost încercată în multiple rânduri. Acum am găsit un oarecare echilibru, da. În lucrurile mici care ne ajută să rămânem sane – iar noi trei avem nevoie de asta mai mult decât orice alți copii maltratați în copilăria lor post-ceaușistă, care și-au păstrat scar-urile... și noi avem scar-urile noastre, de absolut toate felurile, și încă ne dor. Dar ne abținem să creăm altele. Ne avem unul pe celălalt. Doare la fel de tare ca spirtul... Gurile noastre, una peste cealaltă, sunt ca spirtul pe răni, dar suntem un mic grup de lupi, o simplă haită. Ne lingem unul altuia rănile și, pentru un minut, uităm de tot și e mai bine. Apoi realitatea ne pocnește dur în față și ne trezim din reverie. Asta face sexul între noi. Asta și să oripilăm

oamenii de la Starbucks care se holbează. Sau copiii de la școală. Nu le datorăm explicații. Suntem proprii noștri oameni, în curând cu individualitatea maximă, recunoscuți de lege în cazul meu... Că ei doi au deja permis de conducere și mașini. Și îi ador, pe fiecare pentru motive diferite. De exemplu, David m-a așteptat. Am fost prima lui femeie. El nu a fost primul meu, dar chiar nu vreau să povestesc despre asta acum. Am fost ca luna și soarele contopiți, ceea ce oricum se întâmplă. A fost o explozie celestă, stelele aliniate, carul mare. A fost sublim – sper – pentru el. Eu am fost doar Lupul-Hyena... sau Hyena-Lupul. M-am hrănit, ca Lady Gaga în AHS: Hotel. Mi-am lins buzele și apoi mi-am continuat viața. Am mai fumat niște țigări. Am leșinat de la ele. Am continuat să fumez. Am băut, mi s-a făcut rău, am continuat să beau. Nu pentru că mă uram și voiam să mă distrug, știam că într-un fel aș fi rănit-o pe Becks făcând asta, ci pentru că așa îmi cerea lupușorul, animalul pe care-l prețuiesc mai mult decât orice pe lumea asta. Pe mine însămi.

Expir. E mult de explicat, prieteni. Aveți răbdare cu mine. Totul la timpul lui. Mai am un mic secret de dezvăluit, un mister, un lucru la care nu m-aș fi așteptat să se întâmple cu adevărat nici într-o mie de ani. Am crezut că, respingându-l, îmi evit boala, natura. Însă, de fapt, am găsit o formă în plus de împlinire, o iubire nouă. Ceva interzis pentru că ce? Când vine vorba de regulile LOR, nimic nu e interzis. Dar noi trei suntem

imuni, venim la pachet, așa că... Pe el îl iubesc încă mai mult decât orice și am făcut-o mereu fără să-mi dau seama. El era ce mi-a lipsit mie, primul meu Luceafăr. Singurul de pe cerul meu trist, gri, înnorat, bacovian. El e încă o parte mare din sufletul meu, eu sunt ca privighetoarea lui Wilde... Indiferent cât sângerez, îl iubesc și mai mult, pentru că el e un roșu aprins, e colorat, îmi încinge sufletul, îmi oferă fericirea aceea pe care rareori o întâlnești în alți oameni. O împlinire greu de pus în cuvinte și de care aveam enorm de mult nevoie. Dar m-a învățat că până la urmă nu am nevoie decât de mine însămi, chiar dacă lupii stau de obicei în haite. Pe atunci nu eram un lup, eram doar un puișor pierdut, plângând după sora sa moartă. El m-a luminat pentru că în sfârșit l-am lăsat să o facă și va fi veșnic parte din povestea mea. Îl iubesc. Vreau să strig asta, dar societatea nu mă lasă, chiar dacă de mult am uitat ce gândesc oamenii de rând. Ei bine, părinții mei s-au normalizat și nu aș vrea să îi stric la loc. Plus că e mai ingenuu să păstrezi secretul. Nu original, pur și simplu așa simt eu. Sau... Nu știu.

Dragoș. My cousin. Pe care-l uram, sincer. Cu pasiune. Cu dramă. Cu tânjeală... spre rușinea mea. La fel cum îl iubea Becks pe Basti, cel puțin așa am crezut la început. Apoi am realizat că e iremediabil, că nu mi-l pot scoate din minte, că e mult prea deep, că și-a pus deja rădăcinile în mine mai departe decât orice altă ființă umană. Eu prețuiesc sângele. Nu pe cel al dușmanilor

mei, desigur, pe ăla l-aș vărsa nu într-o apă curgătoare, în niciun caz, ci poate în apa violatorilor din pușcărie. Asta ar fi una dintre glume. Nu știu dacă e sângele cel care ne unește, dar îl simt pe al meu clocotind la fiecare interacțiune cu my dear D. El poate vindeca orice, chiar dacă e un lord întunecat. Sunt secretara lui în iad, mă ocup de listele negre, deși el e mai degrabă consilierul meu. Așa îmi trebuie dacă iau sfaturi de la Satana. Așa am ajuns, Becks, uită-te doar la mine! Nu m-ai mai recunoaște! Nu mai sunt omul care au vrut EI să fiu, nu mai sunt hitman-ul lor ideal, nu mai sunt slabă și perfectă, un model, cea după care întorc alții capul. Sunt rebelă, ca tine, am depășit orice limită. Sunt scârboasă, mă spăl doar înainte de a face sex și părul meu e veșnic încâlcit, plus că mi se mai văd și rădăcinile. Totuși nu simt că aș fi decăzut. Mai degrabă simt că așa ar fi trebuit să fiu mereu, în loc să trăiesc în iluzia luxului din casa noastră perfectă, familia noastră perfectă – „până și câinele e perfect!". Tu ai văzut înaintea mea, ai văzut golurile din tablou și ai realizat că e doar o mască, că dedesubt e o pânză neagră, cu toate lucrurile urâte și jegoase din lume. Eu încercam să-ți deschid ție ochii, când de fapt eu eram cea care avea nevoie de așa ceva. Am făcut amândouă prostii și greșeli, ne-am lăsat prăduite de Octopussy... Nu voi lua niciodată în serios acest sindrom, Becks. Niciodată. Ce au făcut, au inventat într-adevăr o boală nouă? Ne-au indus într-atât în eroare? Poate că totuși știe Phil ce știe. Poate totul are ramuri ce

se întind peste tot, începând cu viața lui din Cockney. Până și Gary a început să comunice, dar nu am aflat prea mult. E vag ca de obicei, abia acum realizez că îi e frică. Abia acum am înțeles de ce nu a pățit nimic niciodată Candie pentru că l-a omorât pe tata. They made her do it. Și trebuie să fie ceva de capul lui Philip dacă a reușit să deducă toate astea, mai mult sau mai puțin. Sexul e eliberare. Asta e, cred, singura parte non-bolnavă din noi, din cei care am fost înainte să moară Becks. Am fost cei mai reali oameni, sincer acum. Fiți animale! Dați-i frâu liber acelei porniri... Fuck Coelho! Ce știe el!? Doar încercați să nu-i răniți pe ceilalți, pe ăia nevinovați. Ignorați pleava societății, spicele de grâu care doar se mișcă în bătaia vântului. Fiți filosofi. Folosiți-vă de lupii din voi pentru asta, folosiți-vă de Octopussy. Dați vestea mai departe, EI trebuie opriți. Nu e nimic în neregulă cu a vrea să fuți tot ce prinzi. E greșit doar atunci când ești blocat într-o sferă, te caci pe tine de frică, îți mai sunt omorâți și cei mai apropiați oameni de lângă tine și, brusc, tu ești cel bolnav; e doar vina ta, poate chiar tu i-ai omorât! Cu asta se ocupă. Iau mintea umană ca pe o minge de plastic și îi dau o formă nouă, se pișă pe sinapsele tale, le încurcă la fel ca pe niște fire... EI au puterea, dar, fără să vrea, ți-o dau și ție. Stăpânește-o. Asta încercăm eu și iubiții mei să facem. Suntem hippie, căutam pacea. Suntem călători. Vrem soare și nu furtună. Vrem să ne bucurăm de lucrurile simple fără să fim vânați la tot pasul pentru că știm ceea ce știm. Ne pișăm

pe tot ce știm. Trăim pentru concepte, mie una doar asta mi-a mai rămas. Filosofia. Răspunsurile. Înțeleg moartea, Becks, I really do. Nu mă întreb de ce a trebuit să mori și de ce eu sunt încă în viață, știu deja toate astea, le-am știut de când am auzit prima oară că nu mai exiști. Eu vreau să înțeleg cu totul altceva, mult mai profund... Și nu începe cu „de ce", ci mai degrabă cu „de când". De când lumea, ai spune. Îi vreau pe toți tranșați. Vreau să pun un mare semn de stop tuturor celor care au astfel de porniri, însă altfel lumea s-ar distruge. Economia, politica, orice ordine de funcționare a lucrurilor. NZT. Știința. Pământul s-ar roti în continuare în jurul Soarelui, dar cam atât. Ne-am duce cu toții pe rând, dar EI nu ar mai avea puterea. EI nu ne controlează doar pe noi trei, ci întreaga planetă. Asta doare. Suntem doar niște visători, nimic nu se va schimba. Vrem doar să profităm de ocazia de a fi încă în viață and make something great out of it, atâta tot. Vrem să înțelegem, căci mai departe ne depășește. Dacă tot suntem aici, trebuie să avem un rost, pentru noi înșine, nu pentru EI! Societatea asta... Ne amuză acum, ne uităm la ea de pe o autostradă suspendată, făcută invizibilă, doar pentru VIP-uri... Acolo s-au dus banii statului, haha. Ne uităm în jos și uneori îi scuipăm în cap pe cei care ne arată cu degetul. „Și tu ești la fel în interior!", îmi vine să le strig la toți, dar degeaba. Nu știi până nu încerci. Și, într-un fel, nici n-aș vrea să înțeleagă toată lumea, pentru că am avea doar o orgie continuă formată de 7 miliarde de

suflete... Pentru că toți ar vrea să uite ceea ce știu. Asta s-ar întâmpla dacă am avea cu toții răspunsuri, dacă am știi totul de la bun început. Good guy God, smart decision. Hai să ne dăm cu capul de pereți ca mușteleș, pentru că, în definitiv, nu suntem decât niște insecte într-un borcan. We gotta make the best of it. Avem toată puterea, și totuși... Filosofie. E timpul să încetez. Mâine chiar ar trebui să mergem la școală. Încă o zi normală pe Dorobanți, cel puțin pentru mine și Alek. Cu David o să ne revedem după ore, sau cine știe... Ne regăsim mereu, bâjbâind, când unul dintre noi plânge. Suntem cu toții mici șamani.

CAPITOLUL 2

— Ce faci Alek, iar te săruți cu băieții?

— Gayule, îmi sugi și mie pula?

Replici din astea să tot auzi. Ne-au văzut mai mulți și de mai multe ori sărutându-ne unul cu altul în fața liceului, dar nu am dat nicio declarație oficială. Nu știu care e problema lor, deși eu mă simt șmecher când sunt așa de băgată în seamă. Ultima oară când am primit atâta atenție a fost când am luat locul III pe țară la olimpiada de biologie, însă jur că nu am avut atâta satisfacție, dar și scârbă auzind reacțiile oamenilor... Nu înțeleg cum s-a creat această cultură, but we can only live with it. Trecem țanțoși pe holurile liceului, ținându-ne de mână. Asta da relație! Three bi people doing their thing, nothing weird here. Până și mama lui Alek approves, deși spune că nu ne înțelege. „Copiii din ziua de azi". Suntem clasa a XII-a și ni se pare că nu mai scăpăm. De parcă nu eram deja prinși într-un sistem de rahat, ăsta trebuie să vină să compenseze cu alte reguli, și mai înrobitoare. Putem și noi să trăim odată!? Abia acum îi înțeleg atitudinea veșnic revoltată a lui Becks. Pentru că așa e, oamenii sunt proști, acum cred în proști și îi detest. De ce nu vă priviți puțin în interior și recunoașteți că sunteți geloși pe fericirea noastră... pe strălucirea noastră, a părului meu după ce m-am futut, a moliciunii genunchilor noștri, pe felul în care ne iubim și apreciem.

De ce credeți că înțelegeți ceva, asta e întrebarea mea veșnică pentru ei. Dar m-am obișnuit, m-am integrat, într-un final. Pe mine mă lasă în pace, încă mă compătimesc legat de Becks, deși mie mi se rupe. Nici măcar atâta lucru nu pot înțelege, cât de specială era ea pentru mine, cât de mult reprezenta ea din inima mea, cum am rămas cu jumătate de inimă. Nici măcar atât. Dar cu jumătatea aia chioară, știrbă, surdă, eu tot iubesc. Asta e răzvrătirea mea supremă, niciodată nu mă voi opri din a iubi oameni. Ăsta e singurul antidot pe care-l știu la răutatea și veninul lor. Atât a copiilor de la școală, cât și a celor care și-au bătut joc de viețile noastre.

— Mi-a dat mama mesaj, îi spun lui Alek și ne oprim amândoi în mijlocul holului, fix când se sună de intrare.

„Să nu uiți să plătești facturile când te întorci de la școală", spune ea, pentru că e în imposibilitatea de a le plăti de pe net. Pentru că nu mai are acces la conturi. Pentru că... probleme cu legea. Gary trebuia să fie prins odată și-odată, e posibil să meargă la pușcărie iar noi să revenim la statusul de sărăcie dinainte. Dar știu că Alek și David vor avea grijă de mine dacă e să se întâmple așa. Nu-mi fac prea multe griji. Se descurcă ei, așa cum au făcut mereu. Statul Român la datorie, cum altfel. Bleah! Dar ca să plătesc facturile înseamnă că trebuie să stau la coadă la poștă sau la robotul ăla stupid sau, în orice caz, să mă cert cu vreo tanti la ghișeu ca să-mi schimbe banii – cât să am exact – ca să primim asigurări

de sănătate ce nu au nicio valoare. Dar asta e. Ne mai plimbăm și noi puțin prin oraș, asta e gândirea copiilor născuți după Revoluție. Sau?

— Te duc eu cu mașina, spune Alek în timp ce ne îndreptăm spre sălile noastre de clasă. El e la filo, are viață ușoară. Eu plănuiesc să iau BAC-ul cu zece.

*

Manele. Iubesc manelele. Da, eu fata cultă, scârbită de orice chestie de genul. Eu, cu mintea mea cât un purice, care nu putea nici în ruptul capului să o înțeleagă pe sora ei geamănă care se bucura de atâtea chestii cu atâta poftă de viață și o critica constant. Eu, Hyena Sugar, iubesc manelele. Am descoperit asta ascultând muzică arăbească și îndrăgostindu-mă de belly dance. Ritmurile alea îmi ung sufletul. Dacă trăiești în România, e imposibil să nu ai o opinie despre manele. A mea e următoarea... I love Romanian culture. Nu aș pleca de aici. Niciodată. Mai ales după ce i s-a întâmplat lui Becks, după ce a murit pe pământ străin, după ce capul ei a fost... a fost spintecat de o piatră englezească. Sau unde a aterizat după ce a sărit. După... da, anyway. O să rămân pe viață aici, indiferent cât de sufocante devin lucrurile. Poate nu tocmai în București, poate mă voi muta la Cluj... Important e că nu e nicăieri mai frumos decât acasă, și am fost în destule locuri ca să știu asta. Am mers în Turcia și prin zona balcanică, în Germania,

Austria... NIMIC nu e mai frumos ca România, ca sufletele oamenilor deschiși – dacă nu la minte, măcar la suflet să fie deschiși. Prietenoși. Darnici. Puternici. Cu cel mai mare potențial din lume, cu o iubire față de orice, de nestrămutat, cu devotament. Cu atâta artă subapreciată. Nu aș putea niciodată să creez ceva frumos, dar știu că românii pot, că ar trebui să conducem lumea prin spiritul nostru. Că ne-a lipsit întotdeauna doar un lider bun, un lider constant, care să ne îndrume pașii. României îi trebuie cineva ca Dragoș, ce a fost el pentru mine. Și încă e. Și de aia iubesc manelele, chiar dacă țiganii nu sunt români, iar asta e muzica lor. EI fac parte din noi, dintotdeauna. Omul face parte din corp.

E muzică de petrecere și eu am învățat să iubesc petrecerile. Am învățat și să dansez, și să mă pierd în instrumentale. Să gust din mai multe lucruri care am descoperit că îmi plac. Să cercetez înainte de a-mi da cu părerea. Salamul se ține unde vrea fiecare, cam asta ar trebui să se deducă de aici. În cur, în gură, în frigider, în playlist, în pizda mă-tii – tu ești un salam! Totul poate fi un salam, totul sau nimic. Ce n'est pas un salam, e imaginea unei țări întregi. Nu, nu cântărețul, ci conceptul. România, țara tuturor posibilităților. Unde lucrurile nu sunt deloc așa cum par și nici nu trebuie să sapi prea adânc pentru a vedea asta. Cei mai frumoși oameni, oamenii mei.

Știu doar că versurile sunt deseori originale, că linia melodică și multe beat-uri sunt împrumutate, că

Dani Mocanu e șeful meu. Da, pot trece cu ușurință de moartea tragică a surorii mele, care a fost omorâtă sub greutatea unui sistem prea insensibil pentru sufletul ei dulce ca o piersică și de o boală creată tot de EI, Octopussy, pot trece de la așa ceva la Dani Mocanu. La Capatos. La știrile de la ora cinci, pentru că totul se leagă în țara asta. Pentru că oamenii sunt caleidoscopici, până și un singur om are o mie de fețe – și nu spun asta în modul negativ. Până și cel mai prost dintre noi are ceva pur românesc în el, are istoria strămoșilor noștri în vene. Are arta ce a fost scrisă și luptele care au fost câștigate. De aia orice român trebuie să fie mândru că e român. Orice altceva e pură alegere proprie. Cu Dumnezeu sau fără Dumnezeu în viața ta, cu sex sau fără sex, cu threesome, foursome, orgie, droguri, alcool sau altă nebunealã, ești român. Ești om, ești animal, există o conștiință națională, globală, suntem toți uniți – asta e concluzia la care am ajuns, eu, viitor om de știință. Eu DeeDee. Adolescentă care și-a pierdut sora într-un accident teribil, titlul unui articol ce nu a ajuns niciodată în ziar, deși mi-a fost luat un interviu pe care l-am dat printre lacrimi și răsuflări grele. Candie a interzis treaba asta, nu își dorea numele familiei noastre făcut public. A vrut să uite. Așa se explică și mai multele semne sângeroase de pe gâtul ei... Și se mai zice că hickey-urile sunt pentru adolescenți. Octopussy nu e boala, Octopussy e parte din antidot. Trebuie să-l sun pe Philip în curând, aș avea câteva chestii să-i comunic. Nu mă mai grăbesc ca

înainte. Am timp, am învățat. Îmi lărgesc orizonturile pe zi ce trece. Capăt experiență. Îmi tot spun că indiferent cât mai am de trăit, fiecare zi e trăită la maxim. Ăsta e singurul fel. Mulțumesc, D.

CAPITOLUL 3

M-am pierdut puțin, la început. Nu știam la ce e bun sexul. Mă simțeam ca o cățea, mi-era scârbă. Chiar și dinainte să încep, mi se părea murdar. Îl foloseam ca pe un fel de trade, știu, foarte greșit. Eu îți dau pizdă și tu îmi dai... Informații? Atenție? Nu știu ce căutam, eram foarte în ceață. Am greșit. Dar Dragoș mi-a spus că e ok, că și el are aceleași porniri, că și el se dă la toți oamenii din viața lui. Știu că am luat una de aici și una de dincolo, dar vreau doar să exprim viziunea mea asupra sexului. Mă dor ochii, mă dor. Am trecut peste un heartbreak oribil, cu un tip irelevant. D. m-a ajutat... Atunci am înțeles o grămadă de lucruri, un alt reset, un alt moment revoluționar. Ador totuși termenul ăsta din cartea lui Philip. Regret că nu a fost D. primul, regret cu toată inima mea.

Familia lui Natalie, Doamne, dubioșii ăia! I-au făcut atâta rău lui Becks. Nu mă pot concentra. Iar mă chinuie amintirile. Sunt singură, trează, în noapte – în camera noastră comună, ca de obicei. Până și Ham dacă ar fi fost aici tot ar fi fost mai reconfortant. Și el are o parte din Becks scrijelită pe sufletul lui de câine. Ce gând teribil. Râd când îmi amintesc că-mi era teamă să nu mă prindă cineva din familie cum mă masturbam în baie. Ce ciudată eram. De parcă nu toți oamenii se masturbează. Dar se înțelege de ce eram așa, nimeni nu m-a blamat, nu a încercat să-mi grăbească procesul de

reintegrare în viața de familie și alte lucruri. M-au înțeles, deci cred că mă iubesc în felul lor. Dar pe Becks, pe ea am știut mereu că o iubesc. Și la fel ca și cu D., când am revăzut-o am știut din prima că nu mai vreau să trăiesc fără ea. M-ar fi durut, aș fi fost incompletă. Ca acum. Of! E amuzant cum arta, mintea umană, subconștientul chiar pot prevesti un viitor evident. Dar nu aș fi crezut niciodată cu adevărat că toate astea erau posibile, că se vor întâmpla. Acum știu și nu mai am așteptări. Viața e surprinzătoare și o iubesc. Chiar dacă mi-ar fi plăcut să o trăiesc alături de ea. Dar uite ce s-a întâmplat, chiar a atras doar oamenii care sunt ca ea... Pe Natty aia. Normal. Ar trebui să iau legătura cu ea, și ea e un copil victimă, s-ar potrivi cu grupul nostru. Dar într-un fel simt că ar veni ca un înlocuitor pentru Becks, and the thought makes me sick.

O, Doamne! Da, m-au mințit. Normal că nu puteam fi suicidal de la vârsta aia. Amintiri induse. Sau exagerate. Ceva de genul, încă mai am flashback-uri, dar au trebuit să găsească o scuză, nu-i așa? Sunt convinsă că plângeam deseori atunci când eram mică. Însă nu era așa de rău, nu eram așa nebună, nu. Asta e o ușurare, într-un fel, deși nu schimbă prea mult lucrurile. Știu cine sunt acum și îmi amintesc și cine am fost, chiar dacă nu puteam conștientiza lucrurile. Minciunile nu schimbă nimic. Desenul ăla pe care l-am făcut nu schimbă nimic. Și ce dacă am desenat în mod voit o pizdă!? How twisted.

Dar Philip mi se pare simpatic acum, în retrospectivă. Îl înțeleg perfect, pe el și motivațiile lui și aspirațiile de scriitor. „Asta nu e literatură" e critica de care s-a lovit cel mai des. Și ce dacă? El și cei din familie știu că acele două volume reprezintă mult mai mult de atât, e viața noastră, e o dovadă că de fapt nu suntem atât de nebuni pe cât ar vrea EI să ne scoată în caz de nevoie. Avem motivații, avem backstories. Avem adevărul, așa că who the fuck cares if it's not artistic? Să scrie EI într-un mod romantic despre crime, durere și moarte. Please. A, da, și părinții mei... În Germania. Au încercat din răsputeri să remedieze lucrurile, să vorbească cu EI, să ne lase în pace. Cred că moartea lui Becks e rezultatul discuției. Iar îmi dau lacrimile. VĂ URĂSC! VĂ URĂSC ATÂT DE MULT!

Am recitit de multe ori volumul 2, mai mult decât pe primul. Am plâns de fiecare dată, dar am vrut să înțeleg mai bine tot ce s-a întâmplat. Am trecut prin mai multe etape, regretul a durat cel mai mult. Depresie continuă. Și toate cele.

Lui Philip i-a părut incredibil de rău pentru că a înțeles lucrurile greșit, pentru că s-a folosit de tot ce a văzut în familia noastră în scopuri proprii fără să se gândească la consecințe. E și el vinovat de moartea lui Becks și știe asta. A spus-o în nenumărate rânduri, are insomnie, nu mai poate dormi noaptea. Am vorbit cu el de multe ori până dimineața, pe Facebook. Dar discuțiile noastre nu o pot aduce înapoi. De aceea ne ajută și el pe

noi, copiii. Ne înțelege perfect acum, îi pare rău de noi, varsă lacrimi și ne iubește, un alt adult care vrea să ne salveze fără să fie direct implicat. Mai greu găsești astfel de oameni, din exterior, dar construiți ca și când ar face parte din sistem. Am încredere în el, totuși. Și Becks avea. A fost mereu fascinată de el, l-a apreciat, l-a adorat. Chiar nu în felul ăla sau cine naiba știe... The blood of the covenant is thicker than the water of the womb. Dar are și sângele gustul lui, propriul lui contract social (wink at J. J. Rousseau). Am ajuns să iubesc atâția oameni când înainte nu înțelegeam exact nici măcar ce simțeam pentru Becks, uneori.

Îl iubesc pe D., pe Alek, pe David, pe Philip, până și pe Candie și Gary. N-aș fi crezut. Nu știam că poți să iubești fără să te distrugi, am avut prea multe încercări eșuate... ca un chibrit care nu vrea să se aprindă și tot încerci până se rupe și apoi iei altul din cutiuță... dar la mine a apărut în sfârșit flacăra! Am înțeles că există mai multe tipuri de iubire, că pot trăi în pace și armonie cu propriile sentimente, că le pot controla, că eu sunt singura mea șefă, că depind doar de mine și îmi sunt suficientă. Sunt mai mult decât un chibrit acum, sunt o lumânare, ceva ce strălucește tare, veșnic, continuu, în văzul tuturor. Sunt o cometă, dar nu cad, ci fac înconjurul cerului on and on, pe toate părțile, fiindcă cerul e mare. Sunt fericită în clipa asta. Nu mă mai simt bipolară, ca atunci când eram în Istanbul. Vacanța aia m-a traumatizat.

A, până la urmă părinții mei au mituit un popă să o îngroape pe Becks. De fapt, ori asta, ori... Nu știu exact cum au rezolvat, dacă ăia știau sau nu că Becks nu a fost niciodată botezată. Au hârtii cu așa ceva sau? Ideea e că știu că și-ar fi dorit, ca orice copil mișto din generația noastră, să fie arsă și eu să păstrez urna aia și să mă plimb cu ea prin lume. Dar nu, ea rămas acolo, în Ghencea sau unde mama naibii e cimitirul ăla... La Capela Pulii, printre o grămadă de alte morminte. Dar al ei avea cele mai multe coroane. O vizitez constant și mă bucur într-un fel că am un loc unde să merg pentru a o regăsi. Deși Becks și-a lăsat amprentele peste tot pe unde a mers. Prin Centrul Vechi, la școală, în camera noastră. I-am păstrat lucrurile vechi, hainele. Totul e intact, așa cum le-a lăsat ea. Of, Becks. Eu i-am convins să facă treaba asta, m-am rugat de ei. La început nu voiau. Eram disperată să o ating, în orice fel. Îi atingeam hainele rămase în dulap, îi simțeam parfumul. Îi îmbrățișam perna, dar nu era destul. Dacă aș fi putut, aș fi dormit alături de cadavrul ei. My little sister...

Nu vreau să plâng din nou, trebuie să dorm. Mâine iar am școală. Nu se mai termină odată! Cu mafia mai trăiești, dar cu educația în România, ba. Ce tragicomic. Vă țuc, pe voi ăștia de la Minister. Am chestii de rezolvat mâine. Treaba asta are nevoie și de un plot, nu-i așa? Ca să nu vă mai plictisesc atât cu gândurile mele. Durerea nu-i interesantă decât atunci când reies fapte din ea... And I'll give you the facts.

*

Relația mea cu D. e complicată, foarte complicată. Da, el e fițos și respingător, dar și foarte hot și inteligent și are un ego mare, but he's also my daddy în cel mai non-sexual fel cu putință, pentru că aici am reveni la cât de respingător și rău este. Dar îmi place tot. Am desene, pagini scrise – pe care nu are de gând să le citească și nu am de gând să i le arăt. Și da, m-am schimbat, m-ai schimbat tu, te asigur, în bine, că-n rău mă descurcam și singur. El e micul meu erou, chiar dacă nu ne-am mai văzut de prea multe ori since X-mas. Crăciunul sau Revelionul când Becks era încă acolo. Ei nu s-au prea înțeles, ea îl avea pe Phil ca centru al atenției... Chiar dacă el nu era cu noi la masă, bănuiesc că acest slot din interiorul ei era deja ocupat și nu mai încăpea un alt POI așa de mare acolo, cum era D. pentru mine. Numele lui mi se pare urât, de aia îl tot prescurtez, ca să fiu sinceră cu voi. Am scris non stop despre el, dar nu mă pot abține. E o sursă interminabilă de inspirație. Vă datorez și o scenă de sex, pentru că ați primit doar finalul partidei dintre mine și dragii mei cei mai buni prieteni, Alek și David, de la care am cam deviat lately. De data asta sunt eu și Philip, dar în principiu EU, care vă spunem povestea. Partea asta e a mea, privată, și totuși vreau să o împărtășesc pentru că dacă prima oară când a făcut David sex cu mine a fost paradisul pe Pământ pentru el, prima oară când eu am făcut sex cu D.... a fost o

explozie nucleară, ne-a lăsat handicapați pe viață, a fost incalificabilă treaba asta! Pentru mine sună totul bine, însă știu că nu e la fel de clar. Pot spune doar că a fost chestia care ne-a unit forever, ne-a făcut siguri de cine suntem unul pentru celălalt, a umplut o cameră goală, nu doar cu spermă, ci și cu cele mai intense trăiri imaginabile. Și chiar dacă e să nu se mai întâmple vreodată acest lucru, din diferite motive printre care și faptul că văru-miu e Satana... Ei bine, ăsta e adevărul gol-goluț și nimeni nu-l poate schimba, nu-mi poate fura inima. Mereu am zis așa – îmi poți lua orice înafară de trăirile mele, de ce e în interiorul meu. Desigur, e o minciună, există scaunul electric și lobotomia și alte *n* chestii, dar, revenind...Chiar dacă e să nu ne mai futem vreodată, eu pot muri fericită. E cel mai pur lucru pe care l-am simțit vreodată alături de cineva și chiar cred că e once in a lifetime type of thing. Știți că era citatul ăla caraghios cu la un moment dat cineva o să te îmbrățișeze așa de tare, că toate bucățile rupte din tine se vor lipi la loc? Așa am simțit atunci, cu el în interiorul meu. Nu știu dacă mă pricep la fel de bine ca Becks să-mi povestesc experiențele sexuale, dar voi încerca pe cât posibil să nu mă mai pierd în detalii. Îmi datorez asta mie, să am totul notat, să se lege toate scrierile mele despre acest înger întunecat. Grrr. Și chiar nu cred că e vreo iluzie la mijloc, că m-a vrăjit ca un magician de prost gust... Pentru că el e singurul care a rezistat în mine pe parcursul a atâtor ani, prin toate stările mele de bine sau de rău, el a

fost în mintea mea constant de când ne-am revăzut și nu voi putea niciodată trece peste el.

S-a întâmplat într-un hotel. Am fost nebună și am luat o mașină de ocazie, cineva care postase pe Facebook că mai are locuri libere până într-un anumit oraș. Nu vreau să-l menționez. Așa că am luat bani la mine ca să-i ofer omului pentru benzină, dar nu mi i-a acceptat. L-am sunat pe D. când am ajuns la el în oraș și nu mi-a răspuns inițial, așa că m-am cazat la un hotel. Aveam cardul de la mama care pe atunci nu era încă blocat. Am închiriat o cameră cu pat dublu pentru două nopți. Am mers sus, m-am schimbat în niște pantaloni de piele și un maieu negru, strâmt, plus ghete cu toc și o geacă pe deasupra, și am mers într-un club în care speram să-l găsesc. După ce am dat câteva shot-uri și am dansat frecându-mă de unul și de altul, l-am văzut pe careva dintre prietenii lui. Apoi pe gagica lui D., o urâtă cu nas de vrăjitoare și în sfârșit pe el. Și el m-a văzut, mi-a zâmbit – un gol între mustața și barba lui stufoase, de sfânt coborât din ceruri, care a trăit acum două secole – dar și-a întors privirea. D. e un joc greu, e un puzzle cu 1000 de piese – nu contează dacă ai toate piesele la îndemână și poți să-l construiești sau deconstruiești când vrei tu, ideea e să ai răbdare să pui atâtea piese cap la cap și eu chiar nu aveam. Așa că am bătut niște apropouri la masa aia, am bătut câmpii, nu le puteam spune că sunt minoră, în niciun caz. Am avut grijă să specific

la ce hotel stau, cred că am zis și numărul camerei, iar apoi m-am cărat. Spre dimineață, am auzit un ciocănit la ușă și am zâmbit în întuneric. Mă durea capul după alcool, dar dormisem iepurește știind că va veni. I-am deschis ușa. Eram dezbrăcată. El îmi zâmbea din cadrul ușii, parcă nevrând cu adevărat să intre. Îi sclipeau ochii, și el băuse.

— Așa mult ți-a luat să scapi de ea? l-am întrebat jucăușă. Avusesem timp să-mi cizelez tehnica de seducție.

El doar a dat din cap și a intrat, în sfârșit. Avea o cămașă și blugi și flori într-o mână. M-am întrebat unde a găsit deschis la ora aia, era vreo trei sau patru dimineața. Am așezat florile pe măsuța de cafea și am tras perdeaua de la geam, să vină mai multă lumină. Am realizat că-mi place cu public, începeam să semăn din ce în ce mai mult cu Becks. Anyway, el nu prea vorbea, dar am mai schimbat câteva replici, după care m-am urcat peste el și restul e istorie... Glumesc! Mai sextuiserăm înainte, era cât pe ce să fim prinși datorită idiotului meu de fost gagic, dar asta e, cu toții facem greșeli și el clar nu mai merită o mențiune și aici – vă las pe voi să deduceți totul, chiar e floare la ureche. I-am desfăcut cureaua de la pantaloni, era al doilea tip cu care făceam sex, nu apăruseră încă David și Alek în peisaj. Voiam atât de mult să fac asta și de atât de mult timp. Nu avusesem curajul să vin după el mai devreme pentru că era așa de scary în postura lui de Satana. Șeful meu, mai ceva ca

Dani Mocanu. El mă atingea cum putea, îi era teamă să nu-i las urme... I-am promis că știu ce fac. I-am supt pula și gemea atât de sexy, încât tremuram și eu odată cu el, simțeam fiecare fior din corpul lui ca și cum ar fi fost al meu, mai ceva decât cu Becks. Nu am vrut să-l termin așa, cel puțin nu încă. I-am desfăcut cămașa și am început să-l sărut pe piept... sunt obsedată de piepturile tipilor! And I like hair. El gemea în continuare și eram mai udă decât un coș de rufe uitat în ploaie. Mă frecam cu labiile de el și îmi era într-un fel teamă că m-am mișcat prea repede, trebuia să-l mai sâcâi, să mă mai joc cu el așa cum făcuse el psihologic pentru atâta timp. „Cu cât te resping mai mult, cu atât mă vrei mai tare" – Doamne ajută că nu D. al meu era cel care îndrăznise să-mi zică rahatu' ăsta! Într-un final, l-am lăsat să mă penetreze și îngerii-au cântat în ziua când m-ai sarutat... Deși în cazul nostru clar era vorba de mai mult de un sărut. Nu-mi mai amintesc exact dacă ne-am vorbit în timpul ăla, tot ce știu sunt ochii lui întunecați, cu luminițe în ei, atât de pătrunzători, sfâșietori. El era trandafirul cu spini și eu privighetoarea care își dădea viața pentru ca el să rodească. Dar nu mă durea deloc, o făceam cu plăcere. Nu cred că mă voi mai simți vreodată la fel cu un tip. Nu cred că ar fi sănătos, oricum. Dă dependență. M-aș fute cu D. 24/7, aș muri de la suprasolicitare sexuală, la fel ca boșorogii ăia care mor după o supradoză de viagră cu o prostituată lângă ei în pat; ar fi absolut jenant. Anyway, apoi i-am călărit fața și

așa m-am terminat pentru a doua oară și nici măcar nu-mi închipuiam că există o astfel de plăcere ce poate fi cauzată corpului uman, nu mi-ar fi păsat în clipa aia nici dacă își dădea drumul în mine și ajungeam să avem un copil și o familie și ne-am fi mutat în Dubai, Dubai, viața ca-n rai. Glumesc. L-aș fi avortat, deși e o idee foarte tentantă să am un mini D., pe care să-l învăț eu cu gura mea și exemplu propriu că nu e bine să fii atât de rău cu omul care te prețuiește cel mai mult din câți cunoști, să-ți fie rușine! Dar asta e partea doua. Cred că mi-a mulțumit la final sau ceva, gen, thank you for cumming, te sunăm noi... Dar nu a fost să fie. Încă vorbim. Dar nu mă mai vrea. Cred că din același motiv, și eu clar creez dependență. Noi doi am crescut atât de diferit, nu știu dacă este un copil victimă like the rest of us; am doar o vagă idee legată de copilăria lui puțin mai grea decât a mea... bine, mult mai grea – ideea e că suntem unul și același, trup și suflet. Mai soulmate decât mi-ar putea fi cineva vreodată dar pentru asta, D. ar trebui să fie dispus să moară și să învie în fiecare zi alături de mine și pur și simplu el are alte planuri. Așa că îl las liniștit să se joace cum vrea el, singur cu puța în țărână, împăcată cu gândul că nimeni niciodată nu o să-l facă să se simtă așa cum l-am făcut eu și el pe mine. Măcar să fim amândoi dezolați, triști, neîmpliniți din punct de vedere sexual. Dacă vă vine să credeți, am ajuns să le dau note de la unu la zece băieților. Pe performanța din pat, desigur. Mi se pare o prostie, n-ar trebui – mai ales să le și

dezvălui aceste note și să se supere pe mine apoi, să se răzbune, să mă tragă și mai tare de părul meu scurt și fragil atunci când mă fut capră. Și totuși... Nu cred să găsesc pe altu' mai bun ca D. El e iubirea mea eternă și gândul ăsta mă consolează. Și nu e ca și cum nu ar mai face parte din viața mea, Alek știe despre el, David e prea atașat de mine ca să-i spun. Plus că amintirea asta e atemporală, nu vreau să-mi amintesc când a fost, a fost în afara existenței noastre, cum să vă explic... Ne-am urcat la cer, am mers pe altă planetă și am făcut sex acolo. E incomparabil cu sistemul nostru temporal de aici. Nici nu vreau să-mi pun problema că ce s-a întâmplat a avut vreo legătură cu umanitatea așa cum e ea înțeleasă pe Terra. Am fost doi extratereștri în momentul ăla. Nu știu dacă l-am putea reproduce nici dacă am vrea, dar el e cea mai nebună și frumoasă ființă pe care o știu și îi sunt recunoscătoare pentru propria mea existență. Voiam să mor odată cu moartea sau măcar îngroparea lui Becks. El nu m-a lăsat. Mi-a zis „hey, ai potențial, vreau să te ajut, pot să te ajut" și eu l-am lăsat. Apoi i-am reînviat la rândul meu pe Alek și David. David și Alek, my little angels. Nu știu ce Dumnezeu se mai poate schimba, cât de twisted mai poate deveni povestea asta, dar un lucru e cert... mă bucur al dracului de mult de tot ce se întâmplă în prezent și nu vreau să se schimbe. Decât dacă e ceva și mai grozav care mă așteaptă; și întotdeauna e. Am o mare sete de cunoaștere, ea m-a ținut în viață. Nu-i așa, unchiule

Phil? Tu mă înțelegi. Am atâția oameni care mă înțeleg acum, când la început credeam că nu există niciunul. Fiecare m-a format și m-a salvat. Și sexul a consolidat totul. Nu-mi vine să cred câtă repulsie simțeam față de gândul ăsta la început... Să fii virgin e naspa.

Am plecat acasă a doua zi, mi-au înapoi banii plătiți în avans pentru a doua seară, m-am întors la București și am fost foarte fericită o perioadă. Ca în Sims, după ce îndeplinești o dorință unui personaj, el resimte efectele pe o perioadă mai lungă de timp după aceea. Dar încă tremur sau cel puțin tresar atunci când îmi amintesc. Și mi-e dor de el, dar am lucruri mai importante de făcut. Poate nu mai importante, nu pentru sufletul meu – căci mi-ar plăcea să stau cu el în fiecare secundă – ci pentru ceilalți. Am un scop și nu mă abat de la el. Nu pot uita de EI indiferent cât de multă bucurie e în viața mea, cât de mult mi se pare că nu e o luptă contra timp, că nu ne e urmărită fiecare mișcare, că totul e doar în mintea noastră. Avem dovezi, împreună suntem puternici, avem mărturii, am văzut totul cu ochii noștri și am simțit efectele. Nu putem să nu facem nimic. Așa că ne adunăm cu toții și e timpul să dăm un telefon. A trecut ceva vreme de când am primit un update.

CAPITOLUL 4

— Care mai e treaba, copii? ne întreabă Philip pe un ton suspicios de pozitiv.

— Ne-am întâlnit la garsonieră să discutăm, îl lămuresc eu. Ne-am gândit la o chestie.

Înainte să mai poată pune vreo întrebare, continui:

— Ne-am gândit să o găsim pe Natty, să mergem noi la ea sau ceva, să discutăm. Ne-ar fi de folos.

Îl aud oftând la celălalt capăt.

— Chiar nu văd cum ne-ar putea ajuta asta. Plus că îi puteți scrie un simplu e-mail.

— Cum îți mai merg vânzările? se bagă și Alek în seamă, pentru a ne detensiona, probabil.

— Merg, merg. Săptămâna trecută am reușit să-mi cumpăr DOUĂ conserve de ton în loc de una. Sunt bogat, ce mai.

Cu toții știm că Phil o duce din ce în ce mai prost în State și îi mai trimitem bani uneori. I-am tot sugerat să se întoacă în țară și să stea la noi, dar el refuză de fiecare dată, spune că nu e o idee bună să vină să stea pe capul nostru. Altul trebuie să fie motivul dar e treaba lui dacă nu vrea să îmi spună.

— Ascultați, redeschide el subiectul. Am aflat câteva nume, cu ajutorul părinților tăi, Alek.

Alek tresare.

— Nu știu cât o să vă ajute lista asta scurtă din moment ce nu cred că își folosesc numele reale sau că

sunt prea multe șanse să dați nas în nas. Sincer, v-am mai spus, ar trebui să schimbați locul, să închiriați altă garsonieră – stați acolo de patru luni deja, e clar că v-au filat. (Philip tușește.) E periculos ce faceți, chiar și prin mesaje, mai ales pe Facebook. Eu zic să lăsați totul baltă, o să vină EI după voi dacă au nevoie de ceva. Nu vă mai faceți atâtea griji.

Cu toții suntem oripilați de ce ne spune, dar într-un fel are dreptate.

— Știu că vreți să faceți ceva legat de asta, însă chiar e mai bine să nu vă implicați! Părinții voștri încă au frâiele...

— Am observat, îl întrerup eu ironică, făcând referire la eșecul lor din Germania, când au plecat să lămurească treburile. Îl aud pe Philip oftând.

— Mai mult sau mai puțin, ei încă se descurcă. Alek e cel mai vizat dintre voi, pe el l-au implicat direct în toată treaba, nu prea are de ales...

— Hai să nu începem din nou discuția asta, spun.

David doar ascultă atent. El oricum vorbește doar când are ceva pertinent de spus.

— Bine, atunci. Opinia mea este să nu o băgați și pe Natalie aia, dar dacă insistați... Și vezi, Hyena, ai grijă cu...

Știu la ce se referă, nu trebuie să-și continue propoziția. E o chestiune privată.

— Vorbim, atunci. Ne spui dacă mai afli ceva relevant. Noi o să stăm cuminți, încercăm să nu mai

discutăm despre prostii, însă, în cazul lui Alek, chiar se mișcă repede. Dar da – îi vom lăsa pe ai lui să rezolve, îl reped, știind că vrea să obiecteze.

— Aveți grijă, mai spune Philip, după care îi închidem.

Îmi dau ochii peste cap. Nu ne-a ajutat prea tare deși i-am spus să-mi trimită cumva lista aia pe e-mail. Poate printr-un fel de cod sau ceva, se gândește el. Noi trei am rămas din nou singuri. Ce altceva am putea face?

Am închiriat o garsonieră minusculă, doar un pat și o baie, plus un hol la fel de minuscul. Oricum nu folosim decât patul, care scârțâie ca dracu', și toaleta, uneori, să aruncăm prezervative. David are o mică problemă... Mai multe mici probleme, if you know what I mean. Cu Alek nu am aceeași chestie. Dar astea sunt detalii, sentimentele contează, asta ne face oameni. Tehnica e pentru roboți și foamea pentru animale. În rest, e un loc jegos, dar măcar e locul nostru. Punem cu toții bani, nu voiam să fie chiar într-o zonă în care să ne fie teamă să mergem, deși tot e pe lângă Gara de Nord. Ne-am descurcat cât am putut, ar fi bătut prea mult la ochi să mergem acasă la unul dintre noi – chiar dacă mai facem asta din când în când, atunci când nu erau părinții acasă. Când am spus că nu vreau să le deranjez așa zisul echilibru mintal proaspăt redobândit de Candie și Gary, asta era doar scuza de suprafață. Adevărul e că

ei sunt încă părinții mei, mi-ar pune întrebări și eu chiar nu am chef să dau nimănui explicații pentru sentimentele mele. Dacă sunt nebună, voi m-ați făcut așa, so stfu! Cam asta e mentalitatea mea, lately, de fiecare dată când văd oameni în public care se holbează atunci când mă sărut cu amândoi. Și nu vreți să vă imaginați ce horror e la filme, nu-mi mai iau niciodată fustă. Sau nu mai stau la mijloc.

Dar aici, în garsonieră, în semiobscuritate e ok să stau între ei, altfel n-am avea cum, anyway. Eu sunt cea care dă startul, de obicei, nu că ei nu ar ști exact ce să facă cu mine.

Ne urcăm în pat, David își bagă ușor mâna pe sub bluza mea și se plimbă pe abdomenul meu în timp ce Alek mă sărută cu mult prea multă salivă și își duce mâna între picioarele mele. Eu îi ating pe ei pe unde nimeresc, din moment ce am ochii închiși în majoritatea timpului. Le desfac curelele cu ușurință, de aia mi-a dat Dumnezeu două mâini. Becks ar fi așa de mândră dacă m-ar vedea acum! Le frec pulile cât de bine pot din poziția aia, având în vedere că David mă linge acum pe gât, iar Alek încearcă să-mi dea jos blugii skinny, chestie destul de grea pentru majoritatea oamenilor care se fut purtând așa ceva. My bad. Nu știu exact ce încerc să uit de fiecare dată când fac sex, dar merge. Mă trezesc obosită, epuizată dintr-o reverie... Nu mai știu de ce mă aflu acolo sau de ce se întâmplă ce se întâmplă, și nici că-mi pasă. E mai bun decât băutura pe care o bem uneori

împreună înainte de ore. Nu și Alek... Acum el mă mușcă ușor de coapse în timp ce David mi-a dat jos bluza și sutienul și îmi linge sfârcurile, iar eu gem și respir greu. Îmi prinde mâinile deasupra capului și ador asta. Ador corpul lui slab, coastele atât de evidente și totuși forța de care dă dovadă. Forța mă excită mereu la un tip, am aflat de curând. Mă sărut cu el, acum, din moment ce Alek e ocupat cu partea de jos a corpului meu. Îmi ridic șoldurile, mă mișc ca un șarpe în timp ce năpârlește, lăsând în urmă un self care mă enervează, mă obosește, și rămân cu adevărat dezbrăcată, pregătită să fiu altceva de acum înainte. Cu fiecare partidă de sex sunt mai numb, dar mai aproape de realitate, de a înțelege lucrurile așa cum sunt. Alek mă linge cât de bine poate, sunt convinsă, iar duritatea lui David e un mix tranchilizant. Aș vrea să îi pot satisface și eu pe ei în timpul ăsta, dar nu mă pot mișca, e prea bine și nu cred că se supără. Știu că va veni și rândul lor în curând. Simt cum mai am puțin și termin, mi se încordează picioarele, mă sărut în continuare cu David de parcă ar fi prima oară în viața asta, deși îi cunosc buzele atât de bine. Gem tare și apoi mă las pe pat, mă întind, deschid în sfârșit ochii. Băieții mei sunt la fel de încântați. Mă ridic și mă așez peste David. Îl dezbrac repede iar apoi încep să îi sug pula. Becks, look at me! Be proud! I know I am! This one is for you! Și e ca și cum aș da o muie de pomană pentru Becks... Așa de bun trebuie să fi fost oralul ăsta, căci David termină în mai puțin de un minut

în gura mea. Geme satisfăcut, deși cam încet pentru gustul meu. Alek urmează. Zici că e ruleta rusească, că suntem la cazinou. E fun, mă excită încă. De parcă am un premiu mare de câștigat și tot bag bilete, încrezătoare. Ca la păcănele... Here, take all my money. Știu că merită. Repet manevra pe Alek, însă durează ceva mai mult. Poate chiar cinci minute, dar îmi reușește capodopera. Îl las să mai formeze câteva desene interesante pe pereți, o inimioară din spermă, pentru mine. Râdem toți trei de parcă am fi posedați de Spiritul Sexului, care petrece și el alături de noi, își dă și el drumul în propria șampanie, apoi o bea. Pereții erau urâți și înainte, noi doar lăsăm o parte din ceea ce suntem în garsoniera asta jegoasă. Mă simt diferit, ca și când nu aș fi eu. Mă văd din exterior cum râd, cum îmi sărut iubiții... Suntem fericiți, uităm. Toată durerea. Pentru un moment, sau mai multe.

„Ce facem acum?“ e întrebarea care vine mereu, mai devreme sau mai târziu. Acum continuăm să ne lingem rănile, asta facem. Mă cuprinde iarăși depresia. Nu așa trebuie să fie. De ce e așa? Ce să fac să schimb asta... Ne întoarcem cu toții la familile noastre abuzive și abuzate, la dezastrele de acasă, la nefericire. Nimic nu e destul de puternic ca să ne repare. Suntem cine suntem, fluturi cu aripile frânte. Unde ești Becks, singura lumină pe care o mai aveam? De ce a trebuit să mori? De ce nu ți-ai deschis parașuta aia? De ce m-ai lăsat singură? Aproape că încep să plâng, dar nu vreau ca ei să

mă vadă așa. Eu sunt inițiatoarea, eu i-am adunat pe ei, i-am încurajat. Eu sunt cea puternică. Dacă o să cad... Nu vreau să mă gândesc. Sigur mai există lucruri frumoase pe lumea asta. Trebuie doar să îmi deschid ochii și să le descopăr.

*

Așa cum am ajuns acasă și am dat peste unul dintre cele mai oribile scenarii ce puteau avea loc, unul pe care nu mi-aș fi dorit vreodată să-l văd cu ochii mei, nici măcar în momentele alea dinainte de a adormi, când îți imaginezi lucruri fără sens doar ca să te amuzi. Știu că unii copii sunt traumatizați doar la gândul că părinții lor fac sex, însă de data asta e ceva mult mai rău, ceva la care nu mă așteptam. Unchiul Philip e deja în țară, se pare. În casa noastră, mai exact. Unde e și D. Și părinții mei așezați la o masă. Îmi vine să urlu și să fug. Mai lipsește o singură persoană pentru ca firele mele de păr să facă picioare și să-mi părăsească scalpul... și s-o iau și eu la goană după ele prin casă. Atât de surprinsă și oripilată sunt, aproape că nu vreau să aud ce au niciunul de spus. Întreb, totuși:

— Ce se-ntâmplă aici?

Candie se strâmbă la mine și atunci știu că toate visele mele romantice s-au năruit. Vă voi spune după aceea care erau acestea, momentan I have to deal with this. Se uită la mine ca la felul 14 (ador expresia asta

românească). Îmi las geanta și lucrurile pe unde apuc și mă apropii de ei... ușor, ușor, cu teamă. D. îmi zâmbește șmecher și îmi vine să-l bat. V-am spus că uneori îl urăsc. Philip e chill ca de obicei, zici c-a băgat vreo două cuie de la aeroport până la noi acasă, iar Gary pare sâcâit de niște țânțari invizibili, ca de obicei. Există și un laptop pe masa din bucătărie. Toți stau pe scaune, așa că mă așez și eu. Becks, unde ești să faci situația asta mai puțin stânjenitoare cu vreo glumă de rahat? În timp ce trag scaunul care scârțâie ușor pe podea, mă întreb care chestie nasoală din viața mea au aflat-o și ce urmează să aibă de zis în legătură cu ea. Și care-i faza cu formula asta, ce rol are fiecare. Simt în fiecare secundă nevoia de fugi în camera mea până se disipează trupa de șoc.

— Surpriză! face Philip, deși eram în casă de minute bune.

— Sunt cu adevărat surprinsă, îi răspund eu, având în vedere că vorbiserăm la telefon cu câteva ore în urmă.

— Nu face fața aia, avem treabă...

— Ce treabă să avem? întreb eu, uitându-mă de la unul la altul.

D. face onorurile.

— Eu am venit că-mi era dor de tine, zice, apoi îmi face cu ochiul.

Îmi dau ochii peste cap.

— Hyena, nu pot să cred că ați fost atât de

iresponsabili încât să discutați despre astfel de lucruri. Știți foarte bine că sunteți supravegheați, începe mama.

Mă simt ca într-o comedie americană de prost gust.

— Dar nu asta e problema, continuă ea. Îmi arată în sfârșit ce e pe ecranul laptopului.

O povestire în ramă, asta suntem. Octopussy 2 referindu-se la Octopussy 1 și acum Octopussy 3 pe ecranul laptopului. Sau, cel puțin, începutul, pe care-l scrisesem cu rapiditate, fumând un întreg pachet de țigări, după ce am băut o cafea. Ore petrecute tastând, fără a mă ridica măcar să mă duc la toaletă, simțind frigul de noiembrie.

— Cum a ajuns asta la voi? întreb jenată, înțelegând brusc că probabil au citit și partea despre D. Mi-e mult mai jenă de pasiunea mea pentru el decât pentru threesome-ul care e deja la ordinea zilei și cunoscut de un public destul de larg, deși mereu avem tendința să ascundem chestiile de genul de părinții noștri, indiferent cât de open minded sunt.

Gary își aprinde și el o țigară și iese să fumeze pe geam. Philip zâmbește pe sub mustăți.

— Oricum... dau să vorbescm dar sunt întreruptă.

— Ai aproape 18, poți să faci ce vrei, nu asta e problema, spune mama. Problema e că vă băgați unde nu e treaba voastră. Ar trebui să stați departe, așa cum ți-a zis și Philip. Vrei să ajungi ca Becks?

Chestia asta e ca un cuțit în inimă, mă doare

enorm, îmi vine să îi sparg o sticlă în cap și aproape că izbucnesc în plâns privindu-l pe D., căutându-i compasiunea și primind zero răspuns, ca de obicei. Cum a putut să spună așa ceva, de ce m-a rănit cu atâta răutate? Apoi o privesc și văd că și ea e pe punctul de a plânge. Nu mai e ca înainte, nu e vorba de putere. Mereu i-a păsat. Acum doar că și-a dat frâu liber și inima ei mai stă agățată doar de o sfoară subțire, gata să cedeze. Nu vreau să avem scena asta atât de intimă acum, nu e un priveghi. Număr până la trei și respir adânc. Sigur trebuie să fie și alte lucruri pe care vrea să mi le spună.

— El de ce e aici? o întreb, știind că D. o să-mi dea un alt răspuns de rahat dacă-l întreb direct.

— Din întâmplare. A venit să-mi lase ceva de la soră-mea, avea drum până la București.

„Deci nu e pus la curent", gândesc eu, înainte să realizez că de fapt îi dau tot raportul, aproape constant, că nu mă pot abține să nu-i povestesc lucruri din viața mea, datorită perspectivei pe care mi-o oferă mereu.

— Nu-ți face griji, o să mai scriu și eu câte ceva, se bagă Philip. Ne-am conectat conturile de Google, remember?

Ultima oară când am împărțit Google Docs cu cineva nu a ieșit prea bine, mă gândesc. Respir ușurată, nu e nimic grav, doar o coincidență.

— De ce ai venit totuși până aici? îl întreb.

— M-am decis să-ți accept în sfârșit oferta, spune

el repede și puteam să jur că asta va zice.

Dar știm amândoi că e o minciună gogonată și vom purta o discuție mai târziu. Deloc intruziv.

Vreau să plec, știu că n-am nicio șansă să fac nimic cu nimeni – nici să discut cu unchiu-miu, nici să mă fut cu D. când sunt ai mei acasă, nici să mai aflu vreo informație interesantă. Sunt obosită, extrem de obosită de la un timp. M-am săturat de o grămadă de chestii, de monotonia asta, de atâta stres. Vreau un masaj.

— Unde stai? îl întreb pe D. într-o doară, căci se umflă în pene dacă par prea interesată de el.

— În București? La un prieten, spune el, ceea ce se traduce cu „găsesc eu unde să stau dacă nu mă primiți acasă la voi; chiar credeați că mai băteam atâta drum dacă nu voiam ceva?“. Glumesc, probabil că doar asta îmi închipui eu, fiind veșnic supărată pe ființa asta pe care o iubesc. Îi fac semn să mă urmeze sus și nimeni nu pune niciun fel de întrebare.

Ajungem în camera mea, care pare mult prea goală. Mai întâi Becks s-a bucurat de atâta spațiu inutil, înainte de întoarcerea mea acasă. Se pare că nu a fost loc pentru doi aici, gândesc, și iar îmi vine să plâng. Dar D. e sensibil la durere, se hrănește cu ea, știe exact unde să atace și numai gândul ăsta mă oprește din a-i arăta prea multe emoții. Un alt joc în care nu fac eu regulile.

Mă întind pe pat, pe burtă, și aștept, dar aștept

degeaba. El doar stă și se uită cu un rânjet la mine.

— De ce ai venit? îl întreb cu capul cufundat în așternuturi.

— Să te văd.

— De ce acum? îl întreb din nou, știind că trebuie să am grijă cum pun întrebările atunci când vorbesc cu el. Încă mi se pare atrăgător. Nu îmi răspunde. E ca la jocul ăla de pe Windows, cu bombele, pe care nu l-am înțeles niciodată. Se așază într-un final lângă mine pe pat, dar nu mă atinge. Îi place să mă prăjească bine, înainte să mă mănânce cu fulgi cu tot.

— Cum mai ești cu ăia doi? Te mai supără? mă întreabă, referitor la Alek și David.

— Suntem bine, îi răspund sec.

Mă întorc cu fața în sus și îl privesc în ochi. Totul stagnează pentru un moment, timpul îngheață. Noi n-ar trebui să avem voie să ne privim în ochi, suntem prea puternici unul pentru celălalt. Dar îl privesc și mă topesc, ca gheața din ochiul lui Karl atunci când Gerda vine să îl salveze din palatul Crăiesei Zăpezii. Nu-mi mai pot îndepărta privirea, chiar dacă simt cum mi se umezesc ochii pentru a mia oară astăzi, la fel ca aproape în fiecare zi. Nu plâng, doar mă avertizează... Dragul meu organism trecut prin de toate. El mă atinge ușor pe față și vreau să simt totul, toate sentimentele care mi-au dat târcoale. Oare mă va lăsa? D., în ce stare te afli astăzi? Astăzi mă iubești sau nu sunt destul de demnă? Știu că ți-a fost dor de mine. Și știu că tot eu trebuie să

vorbesc.

— Sunt obosită, D. Nu mai pot, nu mai vreau. Alek ne povestește în fiecare zi de ofertele pe care le primește, cum vor să se ducă cu EI... Nu vreau să-l pierd. Îl iubesc, mi-e frică pentru el. Aș rămâne doar eu cu David, dar nu așa trebuie să fie. Nu știu ce să fac să îi salvez pe niciunul dintre ei. Nu știu ce altceva pot face. Vreau să mă bucur de viață, însă m-am blocat.

D. e în stare să mă înțeleagă oricum, și fără cuvinte. E inteligent. Mă cunoaște. Dar știe că mă voi simți eu mai bine dacă vorbesc. La el nu se aplică treaba asta. Mă omoară. „Sărută-mă, măcar", mă gândesc. „Te rog."

— Dormi cu mine în pat? îl întreb, după ce văd că nu spune nimic.

— Vedem, răspunde el.

Nu mai rezist. Urăsc replica aia. O vreau pe Becks! Aproape că vreau și situația în care mă aflam înainte să dispară ea. Văd totul clar și mă doare capul. Vreau să se întâmple ceva, deși e o iluzie – chiar dacă D. m-ar fute la fel ca atunci, lumea ar reveni la normal. Mereu am impresia că el și numai el îmi poate schimba viața, că numai prezența lui mă alină și îmi dă putere... Chiar nu înțeleg de ce. Dar cred că funcționează. Pentru că el e atât de frumos și emană atâtea răspunsuri la întrebări pe care nici măcar nu i le-am adresat. Mă simt atât de în siguranță cu el, ca și cum ar putea elimina tot ce e rău în viața mea, ca tatăl sau fratele pe care nu i-am avut niciodată. My savior, my protector. De aia cred că mereu

merită să-i suport comportamentul abstract. El e o artă pentru mine și am certitudinea că știe ce face, că orice gest sau cuvânt al lui e perfect calculat, că merită să aștept oricât de mult pentru el... Că ce avem e unic, că nu ne vom părăsi unul pe celălalt niciodată.

Îi fac loc lângă mine în pat și el se așază, în sfârșit, după ce mi-a dat timp să mă frământ atâta. Și eu am devenit bună la jocurile astea, dar nu cu el. El e ca sângele proaspăt pentru un vampir, nu mă mai pot controla atunci când îl simt. Uneori poate exagerez. Dar apoi apare iar în peisaj, spune ceva sau face ceva și totul revine. De aia sunt sigură. De aia îl iubesc.

CAPITOLUL 5

Cadru social. Suntem la mall. Mâncăm de la KFC. Mai puțin Alek, el nu mănâncă nimic. E la dietă, bea o cafea de la Starbucks. Cu lapte de soia. Oamenii trec pe lângă noi, e full. Avem un carnețel cu notițe, replici stupide pe care le auzim de la alții sau pe care le-am spus noi. Alex îl are acum în mână și un pix alături. Ne citește câteva iar noi ne înecăm cu cartofi prăjiți și Cola.

„Nu e iubitul tău să vină după tine" – o colegă către mine când am întrebat de ce dirigintele nu vine la noi în clasă și trebuie să mergem noi după el.

„Mașina mea e cam lovită, o duc la spălătorie și se ia" – David anul ăsta, când era în divergențe cu Alek pentru că îi lovise mașina în parcare.

Orice grup de prieteni are inside joke-uri. E amuzant să ai genul ăsta de relație cu cineva, dar eu nu mă pot gândi decât la faptul că vreau cu adevărat ca Natalie să facă parte din el. Are nevoie de noi și noi de ea. Mărturia ei legată de Becks ar însemna mult, plus că pare un alt copil ce are nevoie să fie salvat de lângă părinți. Ce i-au făcut surorii mele a fost oribil. Nu am vrea să se întâmple din nou și altcuiva. Trebuie să facem cumva să o aducem aici, conchid eu. Le spun și băieților și ăsta e momentul când Alek închide carnetul și îl bagă la loc în geanta lui. Operațiunea *salvați-o pe Natty* începe. Ne trebuie un plan, dar mai întâi urmăm sfatul lui Philip și îi scriem un e-mail. Asta-mi amintește că trebuie să le

spun celor doi că el e la mine acasă de-acum, din nou, ședere pe termen nelimitat. Doar că acum ne bucurăm într-un fel de ea, spre deosebire de când lucra la primul volum al seriei.

— Nu crezi că a venit aici cu alt scop? mă întreabă Alek și eu dau din cap că da; nu mi-am terminat Meltz-ul din gură.

— Habar n-am care ar fi ăla, nu am avut timp să vorbim... spun eu cu ambiguitate, amintindu-mi că m-am prostit puțin cu D. seara trecută.

Însă știu prea bine cum funcționează orgolile acestor doi masculi deloc fioroși și prefer să nu menționez și prezența lui. Le povestesc în schimb despre comentariul de rahat făcut de mama, pentru a le da un motiv de a fi ofensați și a spune „dă-o naibii de proastă!", chestie care mă face să mă simt oarecum mai bine.

Cât de deep a devenit totul! La început era doar o glumă. Viețile noastre erau simple și vanitoase. Acum nu mă mai pot hrăni cu minciuna aia. Banii aduc implicit și nefericire, cam în orice situație, dacă sunt constanți și din abundență. Și nu e vorba doar de bani, ci de conceptul luxului. Ai tot ce-ți trebuie – spune mintea; da, dar... – spune sufletul. Am observat că indiferent de cât de gros e portofelul tău, ghici ce? Tot suntem oameni cu toții și asta e o chestie pe care n-ai cum s-o uiți. Dacă o faci, meriți să dai faliment și să ajungi pe străzi. That's how it works. Mă piș pe ei de bani. I want my sister

back. I want my serenity back, dacă am avut vreodată parte de așa ceva. Cred că au fost doar momente lipite cu scotch, nimic mai mult. Nimic de durată, la fel ca relațiile mele amoroase. De aia am renunțat la ele. Școală și sex, atât. Plus iubiri pasive, de background, care nu mă încurcă cu nimic. Ca un odorizant de cameră, și nu un parfum puternic, care îți inundă nările. Doar ceva ce poți ține sub control.

— Auzi, nu ar fi mai bine să nu ne menționezi pe noi?

— Hă? fac eu.

— În e-mailul pentru Natalie, mă lămurește Alek.

— A, da. Văd eu ce-i scriu.

De data asta nu oripilăm niciun trecător din mall. Nu în timp ce mănânc, masa e sfântă. Poate mai încolo la film. Dar toate sunt doar distrageri. Acasă mă așteaptă D., cel puțin. Mi-a promis că o să încerce să mă ajute, ca de obicei. În ritmul ăsta, chiar că aș prefera să fiu moartă.

*

Am tratat lucrurile cu superficialitate, recunosc. Acum doi ani... Nu m-am implicat, nu am vrut, a fost intenționat. Voiam să mă bucur de libertatea mea, nu să mă îngrădesc singură, din nou, cu alte drame. Nici pe Becks n-am luat-o în serios, nici pe nimeni. Asta nu înseamnă că lucrurile nu sunt serioase, mereu au fost,

dar nu am vrut să le văd. Veșnica explicație. Sunt prinsă în acest vârtej, înconjurată de microfoane, camere ascunse, umbre la tot pasul, amintiri dureroase, morți, crime, mizerie. Uneori mă întreb cum e posibil să trăiești printre astfel de lucruri, să fi trăit mereu printre ele și totuși să continui să mergi la shopping sau la școală, la Starbucks, să te porți ca un om normal, ca și când nu ai ști nimic. Nu sunt inconștientă. Am vrut să nu-mi pese, atâta doar. La fel și Becks, ei nu i-a păsat mai puțin ca mine. Dacă stau să mă gândesc, aș fi luat aceeași decizie ca ea... Aș fi ales să mor, pe cont propriu, să fie propria mea alegere. Candie și Gary nu mă cred, nici măcar Alek sau David, probabil, dar eu știu că așa a fost. Eu și Philip știm asta, și el a văzut-o pe Becks așa cum voia ea să o vedem. În splendoarea ei, cu aripile de înger, un lider trăgându-ne după ea spre libertate. Și nu am luat-o în seamă. Nu e că nu am înțeles-o, nici măcar n-am încercat... să mă uit în ochii tăi, atunci când ai plecat. Ea mereu încerca să ne strige, cu disperare „hey! urmați-mă! cui îi pasă dacă facem ceva stupid și murim după, am făcut-o pentru spiritul de aventură, pentru experiență... am făcut-o cu deplina libertate de a face ori vrem noi, pentru că putem!". Nici măcar nu cred că am crezut-o. Nu am crezut că e posibil să ai atâta libertate în mâinile tale și, oricum, n-aș fi știut ce să fac cu ea. Recunosc că mi-a fost frică, după ce mi-a fost răpită pentru atât de mult timp. Îmi era teamă că dacă fac ceva nesăbuit voi fi trimisă înapoi, îndobitocită și mai tare,

părăsită, alungată. Nu voiam să mă întorc. Dar, în sinea mea, mereu am înțeles. De aia nu i-am purtat pică mamei sau oricui altcuiva. De aia nu am plâns. Știam că așa trebuie să fie totul. Acum e prea târziu, pot duce doar mai departe ideea pentru care sora mea a trăit și a murit. Îi pot doar urma exemplul, până la capăt, probabil... Pot să-mi desfac și eu aripile și să pornesc în căutarea unei comori de mult pierdute. Îmi pot păstra sufletul de copil. Nu prea mai am multe în afară de asta.

*

Nu-mi mai permit să mă pierd în gânduri precum amintirile din cluburi, anumite melodii, foste crush-uri. Nici să mă gândesc la lucruri precum băutura mea preferată, vacanțe la munte, nici măcar notele de la școală. Aici e problema. Ar trebui să fac asta, să fiu un adolescent așa cum simt nevoia să o fac, dar orice altceva pare irelevant comparativ cu adevărata noastră viață și identitate. Adevărul e că LOR nu le pasă de ce vrem noi, de ce simțim noi, și ne-au adus într-un asemenea punct încât nu ne mai putem bucura de nimic altceva în afară de faptul că suntem încă în viață. EI vor să fim recunoscători pentru asta. Dacă nu ne pot cumpăra cu conceptul de lux etern, măcar atâta să facă. Să se pișe zi de zi pe viețile noastre, să ne domine psihologic de la distanță, să nu avem nicio o idee ce ne așteaptă. Mereu vor fi mai inteligenți ca noi, m-am obișnuit cu gândul ăsta.

Orice artă aș încerca să scriu, orice a încercat Becks să facă în sensul ăsta... ne învârtim în cerc, abordăm același subiect care ne obsedează. Uneori mi-aș dori să fie doar ficțiune. Uneori așa părea, înainte – desigur – să moară Becks. Atunci nu a mai existat cale de întoarcere, a trebuit să accept faptul că we are doomed. Dar dacă aș putea face orice, fără să mă intereseze de EI, de cum ar reacționa, ce persoană dragă ar omorî... Ce aș face? Nu îi pot lăsa să-mi ia și lucrul ăsta. Trebuie să pot visa în continuare, altfel chiar că voi deveni robotul lor. La fel ca în episodul ăla din Phineas&Ferb. Ce dacă tot ce făceau cei doi copii era exagerat, că iroseau materiale pentru a-și pune în aplicare imaginația? Ia-i asta unui copil și vei găsi o legumă. Nu-i va mai păsa. Va fi un Khal Drogo mort și reînviat, fără suflet sau mișcare proprie. Some men just like to sit and watch the world burn. E o luptă împotriva curentului. Nu mai e un joc de copii, nu mai e o prosteală adolescentină.

Da, Becks s-a futut cu un câine. E doar una din amintirile alea care sunt mereu în mintea ta, dar pur și simplu există, nu mai sunt active, nu te mai afectează. Știu că așa era și pentru ea. O senzație. O lipsă, un gol. I've been there. Doar un câine. O chestie ce a părut o idee bună pe moment. Apoi nu s-a mai putut opri și apoi poate chiar a regretat. Oamenii nu sunt greșelile lor. Ce-ar fi să căutăm adevăratul vinovat?

Eu ce-am făcut? Mama ce-a făcut? Nimic din ce EI

nu au vrut ca noi să facem. Porniri, instincte de neînfrânat. Dar să admit că m-au manevrat complet ar însemna să mă predau, să admit deja faptul că am pierdut bătălia și nu mai sunt decât o bucată de plastilină, că nu mai sunt om. Deci nu e adevărat. Au fost deciziile noastre. Am fost înnebuniți. Acum ne controlăm, am înțeles ce înseamnă valoarea unei vieți și sănătatea mintală. Controlul, cel sănătos, asupra propriei minți. O altă luptă pe care a trebuit să o ducem individual, căci nimeni nu poate schimba nimic pentru tine. Dar asta nu o face să doară mai puțin. Trebuie să pășim în afara cercului. Nu vreau să mor.

CAPITOLUL 6

Nu mai putem merge nici în centrul vechi. Nu vreau să văd locul tragediei. Un alt lucru care îmi toapește sufletul ca o smoală, mi-l înnegrește, mi-l distruge. Nu vreau să mă gândesc, nu am cuvinte. Cert e că trebuie să avem grijă, nu mai putem merge chiar peste tot. E o paranoie îngrijorătoare.

— Auzi, cafeneaua aia pare destul de safe, spune D., și toți patru ne îndreptăm privirile înspre direcția arătată de el.

Nici măcar nu observasem locul ăla înainte, măcar e o terasă, e afară, fără riscul ca pereții sau tavanul să se surpe peste noi. Da, am ieșit cu ei doi și vărul meu. Proastă mișcare, dar n-am avut de ales – de fapt, asta e o minciună. I am simply enjoying this.

Uneori sunt geloasă pe faptul că starea naturală a bărbaților e mai puțin cizelată, că ei sunt mai aproape de a fi lupi cu adevărat și nu trebuie să caute atât de adânc pentru a regăsi acest animal interior. Instinctul lor, foamea, gelozia, furia – se află mult mai la suprafață decât am regăsit eu în mine aceste sentimente. Mi se pare că ei trăiesc mai intens decât mine și mă enervează gândul. Aș vrea să pot renunța la rațiune măcar pentru o zi, să alerg printr-o pădure și să prăduiesc animale mai mici, să mă înfrupt cu sângele și carnea lor crude, să am simțurile ascuțite, să îmi marchez teritoriul, să îmi creez

o casă mult mai stabilă decât a oamenilor. Dar iată că am deviat de la subiect și asta mă face să mă simt puțin mai bine – faptul că nici bărbații nu sunt complet animale, ci doar mai animalici decât pot fi femeile la o primă încercare – o chestie de educație, posibil. Nu le stă bine, nu? Li se rup unghiile... Ideea e că Alek și David se adoră în secret. D. e un outsider, mai ales când par a-i acorda mai multă atenție. Nu fac asta. Pur și simplu încerc să mă bucur de prezența lui pe cât de mult pot, știind că ceilalți doi vor fi mereu acolo lângă mine. Nu și acest zburdalnic. Aș vrea să le pot explica, dar nu aș face decât să le sporesc gelozia și simțul de proprietate, s-ar gândi că pe ei nu-i prețuiesc la fel de tare. Nu e chiar adevărat, dar nu am vreo explicație plauzibilă pentru asta, așa că încerc doar să aplanez conflictul. Totuși, avem un lucru care ne leagă pe toți.

— Deci, ce-ai crezut când ai terminat de citit prima carte? îl întreb eu pe D. după ce ne așezăm și comandăm fiecare câte o cafea.

Mai ales Alek.

— Păi, n-am terminat-o încă.

Un alt moment în care îmi vine să-l lovesc pe D., dar aș minți dacă aș spune că nu mă așteptam la asta. „Poate nu va citi nici volumul ăsta", îmi spun încrezătoare în minte și asta mă mulțumește.

— N-ai venit la înmormântare...

— Știm amândoi că n-a fost nicio înmormântare, îmi comentează el sec.

Alek și David fac schimb de priviri și simt cum tensiunea în jurul nostru crește. Aș vrea să nu fiu singura care deschide subiecte de discuție.

— Eu una renunț, le zic. Nu mai pot continua așa. Credeam că mi-am revenit, dar o să înnebunesc la loc. Auziți, îmi schimb eu brusc tonul vocii, voi ați făcut cumva laba pe primele două volume?

Mă uit în special la Alek. Amândoi dau cu vehemență din cap, par oripilați de gând. Îmi continui ideea, dacă tot am început.

— Mi-e greu de crezut, zic. Becks futându-se cu diverși oameni, îndrăgostindu-se de Natty. Eu...

— Poate nu trebuia să mă menționezi în primul volum, sare David, dintr-o dată.

Rămân perplexă.

— Nu ți-am spus niciodată lucrurile din punctul meu de vedere, face el și sunt intrigată.

Perioada când l-am cunoscut mi se pare atât de departe de prezent, încât abia îmi mai amintesc câteva detalii. Dacă nu l-ar fi menționat Philip în primul volum, cu atâta exactitate, probabil că aș fi uitat totul pe bune.

— Ia s-auzim, îi spun eu, dar el dă din cap.

— Când vom fi singuri, îmi spune și nu îl înțeleg.

I thought we were a team, dar nu am ce să-i răspund la asta. Chiar vreau să știu cum vede el lucrurile, m-ar ajuta, dar nu-l pot forța să se confeseze când nu

are starea sau mediul potrivite. Sorb din cafea și las liniștea să se așternă.

— Dacă e s-o luăm așa, nu am perspectiva concretă a niciunuia dintre voi, le zic eu. D., te rog... Urăsc să mă milogesc de el, dar din nou simt că numai câteva cuvinte din gura lui m-ar putea ajuta să văd din nou ceva pozitiv în toate astea, chiar dacă el e cel mai întunecat om din câți cunosc. Știu că am un efect asupra lui, știu că înțelege că am nevoie de el mai mult decât am avut vreodată.

— Ok, spune, zâmbindu-mi. Eu nu mă simt stânjenit. Ce vrei să afli? mă întreabă el, uitându-se cu coada ochiului la cei doi băieți, care stau față în față la masa rotundă.

Afară e înnorat și mult prea cald pentru luna noiembrie. Alek și David așteaptă răspunsul meu, ca doi iepuri ce sunt pe cale să o ia la goană din scorbura lor.

— Știi ce vreau de la tine, îi spun și îmi aruncă o privire perversă. Vreau să-mi spui ce cale de scăpare vezi tu, cum să gândesc referitor la toată povestea asta, la toate lucrurile prin care am trecut...

D. oftează jucăuș. Niciun joc nu e prea greu pentru el, niciun puzzle prea complex. Mereu reușește să mă facă să cred asta, așa m-a cucerit. Sau cel puțin așa îl las să creadă, că îl ador doar atunci când are răspunsuri pentru întrebările mele, când nu se lasă capturat de jocurile mele, când îmi rezistă. Which is bullshit.

Mă uit la unghiile mele pe jumătate șterse, negre și

scurte. Degetele mele ceva mai butucănoase și părul de pe mâini ce a început să crească la loc. Nu mai sunt frumoasă, așa cred. Nu mă mai interesează de fata din oglindă.

— În primul rând, vă stresați degeaba, Philip are dreptate. Lăsați lucrurile să meargă de la sine, să vă spună EI concret ce vor mai exact – cum e în cazul tău, Alek. Doi la mână, Becks a murit – spune asta pe un ton mai jos, știe că mă doare afirmația – și tu, Hyena, ai reușit să supraviețuiești morții ei. Ești mai puternică. Folosește-te de asta pentru a construi o lume nouă.

Iar îmi vorbește criptic, ca o poezie barbiană. Mă exasperează, dar mă și calmează în același timp, pentru că orice ar bălmăji el acolo crede în treburile astea. Și dacă el crede, cred și eu. Nu ar fi prima oară când mi-ar schimba întreaga viziune asupra lucrurilor.

— Fă-o așa cum vrei tu, pentru că poți. Gândește-te la ce vrei să faci și fă-o. Fii tu însăți.

Sună ca un sfat de rahat din gura oricărui alt om, dar nu și când D. îmi spune asta. Simt că înțeleg în sfârșit ce vrea să-mi transmită.

— Vreau să fac optișpe ani, îi zic. Vreau să fac optișpe ani și apoi să mă mărit și să... încep să-mi doresc să plecăm de aici, pe o insulă. Poate și fără acte, sau ceva. Doar eu și toți oamenii ca noi. Toți copiii. Dar nu se poate asta, am mai vorbit despre asta, ne-ar lipsi totul, tehnologia, magazinele... Nu-mi văd viitorul nici aici, le spun disperată. Aș face orice să schimb lucrurile.

De ce nu mă poți lua cu tine?! strig eu la D., știind că îi rănesc pe Alek și David, dar nu mă pot abține.

El mă va apăra de orice, el poate face asta, e ultima mea speranță. Strigătul meu rămâne însă doar un ecou, un murmur, gluma unui strigăt. Ca de obicei, cei din jur se pișă pe el.

— Nu pot face asta, îmi spune el. Mâine dimineață plec înapoi.

„Am și eu viața mea" mai urmează să-mi spună pentru a mă toca direct în bucăți, ca pe un mic. Apoi să pună muștar pe mine și să mă autoconsum, să dispar în propriul vid. Poate să mă și ardă pe grătar, cui îi mai pasă?... Nu eu sunt viața lui. Și am știut mereu că nu e corect să-i cer asta, dar totuși.

Mă privește cu ceea ce cred că el numește compasiune sau cel puțin îngrijorare. Îl înțeleg, mă resemnez. Spun un „scuze" șoptit, mai degrabă pentru cei doi. Ei par mai degrabă înmărmuriți, puțin speriați chiar de atitudinea mea. Nimic nu mă mai surprinde, ever. Am crescut. Welcome to adulthood. I hate it. Afară se înnorează. Just great. Nu-mi mai rămâne decât să-mi verific mail-ul...

— Apropo, ne-a răspuns Natty, le zic într-o doară. Zice că vine ea în București. I-am zis că poate să stea la mine.

*

Iubirea e cu particulă separabilă. De sentimente, de romantism. De desprins de pe suflet, de evitat. Ca o felie de cașcaval topit din tigaie sau de pe pâine, cine știe ce ciudățenii mai mănâncă și românii în zilele noastre?... Și e loc pentru toată lumea înăuntrul meu, în mod surprinzător. Și în felul complet non-sexual. Spre surprinderea mea, David e cel care a perceput mai greu acest concept. Alek era deja obișnuit cu întunericul, chiar dacă el a trăit într-o așa zisă libertate.

Peregrinările mele nu au nicio însemnătate. Până și existența lui Basti în viața lui Becks mi se pare că ar cântări mai greu decât relațiile mele eșuate, încercările mele de a găsi ce caut în obiecte, în oameni. Nu știu dacă pușiul ăla valorează mai mult pentru că Becks e moartă sau pentru că ea a știut ce să facă din amintirea lui. Eu nu știu cum să ascund mai bine cioburile dinăuntrul meu... Nu le pot extirpa, orice aș face. O să se afunde și o să dispară, dar le voi simți mereu și mi se pare penibil și patetic – pentru că poveștile mele nu au nicio însemnătate, sunt doar heartbreak-uri stupide... Puteam să-mi frâng inima în atâtea feluri și tocmai pe ăsta l-am ales. Urăsc adolescența. Și Becks ura felul în care perioada asta ne afectează. Nu îi găsesc o explicație logică, de ce și cum. Cum am putut să las atâtea stupizenii să mi se întâmple, având în vedere că eram perfect conștientă de cât de stupidă eram. Cum am putut să las oameni să îmi creeze răni bazate pe lucruri atât de superficiale, pe

sentimente inventate. Abia acum am descoperit lucrurile reale. A fost o călătorie pe care nu aș vrea să o refac niciodată, deși mă uit constant în urma mea. Regăsesc scârba dn spital.

Ce faci atunci când te-ai regăsit, știi exact cine ești, ai trecut peste tot ce s-a întâmplat? Unde mergi de aici înainte? Ce a vrut D. să spună?... La cum îl știu, el probabil a intuit și dorințele mele, planurile mele, i se pare evident că eu voi vrea să fac fix chestia x, dar îmi va lua ceva timp să-mi dau seama și el îmi oferă mereu atâta timp. Îl iubesc pentru asta, e mereu acolo, e nemuritor. Îl iubesc atât de mult și regret faptul că Becks nu a putut să îl cunoască așa. Că nu îi pot povesti viața mea, că nu ne putem întâlni din nou, pentru a treia oară în viața asta. Că de data asta absența ei e permanentă. Nu am decât să colecționez bucățele, așa cum mi-a fost sugerat. Îi voi intervieva pe toți, așa cum Philip a încercat să pună lucrurile cap la cap, să ne cunoască pe fiecare în parte. Acum nu mai e vorba de vreo desconspirare, știm cu toții totul, nu mai există secrete între noi. Nu știu exact ce caut, dar măcar e un început. Să lăsăm cuvintele să curgă sperând că la final totul va avea un sens. Ce altceva am de făcut?

CAPITOLUL 7

CONFESIUNEA LUI CANDIE

„Mereu v-am iubit, neîncetat. Nimic nu ar fi putut schimba asta.

V-ați născut într-un mediu pur pe care l-am pângărit, dar nu am avut de ales.

El vin cu propuneri, ne spun că suntem parteneri. A trebuit să o fac, pentru binele familiei noastre. L-am cunoscut pe Gary. El mi-a dezvăluit totul, mi-a deschis ochii, m-a introdus în lumea asta. Eram deja în ea, fără să știu. Mereu am fost, așa m-am născut.

Tatăl meu era securist. Am stat pe lângă el până ce a murit. Nu l-am putut salva.

Pe voi două am vrut cu tot dinadinsul să vă salvez, chiar dacă asta a dus la separarea voastră. Erați voi sau el, poate chiar noi toți. Aflase prea multe. Trebuia eliminat. Începuse să bea, dar nu putea să uite ce a văzut. Bălmăjea în somn, povestea lucruri ce nu ar trebui niciodată rostite cu voce tare. Nu știu cum am avut putere, dar a fost prima și ultima dată când am ucis un om.

Apoi ne-am mutat. Ideea de a te trimite la sanatoriu a fost a mea. Am falsificat multe hârtii, am vorbit cu mulți doctori. Erai în siguranță acolo, alături de alți copii în situații asemănătoare. Eu m-am interesat, Gary a găsit locul. Primise un pont. Decizia asta mi-a frânt inima mai tare decât crima pe care a trebuit să o

săvârșesc. EI s-au ocupat de cadavru. Nu am vrut să mai aud nimic despre tatăl vostru, nu știu ce s-a întâmplat cu adevărat. Povestea pe care a aflat-o Philip poate fi un simplu cover-up. Apropo, oamenii noștri nu sunt aceeași cu oamenii familiei lui Alek. Ai grijă, Hyena...

Te-am trimis departe și am încercat să continui cu o viață normală, să las în spate tot ce trebuia uitat. Mă gândeam la tine în fiecare zi și vedeam nefericirea ce se instalase și în viața surorii tale. Gary îl adusese pe Ham și am sperat că asta îi va face zilele mai senine. Nu m-am gândit niciodată că Becks va face ce a făcut, dar e explicabil. Înnebuniserăm cu toții și trebuie să recunosc că e în întregime vina mea. Eu am dezbinat familia, am schimbat totul. V-am distrus viețile, v-am anulat orice șansă de a avea o copilărie normală, departe de lucrurile prin care a trebuit eu să trec. Mi-am dorit asta în fiecare clipă, dar...

Gary avea multe relații și cunoștințe. Îi tot spuneam că e cazul să te reîntorci acasă, Hyena, dar el îmi spunea să mai așteptăm încă puțin, până când situația avea să se rezolve. Într-un final, mi-a spus că ne-au pierdut cumva urma, că vom fi lăsați în pace. Nu am crezut asta niciodată cu adevărat și mă temeam în continuare pentru viețile noastre și ale celor apropiați. M-am schimbat și eu, am devenit un robot. M-am lăsat înnebunită de griji și gânduri, de coșmarurile pe care le aveam noaptea. Mi-au scăpat lucrurile complet de sub control și am încercat să compensez asta prin diferite activități

casnice, implicându-mă într-o viață care nu îmi făcea nicio plăcere, dar de care simțeam că am nevoie pentru a nu îmi pierde de tot mințile. Când te-ai întors în sfârșit acasă, am crezut că într-un final lucrurile aveau să se repare, că totul va fi bine de aici înainte. Apoi Philip a apărut în peisaj și eram convinsă că el urmărește ceva. Îmi era teamă să nu vă facă rău, iar Gary nu îmi infirma cu nimic suspiciunile. Voiam ca el să plece din casa noastră, dar, de asemenea, voiam să cunosc și adevăratul scop al vizitei sale. Când ne-a destăinuit tot ce a aflat, am simțit din nou că mi-am pierdut sănătatea mintală, disperarea a revenit în proporții mult mai mari și mă gândeam deja că va trebui să ne mutăm din nou, să dispărem cu toții de pe fața Pământului. Dar în exterior presupun că nu eram nimic mai mult decât o statuie de viață. Uitasem cum să mă port ca o ființă umană. Asta s-a întâmplat și îmi pare enorm de rău.

Sora ta nu mai e și e complet vina mea. Nu îndrăznesc să-ți cer iertare, pentru că nimic nu poate compensa vreodată ce am făcut. Îmi pare rău. Pentru fiecare cuvânt sau gest, pentru că te-am alungat în speranța că-ți va fi mai bine. Pentru că nu am putut să înțeleg lucrurile la timp și să opresc nebunia asta. Am încercat din nou, am simțit că situația se înrăutățește. M-am dus cu Gary în Germania pentru ceva vreme, a trebuit să plecăm. Ne localizaseră din nou. De fapt, sunt conștientă că mereu știau unde suntem. EI ne-au chemat în Berlin. Mai mult ca sigur erau legați de părinții fetei ăleia la care

am găsit-o pe Becks. EI au racolat-o, știu! Au vrut să ne avertizeze, să ne sperie... Să ne arate că nu au uitat de noi. Și am fugit într-o clipă, am vrut să negociem..."

Candie nu se mai poate opri din plâns. O înțeleg acum, deși recunosc că înainte îmi era infinit mai greu. Totul are sens, o cred. Lucrurile pe care mi le-a spus nu pot să readucă la viață niște sentimente ce au murit acum mult timp, dar îi apreciez corectitudinea. Măcar o dată în viață să faci ce trebuie, mamă. Măcar o dată să dovedești că îți pare rău. Iertarea e o iluzie, nu cred în ea. Știu doar că a fost o idee bună să îi ascult pe cei din jurul meu. Mereu e o idee bună să faci asta, căci e de parcă trasează o linie punctată într-o direcție pe care nu o vezi încă, dar totuși o urmezi, se simte bine. Așa că voi continua, indiferent cât le e lor de greu să se destăinuie. Mie nu îmi mai e greu să fac nimic, sunt imună la tot și toate. M-am vaccinat. Pot să le suport ororile, sunt doar cuvinte – de data asta. Nimic nu poate întrece măcelul la care am luat parte pe întreg parcursul vieții mele. Ce mai contează un strop de acid într-o mare plină de chimicale...

Toată reprimarea sentimentelor, chiar dacă acum curge în valuri, nu mai înseamnă nimic. Da, cu toții am fost acolo, exact ce a descris Candie. Întrebarea ce e încă în picioare e următoarea – mai suntem încă ființe umane? Mai avem un rost pe lume? Mă simt datoare

față de întreaga planetă, ca și când trebuie să fac EU ceva pentru a mă revanșa față de oamenii inocenți, care nu mi-au greșit niciodată cu nimic. Mă simt ca o bombă ce a explodat și a luat vieți, o bombă cu viață ce regretă amarnic. Nu eram conștientă, nu am făcut mare lucru – dar dacă aleg să continui să trăiesc, mă simt de parcă trebuie neapărat să fac ceva măreț pentru omenire, să descopăr ceva, să creez ceva, să las ceva în urmă – altfel chiar voi ajunge în Iad și sunt din ce în ce mai sigură că acesta există. Iartă-mă, omenire, că te-am schimonosit. Eu nu am vrut decât să exist, like the rest of you.

*

Nu mai pot să îi ascult, nu atât de repede. Meditez oarecum, vag, la cuvintele lui Candie, însă nu reverberează, nu au niciun efect. Sunt cuvinte goale, dar semnificative pentru poveste. Merită transcrise, date mai departe, dar atât – la fel ca știrile de la ora 5. Și nu mă refer la fapte în sine, la violuri, la evenimente importante, ci la simplul fapt că sunt citite de pe un prompter și oferite pe tavă unui public diversificat ce habar nu are ce să facă cu aceste informații... Unii au stări de spirit, alții revolte, multora nu le pasă. Da, ele creează controverse, stârnesc reacții, dar care e rostul? De ce să știe lumea? Suferința colectivă doare, lovește ca un ciocan. Adevărul e că știu perfect care e rostul lor, însă nu mai vreau să le simt. Vreau doar să las lucrurile să se întâmple și eu

doar să le privesc pasivă, pentru că nu mai am putere să îmi pese. Nu de astfel de lucruri, pe care le-am filtrat prin minte din nou și din nou. Poate doar de prezent, de iubiții mei, de lucrurile mărunte pe care le aleg eu, pe care le văd frumoase. Nu mai vreau să îmi pese doar pentru că informația există și nici măcar nu provine de la mine. Nu mai depind de exterior, nu-l mai vreau. Nici să mă revolt nu vreau, căci și asta ar fi o reacție. Am obosit.

CAPITOLUL 8

Am băut Becks după Becks în memoria ei, m-am înecat și cu bere, și cu lacrimi. Am scrâșnit din dinți, ca un câine fioros care se simte atacat, dar, într-un fel, știe că e pe moarte. Am crezut vă voi muri, toți credem asta, că sfârșitul vine din senin, de la prea multă durere, ne dorim asta, dar de fapt ne dorim ca totul să fie ok, doar nu știm cum să facem lucrurile să fie ok și nu mai avem vreo speranță... Când îți moare jumătatea e greu. Te completa. Era acolo să fie tu când tu ai erai prea slăbit. Să îți demonstreze că poți – dacă eu pot, și tu poți. Mă doare inima din nou. Nu contează a cui e vina, noi, ființe ce încă suntem în viață, n-ar mai trebui să avem dreptul să încercăm să înțelegem ceva despre morți. De aia eram perfect neatinsă de moartea oricui, pentru că ce altă reacție să ai în fața unui fenomen ireversibil, care te lovește ca un val puternic peste față și totuși știi că nu îl poți evita, așa că încerci să-l suporți?

Îl iubesc atât de mult pe David! El m-a salvat, a fost acolo pentru mine, nu m-a lăsat singură. Nu am știut ce am atunci când l-am cunoscut, însă nu mi-a luat mult timp să-i conștientizez valoarea, să-i văd potențialul. Mulți oameni vin și pleacă din viața noastră – some come for a reason, others for a season... Și David a revenit în diferite etape ale vieții mele, atunci când aveam mai mare nevoie de susținerea cuiva. Eu l-am căutat, m-am aruncat în brațele lui, am plâns și el m-a

înțeles și m-a calmat ca de obicei. Și, mai presus de toate, a acceptat să rămână alături de mine după fiecare episod dramatic în care eu arunc cu lucruri și țip după Becks.

E o pisicuță. Am mai avut iubiți – de fapt doar unul – care să fie pisicuțe, but he is a sweetheart. David și Alek sunt atrăgători în moduri atât de diferite și mă oftică faptul că oamenilor nu le sare în ochi treaba asta instantaneu. Totuși eu îi văd așa frumoși cum sunt.

Aș putea să îmi petrec întreaga viață pe abdomenul lui David. E cald and it feels like home. Alek e mai înalt, mai lat în umeri, mai solemn. El mă protejează, iar mie mereu mi se pare că David e cel ce are nevoie de așa ceva, am un instinct matern asupra lui for some reason. They're both my babies. Ne protejăm unul pe celălalt, atât pe cât putem.

Unii oameni pur și simplu îți inspiră lucruri cu care poți să îi compari. David a fost un spirit aparte pentru mine, mi-a arătat multe lucruri atunci când eu nici nu voiam să deschid ochii. Mă surprinde totuși faptul că am ajuns să îl iubesc atât de mult având în vedere că am trăit atâta timp fără să pot spune asta despre nimeni, nici măcar despre Becks, cât timp am fost plecată. Nici Alek nu e tipul de om pe care să-l iubești de cum îl vezi. Pare înfricoșător, are descendențe rusești și vorbește apăsat. E ca o varză, foile de la suprafață nu sunt bune. Dar eu aș bea oțet direct din sticlă, iar când adaugi

alcool unui tip așa ca Alek iese o salată excelentă. Like his name Romaine. Da, băieții mei. Ar face orice pentru mine și eu pentru ei. Nu știu cum i-aș explica toate astea lui Becks dacă ar fi lângă mine, dacă mi-aș găsi cuvintele să-i povestesc prin câte lucruri am trecut în scurtul timp de când ea nu mai e. Câți tipi, câte interacțiuni, câte povești amuzante.

Am cel mai scârbos screenshot din lume cu cel mai bun prieten al unui fost iubit. Îl păstrez și râd de el, dar Becks ar râde mult mai tare și ar avea vreo idee ingenioasă în legătură cu ce-am putea face cu el. Alek și David au sugerat pur și simplu să-l bată, dar mie mi se pare o pierdere completă de timp. Simt cum îmi pierd esența, oricum nu mai găsesc de mult nimic original la mine sau la povestea mea... Sunt exact ca personajul preferat al lui Becks, o tipă de treișpe ani dintr-o serie scrisă de o româncă. Nu-mi amintesc numele ei, dar mi-e silă de mine doar când mă gândesc. Ce s-a ales de mine? Am avut vreodată un viitor? Cred că toți cei din generația mea se întreabă asta. Ce ar trebui să facem cu viețile noastre? Pentru că ce vrem cu adevărat să facem știm deja, dar nu ne ajută la nimic. Mulți nu vrem să lucrăm pentru salarii, vrem doar să trăim, însă asta e împotriva legilor societății. Fuck you, Rousseau! Și toate conceptele politice... De ce să devenim animale când am putea pur și simplu să fim fericiți? Când Becks ar putea încă să mai fie aici, goddammit.

Nu mai vreau să fumez, nu mai vreau să beau, nu mai vreau să trăiesc într-o lume bolnavă.

Vreau să îl sărut pe D. și să fiu în brațele lui, apoi, pe rând, să-i sărut pe David și Alek și cine mai știe pe cine... Să ne futem și să povestim, să descoperim lucruri împreună. Maladia omului contemporan, sau mai degrabă a adolescenților. Ne-am trezit pe lumea asta și habar n-avem de nimic și părinții noștri nu au prea multe să ne spună „Cam așa e lumea până când o știm noi, restul e mister". Problema e că lumea evoluează, că noi o afectăm în mod inconștient și asta totuși nu ne ajută să ne dăm seama încotro ne îndreptăm. Suntem speriați. Noi suntem viitorul și ne căcăm pe noi de frică. Nu avem niciun ajutor, nicio generație nouă nu are vreodată. Gotta handle it on your own. Lumea e un loc ciudat și eu una mă simt prinsă în mijlocul ei. În momentul ăsta vreau să evadez, singură, să mă rup de tot. Inclusiv de iubirile mele... Uneori simt că aș muri fără ei, dar de cele mai multe ori vreau să fiu cu adevărat liberă. Un alt om. O altă identitate. Să fiu o fată a cărei soră geamănă nu a murit, ai cărei părinți nu sunt așa de fucked up, a cărei poveste de viață nu e decât o carte proastă, scrisă de cineva fără imaginație. Nu vreau să uit, vreau să schimb totul. Vreau să rescriu povestea, nu-mi mai place nimic, nu mi-a mai rămas nimic de care să mă agăț, așa că...

DACĂ NU SUNT EU, ATUNCI CINE AȘ FI?

PARTEA a II-a

"Thinking it over, those were days dark as ebony nights
The end of October felt like a lifetime"
Kate Voegele, *The Devil in Me*

CAPITOLUL I

Am făcut 18 ani ieri. Nu mi-am dat seama cât de mult timp am așteptat această dată, 19 martie. La mulți ani și ție, Becks. S-au schimbat multe, și de când ai murit, și din toamnă. Te voi pune la curent cu totul. Cu toate trădările, cu toate revelațiile și deciziile mele. Știu în sfârșit despre ce e această ultimă carte pe care noi, cei din familia Sugar, o vom scrie și publica vreodată. Am găsit antidotul, sau cel puțin, sunt foarte, foarte aproape de a-l atinge. Am mai făcut rost de ceva confesiuni, dar încă nu de toate. Fiecare are un cuvânt de spus. Despre cine vrei să afli mai întâi, Becks? Despre David și Alek? Despre Dragoș? Despre Natalie sau părinții noștri? Despre EI? Știu că am lăsat multe planuri narative neterminate, dar sunt o femeie responsabilă. Mă simt cu adevărat femeie acum, simt că am trecut prin destule. Nu am nevoie de nicio validare, sunt domnișoara Hyena Sugar, fizician cu atitudine. Într-o zi, voi face descoperiri grozave în domeniul științei și toate astea vor fi de domeniul trecutului. Familia noastră va evolua, și pentru prima dată, în loc să uite, va repara tot ce nu a funcționat vreodată între noi, în lume. Vorba aia, până la urmă ce familie e normală? Dar tu ne cunoști cel mai bine pe toți, chiar dacă vorbele nu au putut să exprime totul până acum. M-am hotărât să vorbesc, să vomit totul, tot ce știu, până la ultima bucățică de adevăr. Și apoi sunt cu adevărat liberă, chiar dacă unii nu

mă vor crede. Ăsta e antidotul, știu asta. Și tu ai știut asta, Becks. Totul e incredibil, dar ai răbdare. Nici eu nu mă așteptam la niciunul dintre aceste deznodământuri. Nu știu de unde să încep...

Voi începe cu Dragoș. Cred că el e cel mai irelevant dintre toți acum, chiar și decât V. Da, Becks, în ciuda bolii noastre, a incapacității de a ne integra printre proști, de a încerca măcar să părem normale, să nu mai vrem să șocăm, să ne futem, să ne distrugem – în ciuda tuturor acestor lucruri, avem inimi mari. Iar un om cu inima mare iubește, nu se poate abține. Și slavă cerului că l-am iubit pe D. într-o mie de feluri. Era Luceafărul meu, îl lăsam să mă ghideze. Se purta de parcă eu aș fi fost Cătălina lui? Cu siguranță nu, însă am crezut că așa trebuie să fie, că eu sunt doar un învățăcel și el știe mult mai multe decât mine, că are dreptul să fie atât de arogant, atât de meschin. Dar în ochii lui nu se oglindea iubirea, ci pura răutate. Gelozia. De fiecare dată când îmi spunea că îmi pierd timpul cu cei doi iubiți ai mei, că nu sunt suficient de buni pentru mine, că nu mă merită și că nu ar trebui să le permit să mă atingă, eu nu auzeam decât îngrijorarea lui pentru mine, dragostea. Momentul când îmi dădea mesaje pentru a mă despărți de V., felul cum nu a mai vorbit cu mine, cum mă făcea să aștept după el și îmi dădea speranțe, atingerile, privirile, mesajele subtile de pe Facebook... de fiecare dată când îi ceream prostește părerea despre vreun tip, primeam același răspuns. Că sunt proastă. Că am luat-o razna. Nu

m-am gândit nicio clipă că îmi vrea altceva în afară de bine. Nu m-am gândit că fierbe de mânie fiindcă nu mă poate avea, că dragostea noastră e imposibilă pe veci... Deși pentru mine nu era. M-a lăsat baltă de multe ori, eu m-am răzbunat pe el, mi-a zis că m-a iertat. D. nu știe să ierte. Eu nu știu să trăiesc lângă oameni care nu mă iubesc înapoi. Nu știu exact momentul când am realizat că nu mai are loc în viața mea. Sentimentul era mereu acolo, mă ținea captivă, încă de când a venit pentru prima oară, după atâta timp, la noi acasă. Când tu erai plecată, Becks, toate dezastrele s-au întâmplat în absența ta. Erai sfântă și ni s-a dus norocul, barajul care ne oprea să ne ducem în râpă. Dar le-am suportat pe toate și iată-mă, I'm still standing. Am vorbit vara, am vorbit toamna, dar când a venit iarna au plecat cu toții. A fost cea mai lungă iarnă din viața mea, Becks, îți jur. Am suferit mai tare decât toată viața mea, a fost heart break după heart break, neîncetat. Dar asta a făcut parte din vindecare.

El m-a trădat, m-a mințit, m-a folosit, m-a manipulat și tot eu eram cea care își cerea scuze, îl implora să revină, să mă mai rănească odată, așa cum știe el mai bine. Am realizat că nu e suficient ca cineva să fie inteligent, sclipitor – am realizat că asta nu înseamnă nimic dacă El nu-și doresc să împartă asta cu tine, să-ți arate lumea din mintea lor, să te învețe cu adevărat ceva. D. îmi arunca hint-uri ca la câine și pe când eu mă credeam lupoaică, eram un biet cățeluș încântat că e băgat în

seamă. Tocmai pentru că mi-am înțeles valoarea l-am expulzat din viața mea, dar probabil că el a intuit și asta. Poate acum o să termine de citit Octopussy, poate acum o să dea frâu liber disperării. Sau poate că lui chiar nu i-a păsat niciodată. Fiindcă nu are o inimă mare, fiindcă a uitat-o, și-a mâncat-o, de canibal ce e. Nu se mai satură de inimi cu care oricum nu face nimic în afară de a se juca. Dar nu avea timp pentru jocuri, nu, el m-ar fi putut iubi, așa mi-a spus. Și i-am crezut fiecare cuvânt, Becks. M-a decepționat. L-am crezut pentru că era frumos și sexy, pentru că era o parte din familie, pentru că îmi spunea lucruri pe care mi-ar fi plăcut să le aud, fiindcă îmi părea atât de sincer. Aș putea spune că D. e unul dintre cei mai lipsiți de inimă oameni pe care i-am cunoscut, poate chiar a fost, însă va trebui să decizi singură, după ce auzi și restul poveștii mele. Chiar m-a întrebat cineva de la liceu dacă am făcut toate astea doar de dragul de a scrie – citiseră operele unchiului Phil, cumva au ajuns virale în București. Nu am știut ce să răspund, pentru că nici acum nu știu dacă am depășit total limita dintre realitate și ficțiune. We are all part of the greater picture, cu toții suntem doar niște simple personaje. Deși te-am judecat atât de aspru, tu nu ai fost niciodată o depravată, Becks. Eu am fost aceea și am plâns și mi-am cerut iertare de la mine însămi neîncetat – căci am fost singura față de care am greșit. Le-am dat o parte din sufletul meu fiecăruia și a fost o mare greșeală. Am crezut că vor avea grijă, așa cum am făcut eu

cu ei. Nu au înțeles cât de prețios e un suflet, mai ales după ce a fost așa de găurit precum al meu. Dacă te șochează vreo parte din ce am spus până acum, îți spun că e de-abia vârful iceberg-ului. Poate o să plângi și tu alături de mine, așa cum am simțit că ai făcut în fiecare noapte din decembrie. Cred că am plâns mai mult decât în întreaga mea existență, și nu a putut înțelege nimeni. Acum e momentul să le explic pe șleau, tuturor, cu detalii. Așadar, D. a devenit în ochii mei exact ce a fost de la bun început – o iscoadă. O durere în plus, un coi în talpă. O ființă a cărei atenție o doream cu desăvârșire și pe care o consideram specială din simplul motiv că el mă prostise să cred asta. Credeam că povestea noastră e scoasă din filme, că suntem ca în Eugenie Grandet, că ne vom aștepta și iubi etern. Nu știu de unde am avut atâtea povești în cap, pentru un copil care nu a crescut uitându-se la desene animate sau citind cărți siropoase. Nu am crescut în sânul unei familii pline de iubire și nici nu am avut prieteni care să îmi dovedească cât de mult au oamenii nevoie unii de ceilalți. Poate tocmai din acest motiv am fost atât de ușor de influențat, de lovit, de ucis cu bestialitate. Dar nu au reușit, niciunul dintre ei. Sufletul meu e animat de tine, my beautiful sister, și de aceea încă trăiesc, încă rezist. M-am ridicat în picioare și încă lupt. D. m-a sfâșiat cu dinții lui strâmbi, el era the lone wolf, după cum se autoproclamase. Se credea Dumnezeu, Mahomed. Era un bărbos drogat cu vise second-hand. Un disperat. Dacă stau bine să mă

gândesc, am fost EXACT ca în Eugenie Grandet. Îmi vine să râd acum, pentru că toate lucrurile make perfect sense. Da, viața chiar are un înțeles numai atunci când privești înapoi și vezi cum s-au petrecut de fapt lucrurile. Și ce-am făcut mai exact? I-am dat block, peste tot. I-am spus mamei și a fost oripilată. Nu am mai auzit nimic de la el și nici nu vreau. Mi-a dat mesaj de Revelion, a spus că vrea să fie primul și i-am spus că nu e. Mi-a spus apoi că ar fi venit să stea cu mine, dar știa că se va enerva, după ce îi mărturisisem că sufăr profund datorită foștilor mei iubiți. Încă o dată, a râs de mine în loc să mă compătimească. Îi ziceam că asta nu e iubire și el îmi spunea că nu înțeleg. Mă gândeam că nu îl chemase nimeni de Revelion la noi acasă, dar el tot se comporta ca și cum îmi putea citi gândurile, ca și când eram păpușa lui și mă putea manevra cum voia. Poate am fost, deși mereu îmi puneam întrebări. Nu îl puteam crede că mă iubește, dar voia neapărat ca eu să îl iubesc – altfel nu ar fi funcționat tot șantajul emoțional la care m-a supus. You don't deserve to know the way I used to think about you. Dar era perfect conștient. Cred că atunci a fost ultima picătură, când și-a pierdut și ultimul strop de umanitate în ochii mei. Când l-am văzut cu adevărat dezbrăcat, drept monstrul care devenise. Și mi-a fost scârbă. Lacrimile și vinul mi-au curățat mintea. Mi-am spus că dacă ăla e felul în care-și manifestă el iubirea, cum de fiecare dată când îi spuneam că sunt tristă el îmi zicea că e ocupat, că puterea stă doar la

mine, că așa mă învață el despre viață, eu nu mai vreau ca el să facă parte din viața mea. Da, mă simțeam tentată să-i spun tot ce fac. Da, m-a vrăjit. Da, este unul dintre EI. Da, l-au capturat de mult, însă eu, cu sufletul meu naiv, nu mi-am putut da seama. Cât de multe slăbiciuni are un om normal... Tocmai asta m-a salvat, m-a readus înapoi la stadiul de om sănătos mintal, lucru care nu credeam că se va mai întâmpla vreodată. Nu am renunțat niciodată să cred în alți oameni, să îi accept, să îi iubesc chiar și când mă răneau. Nu am încetat să îi las să mă rănească cu gândul că vor realiza greșeala pe care o fac, că totul va fi bine în final. Și am avut dreptate, totul e minunat acum. Însă nu datorită lor, nu pentru că le-ar fi părut vreunuia rău de ce a făcut. Mai aveam problema de a îmi spune că oamenii nu sunt conștienți atunci când mă rănesc, că o fac pur și simplu pentru că nu își dau seama. Nimic mai fals. Dar eu tot i-am iertat, pentru că, pe oricine ai fi iubit înainte, îi poți ierta. Nu poți trăi fără să îi ierți, la fel cum nu ai putut să nu-i iubești atunci când ți-au greșit. Nu, nu a meritat, puteam evita toate aceste chinuri îngrozitoare ce s-au adăugat peste durerea pierderii tale. Dar așa nu aș fi realizat niciodată cine sunt cu adevărat, cine vreau să fiu și ce ne face să fim ceea ce suntem. Alegerile noastre, nu sufletele. Pentru că am crezut că ei toți au același suflet blestemat ca și al meu, același suflet atins și înnegrit de EI. Și am avut dreptate, însă ei au ales ca în loc de victime să li se alăture. Nu au mai luptat, s-au lăsat tentați. De

viață, de lux, de jocul de-a Dumnezeu. Apropo de asta, suntem săraci. Nu am ajuns chiar pe străzi, dar nu mai stăm la casă. Suntem în Ardeal, în Brașov. Nici măcar nu ne-am gândit dacă am fost urmăriți, dacă EI știu unde suntem noi, dacă și aici avem microfoane și camere în casă. E o locuință mică, țărănească. Am cumpărat- cu ultimii bani. Ne descurcăm, dar clar nu mai facem parte din upper class. Am și un job, promit că îți voi spune totul despre asta. Toți muncim acum. Suntem doar noi trei, dar totul e minunat. În curând, voi începe facultatea. Bine, mai e ceva, dar sunt plină de extaz când mă gândesc.

Okay, deci D. e out of the picture for good, forever. Sunt sigură că ai multe alte întrebări de pus, așa că o să ți-o iau înainte. Vreau să iau lucrurile gradat, să povestesc abia la final despre cele care îmi aduc cea mai multă suferință. Așa că vreau să-ți zic despre Natty în continuare. Da, chiar așa, nu o să-ți vină să crezi. Când eram sigură că nu mai există încredere sau oameni cu demnitate, integritate, care au ales să nu se supună unor reguli josnice, guess who held my hand through my darkest moments? That's right, chiar Natalie. Literalmente. Prietenia mea, dacă se poate numi așa, cu David și Alek, s-a încheiat prin mijlocul lui decembrie. M-au sunat pe FaceTime de Revelion și i-am expediat, după care i-am trecut pe aceeași listă cu Dragoș și alți foști, la block. A fost o noapte cruntă, dar Natalie a fost acolo, în patul meu ud de lacrimi. Și a înțeles totul și a tăcut. Îmi pare

rău că nu ați apucat să fiți împreună pentru o perioadă mai lungă de timp, căci e cel mai minunat om din câți cunosc. Am devenit BFFs și o ador. A stat la noi o perioadă de timp și a clarificat lucrurile, ne-a dat niște informații pe care nu le aveam, îi fusese teamă să vorbească. Mai ales cu tine, Becks, își făcea griji pentru siguranța ta și se simțea la fel de vinovată și responsabilă like the rest of us. Ne-a povestit printre lacrimi totul. Dar vei vedea pe parcurs. A venit în București de sărbători, pe ascuns față de părinții ei, cărora le-a îndrugat o minciună. Cu siguranță a fost urmărită, însă a riscat totul pentru a ne spune adevărul și o iubesc cu adevărat pentru treaba asta, pentru dramul de respect de sine și iubire pentru tine, Becks. Pentru faptul că mi-a arătat că nu toți oamenii sunt ca ei, băieții care mi-au frânt inima și m-au trădat. Am păstrat legătura, dar nu mai știu nimic de ea în ultima perioadă și mi-e oarecum teamă, deși am încredere că se va descurca. She's strong as hell și tu ai văzut doar o parte din ce-i poate pielea familiei ei. Și ca să vezi câte coincidențe, cum am fost toți aduși unul lângă celălalt, uniți prin această legătură pe care numai noi o putem înțelege, nimeni din afară cercului. Dar nu mai contează asta, ci prietenia dintre noi, faptul că ne-a salvat cum a putut – dacă nu te-a mai putut salva pe tine, Becks. Aflase că oricum avionul urma să se prăbușească, știa ce se va întâmpla cam cu jumătate de oră înainte să se întâmple. Dar nu ne-a putut avertiza, ai ei aproape că au legat-o și au forțat-o

să urmărească tot prin radar, prin camerele de la bord. A fost cel mai traumatizant lucru din lume, dar au vrut să o învețe minte, să nu mai cocheteze cu dușmanul, să nu se mai înhaite cu fiica celor care le datorau atâția bani. Însă, desigur, ca orice alt lucru din lumea Lor, nu banii erau problema. Oamenii sunt pur și simplu diabolici, nu le pasă de viețile pe care le iau atâta timp cât se mai distrează pe seama asta din când în când. Asta e diferența primordială dintre EI și noi. Becks, cred că te înnebunesc cu atâtea detalii, dar please, bear with me, o să ajung și la partea juicy în curând. Poate vrei să știi ce mai face unchiul Philip? E bine mersi, să vedem ce facem și cu cartea asta, dar chiar o duce bine. S-a întâmplat totul parcă peste noapte, a fost o explozie de vânzări. Chiar mi-a spus zilele trecute că se bucură că nu a publicat Octopussy drept o lucrare științifică, sigur nu i-ar fi adus atâta profit. Nu l-am mai văzut niciodată așa de fericit față de cum era ultima oară când am vorbit pe Skype. S-a întors în State și urmează să se căsătorească. Nu că e minunat? Și el s-a sacrificat și ne-a ajutat enorm, chiar nu credeam că îl vor lăsa să-și ducă viața liniștit, dar se pare că i-am ținut noi mult prea ocupați pe alte planuri.

Și acum partea cea mai grea a destăinuirii. Nu, nu e dezobișnuirea de ultimele apariții din Peek&-Cloppenburg, nici cardul de fidelitate de la Marks&Spencer. Nici renunțarea la jumătate din dulapul meu

fancy și toate hainele tale vechi, sau laptopul de la Mac sau mașina noastră de fițe pe care a trebuit să o vindem la un preț de nimic fiindcă nu puteam scoate tracker-ul din ea. A fost ruperea de David. Și mai puțin de Alek, un dobitoc ingrat. David, sufletul meu cel mai pereche dintre toți, îngerul meu, my everything. Cel care a adus soarele în viața mea din spital, cel pe care l-am căutat când mi-a fost mai greu și care m-a îndrumat pe calea cea dreaptă. Cel cu care am reintrat în contact la începutul clasei a 12-a și totul s-a schimbat. Am fost personajele unui film cu proști, eu, el și Alek. David, pe care îl ascultam cum trăncănea, cum se lansa în teorii care mai de care mai ciudate, dubioase... cel pe care îl simțeam cum se schimbase, de când era independent. Băiatul care uitase complet de Dumnezeu, dar care îmi vorbea acum despre lucruri lumești, materiale, ca și când ar fi trăit toată viața în puf. Nu eram în mod deosebit deranjată de schimbarea asta la el, și eu avusesem nevoie de o lungă perioadă de acomodare cu luxul în care ajunsesem să trăiesc după întoarcerea acasă. Însă David părea așa de fascinat de tot și nu se mai oprea din vorbit, analizat, ore întregi despre magazine sau firme de mașini, despre alți oameni, pe care ajunsese să-i judece. Nu știam ce se întâmplase cu el, dar pentru mine el era încă omul care mi-era cel mai drag, pe care îl iubeam oricum necondiționat, oricât m-ar fi plictisit cu descrierile lui interminabile. Îmi făcea plăcerea să îl ascult, să ieșim împreună, să stăm de vorbă ca și când nu am fi fost

niciodată despărțiți de soartă. Chiar m-a ajutat asta, Becks, m-a ajutat să uit de omul care devenisem după moartea ta. Mi-a scos alcoolul din sânge și fumul din plămâni. Eram sober, după o lungă perioadă de timp, plină de singurătate și gânduri negre. Mă simțeam în putere, gata să realizez lucruri mari cu viața mea, pregătită să o înfrunt în sfârșit. Cumva, cred că i-am transmis tot răul din mine lui, altfel nu-mi explic cum de a luat-o razna într-un timp așa de scurt. A început să fumeze, el, care nu pusese niciodată gura pe țigări. A început să bea, el, cel care era dezgustat de bere. Am încercat să îl ajut, să îl susțin, dar nu mai aveam importanță în viața lui și ăsta e doar începutul rănilor mele adânci. Mă îmbrăcasem în pisică de Halloween și așa l-am atras pe Alek în gașca noastră. Adevărul e că ne știam încă de la începutul clasei a 9-a, dar aveam divergențele noastre. Anul trecut, însă, el a venit la mine și am făcut pace. Am realizat că e awesome și așa am ajuns să formăm toți trei un grup inseparabil. Nu pot continua să explic – poate cu altă ocazie – legăturile particulare ce s-au format între fiecare dintre noi. Atâta excitație, atâta nevoie de sex nu am mai simțit niciodată în atmosferă, în propriul corp. Nu mergeți în Tucano Coffee dacă nu vreți să vă vină din senin cheful de a vă fute cu cel mai bun prieten al vostru, pe care nu l-ați considerat deloc atrăgător până în acel punct. A început nebunia, lucrurile erau splendide, aveam o conexiune, după cum bine știi. Dar ne-am pierdut, fiecare pe rând și apoi toți odată. Eram

așa de confuzi, din motive diferite. Eu mă întrebam cum puteam face să prezint din nou interes pentru David, să mă iubească din nou... Tânjeam atât de tare după el, Becks, nici nu știi! Încă îmi vine să plâng când mă gândesc, cum îl văd uneori prin liceu pe Alek, căci chiulește foarte mult, în continuare, împreună cu David. David al meu, a fost al meu pentru atât de puțin timp. Ce aș fi putut face să îl păstrez? Ce să fac mai mult decât să îl ascult nopți întregi cum îmi povestea despre copilăria lui crudă, după ce băuse o întreagă sticlă de vin singur? Cum îl îmbrățișam și îi spuneam că totul e bine, deși pe atunci nu era nimic fizic între noi... Cum după prima noastră noapte împreună i s-a făcut rău și eram așa de speriată. Cum uneori trecea să-mi lase flori, primeam atât de multe flori de la ei. Cum îmi spunea că sunt frumoasă, că eu îl înțeleg cel mai bine. Pentru ca în final să îl aleagă pe Alek, un om pe care abia îl cunoscuse cu adevărat, de foarte puțin timp. După ce eu le făcusem cunoștință, în speranța de a-l ajuta pe David, care devenise foarte depresiv de la un timp și îmi tot spunea cât de neîmplinit se simte. Becks, îți jur, am făcut totul pentru băiatul ăla, ca în final să îmi spună că tot eu l-am părăsit! Dar el uitase de mine de mult, nu mai exista altceva înafară de Alek... Doi băieți, aproape unul și-același, doi, combinați. Combinați pe bune. Îmi pusesem atâta speranță în el și în viitorul nostru împreună. Apoi a început să-mi placă puțin și de Alek și de aici s-a întrerupt firul. Realizez acum ce greșeli am făcut.

Trebuia să-i rămân fidelă inimii mele, care știa mult prea clar ce își dorea. „Lasă-i și pe alții, frate, ce vrei tu nu se mai poate!"... Acum am rămas cu învățatul pentru Bac, în timp ce ei au tot felul de planuri împreună. Nu mai sunt parte din viața mea și nici eu dintr-a lor. Pentru că, recunosc, la un moment dat mi se făcuse frică de ei. Poate și datorită unei confesiuni făcute de David în apropierea Crăciunului, poate și datorită urmărilor plecării lui pentru scurt timp în Italia. Atâtea griji pentru un om care nu-și dorea nimic mai mult decât să moară. Cred că te invidia, Becks. De fapt mi-a spus asta. Nu mi-a plăcut niciodată ce ziceau ei despre tine. Lucruri precum „îmi pare rău pentru durerea ta, dar sigur îi e mai bine acolo unde e". Și când îi spuneam eu lucruri de genul lui David, legat de Alek, el doar plângea și mai aprig, pe umărul meu. Dar poate că ar trebui să-ți relatez exact cum a decurs ultima noastră scenă:

Am intrat în garsoniera noastră scârboasă pentru a-mi recupera, vezi Doamne, o eșarfă pe care o uitasem acolo. De fapt știam că ei doi vor fi împreună, vorbind sau făcând cine știe ce chestii fără mine, așa că voiam să-mi iau la revedere în mod oficial. Se pare că erau surprinși de gestul meu, făcut pe la începutul lui decembrie, când deja lucrurile se răciseră foarte mult între noi și sufeream cu toții, din motive complet diferite. S-au uitat amândoi la mine, însă nu s-au clintit din patul ăla jegos, unde stăteau aproape îmbrățișați. Nu le-am zis

nimic și m-am prefăcut că îmi caut eșarfa.

— Era la mine în mașină, ți-am dat-o acum două săptămâni, îmi spune Alek plin de aroganță.

— În primul rând, se salută atunci când vrei ceva, continuă David, și mai apăsat.

Atunci m-am uitat adânc în ochii lui și am știut că omul pe care îl iubisem era pierdut pentru totdeauna și, orice aș fi făcut, nu-l puteam salva.

— Sau ce, mă împuști cu AK47? am întrebat eu, făcând referire la un eveniment din trecutul nostru comun. Sau preferi să mă înjunghii până la moarte?

De data asta l-am țintuit cu privirea până a lăsat capul în jos.

Le-am lăsat ultimii mei bani pentru chirie, încă nu apucaserăm să ne schimbăm „sediul", și am plecat definitiv. Nu m-am mai uitat înapoi și acum o fac doar în gânduri și vise. Nu contează ce-mi imaginez, scene în care David mă vrea înapoi, mă caută și îmi spune că nu poate trăi fără mine, implorându-mă să mă întorc în viața lui. Și ele sunt parte din vindecarea mea, dar asta nu înseamnă că vor mai fi vreodată reale. Nu o să mai las aceleași lucruri să se întâmple on and on, mi-am învățat mult prea bine lecțiile. Încep chiar să cred că Alek, în scurta perioadă cât am fost apropiați, a ținut la mine chiar mai mult decât David, pe care parcă-l știam de-o viață. Dar nu mai contează, rănile s-au dus, le-am șters, așa cum ștergi urmele unui pix cu o gumă. Da, rămân semne, dar doar dacă privești atent. Așa de atent

precum urma de arsură de țigară de pe mâna lui... așa precum coastele ce i se vedeau prin tricou atunci când se întindea... așa precum punctele de penalizare și amenzile pe care le tot primeau amândoi în ultima perioadă, pe lângă cauciucuri dezumflate și tot felul de defecțiuni tehnice care ne-ar fi putut pune la toți viața în pericol. Dar eu am avut încredere în ei, de fiecare dată. Credeam că nu poți răni omul pe care îl iubești. Nu vreau să știu versiunile lor, nu am nevoie de confirmări. Ei au fost doar niște bolovani în calea mea, nu povestea în sine. M-au acuzat de *n* lucruri și nu s-au întrebat de ce aveau ele loc, ce voiam eu să fac. Nu voiau ca eu să fac nimic, nu mă mai voiau acolo și nu au putut să-mi spună asta până în ultimul moment. David ne spunea constant că nu vrea să ne implice, că ne iubește prea mult, că dacă EI îl vor lua departe, în Rusia, noi oricum vom fi în siguranță. M-a rugat să nu scriu despre ce știu. Îmi pare rău dacă citești, dar alt mod nu cunosc. Nu îți pot vorbi, altfel te-aș fi putut avertiza. Am vrut să vin la tine și să-ți spun „uite, de asta am luat-o cu toții razna, gândește-te, are sens!“, dar sunt mai mult ca sigură că nu ți-ar fi păsat, ai fi dat din umeri și mi-ai fi spus, ca de fiecare dată, că te descurci tu. Dar cu mine cum rămâne?! Ăsta a fost motivul pentru care am plecat. Eram responsabilă pentru viața mea, nu trebuia să mă protejați voi, e adevărat. Am plecat tocmai pentru că știam că voi sunteți o parte din amenințare. Becks, crede-mă, știu că înțelegi – David i-a ales pe EI, printr-un sindrom

Stockholm de toată frumusețea, presupun. Pe lângă celelalte sindromuri pe care le avea, dar ăsta rămâne secretul nostru, nu divulg chiar totul. Ryga Crypto și lapona Enigel, asta erau unul pentru celălalt, dar nu i-a interesat. Sau, cine știe?, poate se potrivesc, alegerile lor coincid. Eu am ales să fiu bună, să fiu în continuare împotriva LOR, să nu mă vând. Dacă i-ai întreba, nici David și Alek nu i-au ales pe EI, nu. Au ales doar stilul de viață pe care au fost manipulați să și-l dorească. Been there, done that. Dar e o luptă cu morile de vânt.

Așa că am revenit printre oameni, la propriu cred. E frumos în Brașov. E frumos să ai idealuri, să nu mai cauți doar oamenii întunecați, să nu mai suferi de Octopussy. E frumos să ai un cerc restrâns de prieteni, să ai viziuni vaste asupra lumii, să nu mai fii o marionetă. Nu știu cât va dura totul, Becks. Mi-e dor de tine, dar, în continuare, nu vreau să mor. Mai sunt atâtea lucruri pe care trebuie să ți le spun, atâtea confesiuni de ascultat. Povestea asta nu e nicidecum terminată. Dramele prin care am trecut eu sunt nimic pe lângă ce le poate LOR pielea. Nu mai vreau să aud de EI, vreau să scap de EI, dar nu în modul în care David zicea același lucru. Până s-a lăsat înghițit. Până a devenit una și aceeași cu asupritorii noștri. Atunci am încetat să mai cred în el și iubirea noastră. În momentul când eu încercam să îl salvez și el îmi spunea că nu e așa cum cred eu, că îi e bine, că are totul sub control. Și era un haos în care m-am complăcut de dragul curiozității. Dar apoi nu am mai avut

nicio scuză să rămân ancorată în poveste. Ascultă-mă, Becks... Mai am atâtea să îți spun.

CAPITOLUL 2

And all the things you've said / Made it harder to breathe / When I was lying on the floor / I couldn't believe you wouldn't save me / But you blame me...

Poate te întrebi care a fost exact momentul declanșator, momentul revoluționar. Când am realizat toate cele spuse mai sus și cum am făcut-o din noiembrie până acum. Imaginează-ți numai cum eram de Revelion. Doar eu, Natty și restul familiei. David mi-a zis că nu mai are bani, după ce, în aceeași conversație, mi-a mărturisit că a cheltuit doișpe milioane la Starbucks în luna aia. A rămas acasă la Alek în noaptea de revelion. Eu m-am îmbătat, am dansat pe manele și am plâns. Apoi a mai fost și mesajul de la D. și apelul stupid de la fostul meu gagic, căruia mi s-a părut atunci că îi păsa mai mult de mine decât ălora doi mafioți. Au venit toate grămadă peste mine, într-o singură noapte. Și singura persoană care m-a susținut, în afară de Candie, Gary și Philip, a fost Natalie, căreia îi sunt etern recunoscătoare. Aș fi fost mai mult decât de acord cu relația voastră, Becks.

Atunci, în noaptea aia, mi s-au deschis ochii și am văzut clar. Ăștia sunt niște trădători și îi doare în cur de mine. Alek m-a înlocuit cu o vacă blondă pe care o ura înainte, de care făceam mișto. M-a înlocuit instant pe când eu, noaptea trecută, am visat în detaliu cum el

plângea în hohote și mă ruga să îl iert, să mă întorc la ei. Pe când eu, în fiecare dimineață spre școală – noua mea școală din Brașov – aud în căști diferite melodii românești în care trebuie să înlocuiesc pronumele „ea“ cu „el“, referindu-mă desigur la Alek, în versuri precum „poate că ea știe să te-aline...“. E frumos aici, e liniștit, însă mă gândesc doar la Bac. Am luat note bune la simulări, dar nu destul de bune. Nu știu ce fac cu facultatea, nu mă întreba. Mă bucur doar de plămânii mei oxigenați, de capul ce nu mă mai doare așa de tare, de ochii uscați. Am realizat în noaptea aia ce înseamnă loialitatea, cum trebuie să se poarte cu tine un om care te iubește. Răspunsul este: în niciunul din felurile cum i-am lăsat pe toți să mă trateze. Și au fost destui în ultimii ani, Becks. Nu m-am culcat cu toți, dar intenționam. Am luat-o razna. Te înțeleg perfect legat de lista ta din clasa a 9-a. Reprimarea durerii. Am găsit trei pachete de prezervative și vreo zece ambalaje aruncate prin cameră, pe sub pat și dulap, atunci când am făcut curat în vechea noastră casă. Nici nu am realizat că am făcut atât de mult sex, nu cu jegurile alea. Și le-am scris felicitări de Crăciun în care le-am spus cât de mult îi iubesc și aș fi continuat să îi iubesc fiindcă iubirea mea nu are margini. Dar viața mea e mai mult decât toate dramele astea, Becks. Viața mea e misterul morții tale, încercarea de a înțelege totul, Octopussy. Și pentru asta, am ceva ce ne va ajuta pe amândouă. Am confesiunea lui Natty.

CONFESIUNEA LUI NATTY

„Nu plânge, Becks. Precum Hyena, și eu cred că ne poți vedea, că ne auzi în fiecare seară când îți strigăm numele și ne pare atât de rău că ai murit singură. Da, ai murit fără noi, queen. Dar noi am murit odată cu tine. Nu cred că voi mai iubi pe cineva mai mult sau vreodată. Nu cred să mai întâlnesc pe cineva atât de frumos ca tine, atât de complex, de sincer. Toți ceilalți oameni pe care i-am cunoscut sunt eclipsați de tine, de tot ce reprezinți. Niciodată nu am mai trăit atât de intens alături de cineva și pentru asta îți mulțumesc. M-ai scos din cercul meu de frică întunecat și mi-ar arătat o lume plină de culoare, izvorâtă dintr-un suflet așa de schingiuit precum al tău. Încă dinainte să-ți știu concret povestea, am intuit ce e în neregulă cu tine. Și cu atât mai mult te-am iubit pentru asta, fiindcă tu nu erai ca mine. Nu te-ai lăsat doborâtă de greutățile sorții pe care a trebuit să o duceți, tu și Hyena. Ai ignorat totul, dar nu din inconștiență, ci în perfectă cunoștință de cauză. Felul tău de a vedea lumea mi-a schimbat și mie modul de gândire, m-ai făcut să realizez că există viață în afara LOR. Da, Becks, am știut de la început. Am simțit în atingerile tale, am văzut în ochii tăi că noi eram la fel, proveneam din aceeași lume. Am observat, la fel ca și tine, că noi toți, copiii blestemați, ne atragem reciproc, oriunde am fi în lume. Am vrut să vorbesc despre asta cu tine, dar starea ta de spirit, lipsa ta de griji,

optimismul, m-au lăsat fără grai. Nu aveam cum să nu mă molipsesc, să nu te las să mă faci să cred, măcar pentru o secundă, că lumea e într-adevăr astfel. Bună, frumoasă – la fel ca tine. Becks, îmi pare așa de rău și știu că e numai vina părinților mei și implicit a mea. Nu știam că tu ești fiica acelor Sugars, dar mi-am dat seama repede. Am auzit numele ăsta repetat de nenumărate ori, încă de când eram un biet copil, încă dinainte să realizez ce viață urma să am, fără drept de apel. Credeam că îmi pot convinge părinții să te cruțe, să îți dea pace, măcar ție. Credeam că le pot explica faptul că tu ești nevinovată, că nu ai legătură cu afecerile părinților tăi, că nici măcar nu știi despre ce e vorba. Și cred cu sinceritate că nici nu știai, și, dacă ai fi știut, atitudinea ta ar fi rămas la fel. Erai așa de independentă, de liberă în gândire. Nu m-am putut abține să nu mă îndrăgostesc de tine, Becks. Nu puteam înțelege cum un copil care a crescut exact ca mine a reușit să se preschimbe în ceva atât de minunat, atât de ieșit din comun, atât de prețios precum erai tu, atunci când zâmbeai, când îmi spuneai „Hai, Natalie, o să ne distrăm"... Căci eu am fost învățată că distracția e periculoasă, că oriunde m-aș duce nu trebuie să mănânc sau să beau de la nimeni, să-mi păzesc spatele, să nu merg în cluburi. Și mi-am ascultat părinții, nu aveam de ales. La început, doar pentru că erau părinții mei și reprezentau o autoritate. Apoi, am înțeles cum funcționează lucrurile, în ce mediu sunt captivă, ce fel de victimă voi fi toată viața mea, o țintă

pentru dușmanii părinților mei. Dar tu, Becks, erai inocentă. Nu meritai să mori așa. A fost cea mai mare greșeală să te aduc acasă la mine, însă te iubeam așa de mult, încât m-am lăsat orbită de sentimentele mele și am sperat că lucrurile se vor schimba îndată ce părinții mei vor vedea și ei asta. Dar am greșit, căci nu le-a păsat. Ei nu vedeau în tine ce vedeam eu. Ei vedeau doar mielul venit de bună voie în cușca lupului. Puteau să te sechestreze, voiau să te dea la schimb, să te vândă ca pe un nimic, dar apoi au venit părinții tăi. S-au certat, a ieșit urât, însă teatrul le-a funcționat perfect, ca de fiecare dată, atunci când eram și noi două de față. A fost cel mai oribil moment din viața mea, Becks, să văd cu proprii ochi cum ești condusă la moarte, cum oamenii care m-au crescut și-au arătat cea mai dezgustătoare față, fără pic de remușcare. Adevărul e că știam că sunt așa, îmi era teamă de asta. Uneori, îmi era teamă că eu voi ajunge exact ca ei, dar tu m-ai salvat, Becks. Am fi putut fi împreună acum, dar ar fi trebuit să ne ascundem și știu că tu urăști gândul ăsta.

Becks, nici eu nu știu exact care e treaba dintre părinții noștri, dar e clar ceva legat de bani și e clar ceva legat de Gary. Am auzit-o pe mama cum o șantaja pe mama ta legat de faptul că l-a ucis pe Doru, tatăl vostru natural. Știu că mi-ai povestit despre asta și așa am pus lucrurile cap la cap. Când mi-ai zis că ai tăi sunt și ei în Germania, mi-a picat fisa, am știut exact ce urma să se întâmple, dar nu puteam să-ți zic nimic. Am fost

egoistă, Becks, nu voiam să ne stric vacanța, voiam ca totul să fie perfect între noi! Am greșit atât de mult ascunzându-ți lucrurile astea și îți jur că am vrut să mă sinucid de mai multe ori după ce am aflat că ai murit. Părinții mei mă supravegheau 24/7, poate tocmai pentru că se gândeau că vreau să fac treaba asta. I-am urât mai mult decât oricând și îi urăsc în continuare fiindcă mi-au răpit ființa pe care am iubit-o cel mai mult, fără niciun fel de regret sau resentiment. Când m-a căutat Hyena, a fost ca un semn ceresc că trebuie să continui, că tu încă mai exiști, Becks. Nu știu dacă e așa, dar am găsit alinare în acest gând, my queen. Hyena mi-a povestit totul, despre cei trei băieți, despre lucrurile prin care a trecut și ea. Da, lumea e mică atunci când vine vorba de EI. Sunt peste tot, iar noi, copiii, nu ne putem lega de oamenii care habar nu au de toate lucrurile astea, de societățile lor cărora noi oricum nu le vedem decât suprafața și, totuși, putem intui răul ce se ascunde dedesubt. Acest rău nu te-a putut atinge niciodată pe tine, Becks, și de asta te-am iubit. Erai perfectă și nebună și frumoasă. Floarea mea albastră. Inima mea. Blestematul ăla de avion, blestemata de mâncare, blestematul LOR sistem bolnav. Blestemata de mine! Dacă aș putea face ceva să îmi repar greșeala, mi-aș da și viața, numai să știu că tu te poți întoarce printre cei vii. Nu îmi pot explica cum de am fost așa de nesăbuită. Poate dacă ți-aș fi spus care era faza, că mi-am dat seama de la prima privire ce fel de suflet ai, de unde vii, că suntem la

fel. Tu nu ești nebună, Becks, indiferent de ce crezi că ai făcut. Octopussy nu există! EI vor să credem asta! Aș vrea să te apuc de umeri și să te zgâlțâi și să-ți strig că tu ești minunată și faptul că te-ai îndoit vreodată de asta e doar opera LOR, așa vor EI să ne facă să ne simțim, ca niște nimicuri, pentru a le fi mai ușor să ne distrugă, să ne mențină sub tăcere! Suntem marionetele lor dacă îi credem pe cuvânt, dacă ajungem să credem despre noi că suntem nebuni datorită lucrurilor pe care le-am văzut. Poate că nici măcar nu am văzut ce credem noi că am văzut, EI pot să ne inducă toate astea, să ne facă să credem orice, să-și bată joc de noi. EI au toată puterea, Becks, mințile noastre sunt în mâinile lor, depind de anumite substanțe ale căror denumiri nu le cunosc, dar ele există! Becks, aș da orice să-ți pot spune toate astea în față, că tu nu ești nimic din ce te-au făcut EI să crezi, că tu ești o eroină, un exemplu de urmat. Dar probabil tocmai felul în care ai murit dovedește faptul că la final ai înțeles, iubito. Ai înțeles tot ce îndrug eu aici, ai dobândit adevărata realitate, te-ai sustras din mâinile lor în ultimele tale clipe de viață. Au vrut să te umilească dar eu și Hyena știm că nu au reușit. A fost decizia ta, Becks, ai ales să mori în loc să trăiești sub semnul întrebării, sub dubiile pe care ți le-au infiltrat EI în minte. Ce ai făcut și ce nu ai făcut cu adevărat nu vom ști niciodată. Tot ce știu e că am cunoscut o ființă splendită, plină de demnitate, plină de principii puternice, de adevăruri de nestăvilit. De aia te-au vrut moartă, pentru

că nu te-au putut învinge, nu ți-au putut lua strălucirea. Pentru că tu, dintre toți cei ca noi, te-ai ridica împotriva LOR fără să te gândești măcar de două ori, ți s-a părut din start de neiertat încercarea de a ne perverti mințile, de a ne goli de suflet, de a ne transforma în criminalii lor plătiți. Uită-te la David! El s-a lăsat convins atât de ușor după ce, la fel ca tine, și-a jurat că nu le va da satisfacție. Tu, Becks, ești singura care ai reușit. Ești simbolul nostru. Te iubesc pentru tot ce ai fost pentru mine și vreau să știi că vom continua să luptăm în numele tău. Am doar zâmbetul tău în minte, care îmi va spune că există o cale de scăpare, un antidot pentru așa zisa boală. Rest in peace, Becks. Ewige Liebe."

CAPITOLUL 3

Asta e despre dualitatea oamenilor. Despre persoana care mi-a salvat sufletul și-apoi l-a desființat. Despre sufletul meu pereche, de care sunt sigură că, dacă l-aș suna mâine, mi-ar răspunde pe un ton nervos și m-ar întreba ce vreau de la el. David, cel în ai cărui ochi m-am uitat de atâtea ori, când nici nu mă mai saluta, cu tristețe... Iar el a interpretat că mă uit urât la el. Flacăra a cărei iubiri se va stinge cel mai greu, pentru că mi-e aproape imposibil să înțeleg cum un om poate fi în același timp atât de diabolic și atât de bun. Mai am multe de învățat despre lume, cred că va mai dura ceva timp până când voi știi cum să nu mă mai încred astfel în oameni, indiferent câte lucruri fac ei pentru a mă convinge. Într-o zi, nu le vor mai face. Vei fi înlocuit și atât. Dar poate că ăsta e doar unul dintre motivele pentru care ne-am strâns toți aici, pentru a discuta soarta acestei familii. Eu, Candie, Gary și Philip. O familie cu patru membri, fără tine, Becks. Și fără Dragoș. Doar Sugar-ii, cei care am rezistat. E de parcă durerea nu se va risipi niciodată.

— Bun, acum că am mai aranjat lucrurile prin casă, cred că e cazul să discutăm pe bune, începe mama, cu o mutră serioasă, având ambele mâini întinse pe masa din dining room.

Eu știu cel mai puțin dintre toți și e timpul să aflu adevărul adevărat.

— Hyena, cred că te-ai prins în mare parte, cred că acum înțelegi de ce lucrurile sunt așa cum sunt, continuă ea, iar eu mă revolt.

— Nu, nu înțeleg absolut nimic! De ce a trebuit s-o omoare pe Becks? De ce s-au gândit EI să se ia de noi tocmai acum? De ce acum!? țip la toți, care mă privesc înțelegător, de parcă știau de la bun început că așa voi reacționa la această discuție.

Philip nu mă privește în ochi prea des, mai degrabă contemplează pereții tapetați cu maro și abajurul din tavan, de care atârnă fire decorative. Lumina e slabă și amintește de discuțiile mafioților. Iar mafioți.

— Cu ce ne ocupăm noi până la urmă? Suntem la fel precum părinții Nataliei? Dar părinții lui Alek?

— Nu, vine răspunsul. Dar nu e mare diferență, îmi zice tot Candie, fără nicio emoție pe chip. Femeia asta se reconstruiește repede, însă probabil nici nu are de ales.

— Hyena, cred că eu îți datorez cele mai multe explicații, vorbește Gary pentru prima dată și sunt numai ochi și urechi. Lasă-mă să o iau de la început.

Și așa pătrundem în

CONFESIUNEA LUI GARY

„Am fost mereu atras de lumea asta, de mic copil. După cum bine știi, exista un grad înalt de competitivitate între mine și frate-miu, pe care eu l-am dus la

extrem. Voiam să îi dovedesc atât lui, cât și mamei că pot să mă descurc mai bine în viață. M-am lăsat racolat, însă nu în sensul propriu al cuvântului. Eram doar un puști, puțin mai mic decât tine, când mi s-a făcut o ofertă într-un bar. M-au întrebat cum mă cheamă și unde locuiesc, deși am aflat apoi că mă urmăriseră luni de zile, așa cum făceau cu o mare parte din copiii crescuți în Cockney. Eram marfă numai bună pentru planurile Lor. Era doar un domn înalt cu o pălărie tip Lincoln, care pufăia mereu dintr-o pipă. Mi-a zâmbit frumos și m-a asigurat că voi obține tot ce am nevoie în cel mai scurt timp, că viața mea se va schimba radical. M-a pus doar să duc un pachet din punctul A în punctul B, dar asta m-a legat de ei pe viață, pentru că la nici câteva luni după acest lucru, pe care l-am dat destul de repede uitării sau nu i-am acordat importanță pe moment, poliția a bătut la ușa noastră. L-am căutat disperat pe același bărbat cu pălărie care mă băgase în această afacere ilegală, pentru care era acum întreaga mea familie cercetată – adică mama mea și Philip. Domnul Eek, căci așa mi-a spus să-l strig, mi-a zâmbit din nou frumos și mi-a propus un pact, pentru a mă scăpa de acuzații. Am acceptat imediat. Am fost omul lui de încredere cinci ani de zile, după care am început să-mi strâng asociați și să lucrez pe cont propriu. Așa încep cele mai multe povești. M-am stabilit în România imediat după căderea comunismului și aveam diferite afaceri, printre care cazinouri și hoteluri. Mulți dintre cei cu care colaboram erau de

origine balcanică și mi-au sugerat că profitul meu ar fi dublu dacă investesc în România în acea perioadă. Au avut dreptate, însă mi-am luat și multe țepe. Am reușit totuși să strâng ceva bani și să construiesc casa pe care acum am vândut-o. Eram în elită, învârteam multe «brigade» de prostituție, iar peștii mă căutau acasă să-mi dea banii, așa de respectat eram. Am cunoscut-o apoi pe mama ta și EI m-au contactat din nou, după o lungă perioadă de timp în care nu mai aveam nimic de-a face. M-am îndrăgostit de ea, dar asta făcea parte dintr-o misiune. Ei racolau femei, dar nu numai pentru a le vinde trupurile, ci și pentru a le fura identitățile, pentru și mai multe afaceri murdare. Am stat mereu la distanță de traficul de carne vie, omoruri și vânzări de arme, însă tocmai asta trebuia să fac, să scap de Candie. Nu am putut și, din greșeală, i-am dezvăluit mai multe lucruri decât ar fi trebuit. Soțul ei de atunci, tatăl vostru, a aflat la rândul lui și a trebuit omorât. Candie a înțeles că era ori ea – și, implicit, voi, copiii –, ori el, așa că a ales să facă treaba murdară pentru EI și să rămână sub aripa mea protectivă. Le-am dat mulți bani și m-au lăsat în pace, să-mi conduc în continuare afacerile și să am o familie alături de voi. Dar am știut că într-o bună zi se vor întoarce din nou, ridicând și mai multe pretenții, pentru a compensa favorul pe care mi-l făcuseră lăsând-o pe Candie în viață, chiar dacă nu fără urme. A fost urmărită, atacată prin diferite căi, însă niciodată nu am putut identifica exact răufăcătorul, căci toți dispăreau ca măgarii în ceață și

rămâneau așa perioade bune de timp, după care iar reîncepeau dezastrele, fie sub forma unor conflicte la muncă, fie prin infiltrarea diferitor oameni în grupul ei de prieteni. Am ajuns să ne izolăm, dar asta a adus un plus în echilibrul familiei. Am decis împreună că cel mai bine ar fi să vă trimitem pe una dintre voi la un spital, acolo unde, după cum bine știi, Hyena, trăiau deja mai mulți copii în aceeași situație, a căror viață era în primejdie. Candie nu se putea lipsi de amândouă fetele sale, așa că am preferat răul cel mai mic. Eram sigur că acolo vei fi în siguranță, departe de planurile LOR de a-ți afecta mintea, a încerca să-ți șteargă memoria, așa cum au încercat cu Candie. Orice persoană din afara grupului care știe prea multe trebuie anihilată, așa funcționează EI, Hyena. Dar noi i-am sfidat și de aceea s-au răzbunat așa pe noi. Părinții Nataliei fac parte din această grupare opusă, la fel și părinții lui Alek. Ei sunt, cum s-ar zice, inamicii noștri. Ei se ocupă cu lucrurile de care eu am fugit: crime, droguri și arme. Ei sunt cei care distrug alte familii, hoții de identități, cei care nu se mulțumesc cu puțin și se hrănesc cu sângele altora. Nimeni nu iese complet nevătămat din momentul în care hotărăște să se ocupe cu astfel de lucruri, însă unii își dedică viața acestui unic scop și preferă să moară pentru ideea de înavuțire. Noi, sau mai bine spus eu, nu le-am făcut jocul. Nu le-am dat ce-au vrut, nu le-am cedat cluburile, casele de pariuri sportive, afaceri construite prin muncă proprie de-a lungul a zeci de ani. Ne-au amenințat. Am

vrut să ne înțelegem cu EI dar nimic din ce le-am fi putut oferi nu era destul de bun. Au spus că ne-au cruțat o dată și că nu avem nicio șansă să negociem. Părinții lui Alek sunt genul celor care stau pe margine, nu se implică în astfel de afaceri decât în mod tacit. Dar sigur se foloseau de fiul lor pentru a fi cu ochii pe tine. Probabil ar fi trebuit să ai aceeași soartă cu a lui Becks, pentru că de obicei nu au nevoie decât de bărbați, pe când femeile care dețin informații trebuie înlăturate. Am vândut casa, mașina și toate afacerile noastre, acum, ca semn de cedare. Nu pot suporta gândul de a te pierde pe tine sau pe mama ta. Chiar și pe Philip. Îmi pare nespus de rău că alegerile mele au costat-o viața pe Becks, dar poate că acum înțelegi mai bine, poate vei ști de ce să te ferești în viață. Oamenii sunt ușor de recunoscut. Philip a intuit lucrurile astea ani de zile, le-a pus cap la cap când a venit prima oară la noi, și a numit asta Octopussy. Posibil să fie unul din motivele care i-a stârnit...

Privește-i în ochi, Hyena, simte-le pulsul, ascultă-le minciunile și-i vei repera la fel. Toți sunt croiți după același material, toți sunt înfometați după bani și ar face orice pentru ei. Fugi de oamenii ăștia. Găsește-ți confortul în oamenii puri, buni, care prețuiesc mai degrabă fericirea și liniștea, decât averea și luxul. Reține și faptul că EI sunt peste tot, unde te aștepți mai puțin, vânând constant. Victimele lor sunt oamenii ca tine, cei care pot accepta un om sub toate formele lui, cei care nu judecă, cei care iubesc sincer. EI se vor hrăni cu tine, așa cum

au făcut-o cei doi... Desigur, fiecare mișcare a fiecăruia dintre noi a fost bine urmărită, nimic nu a rămas ascuns privirilor lor bolnave. Am înțeles prea târziu că ar fi trebuit să renunț la tot, însă nu știam ce altceva aș mai fi putut oferi acestei familii, cu ce ne-am fi descurcat. Învață lucrurile astea din timp. Păzește-ți spatele. Și ține minte că niciodată nu vei câștiga împotriva LOR. Ține-ți gura, prefă-te că nu știi nimic și dă-te din calea lor. E singurul mod de a scăpa cu viață."

Am oftat stupefiată. Dar realizez că are dreptate cu tot ce spune. E concluzia la care am ajuns și eu, pe calea cea grea. Philip e aproape înlăcrimat.

— Uite, Gary... începe el. Îmi pare rău. Iartă-mă. Nu am crezut vreodată că influența mea asupra ta a fost așa de mare, te-a atins atât de tare încât să recurgi la astfel de gesturi. Am crezut mereu că ești doar puțin dereglat mintal și mi-am văzut de treaba mea. Apoi remușcările au început să se adune, plus că eram aproape falit, așa că am venit la voi să aflu o dată pentru totdeauna cum stă treaba între noi. Te-am judecat toată viața, fără să te întreb nimic. Și nici nu ai fi avut cum să-mi explici. Dacă acum trei ani mi se părea că înțeleg ceva, realizez că abia acum știu prin ce ați trecut cu toții. Nu o să-mi iert niciodată greșeala de a fi publicat acea carte, chiar dacă e cea care-mi asigură o pâine pe masă. Dar comparativ cu daunele pe care le-am adus acestei familii, e ireparabil ce-am făcut.

— Nu e vina nimănui, spun eu brusc, și toți se uită mirați. Nu are rost să stăm aici și să ne punem în cârcă moartea lui Becks. Cu toții am avut o parte de vină, mai mult sau mai puțin, dar asta nu o va aduce înapoi. Trebuie să ne repunem pe picioare, să stabilim ce vom face de aici înainte, cum va funcționa această familie. Tu chiar crezi că ne vor lăsa în pace acum? îl întreb pe Gary în mod direct.

Oftează și își lasă capul în jos, frământându-și degetele. Atitudinea a devenit din nou una solemnă.

— EI nu lasă în pace pe nimeni care a intrat în contact cu informația, e periculos, poate fi răspândită iar EI, desconspirați. Philip le aflase numele, dar i-am interzis să vi le spună, vouă, copiilor. S-ar fi terminat de o mie de ori mai rău treaba asta, am încercat să vă avertizăm, însă înțeleg de ce ai crezut că cei doi sunt o companie bună. La fel ca și cu Natalie, ai simțit sentimentul de apartenență, de asemănare... Dar e doar o iluzie, Hyena! Copilăriile lor nu seamănă deloc cu a ta sau a lui Becks, orice lucru oribil crezi că ai văzut. Imaginează-ți numai un copil de cinci are care privește o petrecere a parlamentarilor în propria casă, unde bărbați de șaizeci de ani trag cocaină pe nas de pe masa din sufragerie. Imaginează-ți impactul, traumele, mesajul. Ei au fost îndoctrinați de mici, au fost formați. Tu și Becks ați fost crescute la distanță de toate astea, tocmai în acest scop, de a vă proteja. Acum înțelegi de ce! Ei nu mai sunt doar victime, nu mai au posibilitatea de a alege să fie doar

victime, li s-a luat acest drept încă de la naștere. Ei nu pot fi altceva decât urmașii părinților lor, oricât s-ar împotrivi. Psihicul lor e construit altfel, crede-mă. Nu îți pot fi prieteni fiindcă ei nu știu ce e prietenia. Nu au fost lăsați să învețe astfel de lucruri. Cu cât mai reci, cu atât mai bine. Ăsta e scopul lor, mașini fără creier, ușor de controlat pentru a ucide și a le face treaba murdară. Uită de toate astea, totuși. Nu te mai gândi. Îndepărtează-te de tot ce înseamnă EI și vor uita de tine, dacă nu le creezi probleme. Nu-ți poți imagina despre ce sume vorbesc, la ce niveluri înalte se învârt lucrurile. Tu nu ești construită așa, nu le poți fi de folos. Nu am vrut să fi așa, Hyena, pentru că amândoi te-am iubit și te iubim. Sfârșitul surorii tale... e doar 1% din ce le poate pielea, așa că te rog, nu te mai gândi că poți schimba ceva, că poți opri toată nebunia. Nimeni nu poate, sunt prea mulți. Sunt diabolici. Înfometează populația pentru a crea oameni dependenți de ideea de mâncare și bani pentru ca mai apoi să-i cumpere la prețuri de nimic. Oamenii își vând sufletul pentru lucrurile la care au un drept natural... Poți înțelege asta, Hyena? Oamenii ăștia conduc lumea. Tu ești un singur om, o copilă. Nu ai nicio șansă, nici eu nu am avut, deși la un moment dat credeam că am reușit. E doar o impresie, le place să te lase să crezi asta. Să nu crezi nimic din ce-ți spun EI vreodată. Tot ce știu e să mintă și să înșele, să creeze impresii false și apoi să te jefuiască de tot ce ai. Ai simțit asta pe propria piele.

Simt lacrimile cum îmi curg pe față și nu pot face nimic să le opresc. Gary, tatăl meu vitreg. Nu m-am gândit niciodată la lucrurile pe care a trebuit să le îndure pentru noi, nu am văzut decât aparențele. E rândul meu să-mi fie rușine de mine însămi. În tot acest timp, am fost atât de egocentristă, nu mi-am imaginat decât faptul că sunt un alt copil răsfățat, uitat de părinții mult prea ocupați cu ale lor. Nu mi-am dat seama că „ale lor" reprezentau de fapt viețile noastre, a mea și a lui Becks. O, Doamne!, cât de aproape am fost de moarte, e tot ce-mi repet în minte și apoi închid ochii. Când îi redeschid, am tavanul în față, cu un ventilator ce se rotește deasupra capului meu și face aerul mai ușor de respirat. Se pare că am leșinat din nou, acum sunt obișnuită cu senzația. Nu mă doare nimic, dar cred că mi s-a scurtcircuitat creierul. Am multe lucruri de analizat, de retrăit în propria minte. Am multe explicații să-mi dau.

CAPITOLUL 4

Nu scrie despre asta. Nu scrie despre asta. Nu scrie despre asta. Nu scrie despre asta. Nu scrie despre asta. Nu scrie despre asta. Nu scrie despre asta. Nu scrie despre asta. Nu scrie despre asta. Ok. Nu pot.

Nu pot să nu scriu despre cum îmi imagineam că voi fi regina lui rusoiacă, într-o haină de blană groasă, contemplând cine știe ce ocean de pe un iaht, iar asta nu are nimic de a face cu vanitatea. Credeam că în scurtul timp ce i-a mai rămas de trăit, căci știa de ceva vreme că e bolnav, vom putea să ne bucurăm unul de celălalt, să ne iubim, să fiu doar eu a lui și el al meu, așa cum mă făcea să mă simt atunci când mă ridica în brațe și mă rotea în aer în plină stradă, când simțeam că sunt de neoprit, că împreună putem cuceri lumea. Da, așa m-ai făcut să mă simt, David. Alek mi-a citit cartea în trei zile, tu ai două copii și nu ai terminat-o nici măcar o dată. Dar nu asta e ideea, nu te acuz de nimic, my angel. Vreau doar să-ți spun câteva ultime cuvinte, dacă nu mai apucăm să mai vorbim vreodată în viața asta. Te-am iubit enorm și o parte din acea iubire va rămâne mereu impregnată în mine. Nu vei ști niciodată că în orice clipă, după ce nu ne-am mai vorbit, dacă ai fi venit la mine și m-ai fi sărutat, chiar în văzul tuturor, aș fi fost din nou a ta, modelul tău din plastilină, aș fi fost orice ai fi vrut tu ca eu să fiu. Dar, mulțumesc lui Dumnezeu, nu

ai făcut asta. Moartea lui Becks m-a distrus și apoi am continuat să mă arunc orbește în brațele a diferiți bărbați pe care credeam că îi iubesc. I-am iubit. Încă îi mai iubesc, pe fiecare în parte, dar nu i-aș primi înapoi în viața mea. Dacă nu mai vorbim niciodată, David, sper să te faci bine, sper să nu fii cu adevărat bolnav. Sper să pleci cu Alek acolo unde vreți voi, pe insula aia pustie, să vă iubiți mult și sincer. Aș vrea să te mai gândești uneori la mine, dar nu am niciun control asupra acestui lucru. Am auzit de dimineață în căști „Haide s-o terminam / De ce mai strigăm? / Ca nu gasim deloc ce căutăm / Hai s-o terminăm / Nu vreau nimic de la tine"... Astea sunt ultimele cuvinte pe care vi le-am adresat, my babies, „nu mai vreau nimic de la voi" – mi-ați spus deja că nu mă mai iubiți. Deși mă aflu în alt oraș, refrenul ăsta m-a întors în timp, în toamna anului de acum, cel pe care n-o să-l uit niciodată. Oriunde aș fi în lume, voi rămâneți în mintea mea. Tu, David, care aveai deja un testament făcut. Tu, ființa cea mai scumpă pe care o aveam. Cum mergeam în fiecare dimineață cu mașinile la școală, dar nu intram pe porțile liceului, ci mergeam la cafea, ne plimbam, vorbeam. Cum toate astea au însemnat mult pentru mine și prea puțin pentru voi. Și înțeleg de ce, zău că înțeleg. Mă întreba o tipă cum de sunt așa iertătoare. El m-a învățat, V.! Iertându-mă, m-a învățat să iert. Și v-am iertat demult, chiar dacă m-ați dezamăgit și probabil și eu pe voi. Dar ultimele cuvinte, cu adevărat, aș vrea să fie altele, pe lângă I will

love you forever, cu toate defectele tale, cu your evil side... Odată ce ți-am văzut partea angelică, nu pot trece peste asta. Te iubesc, te iubesc, te iubesc și nimeni nu mă crede, poate nici tu. Nu am curaj, trebuie să stau la distanță, ne despart kilometri întregi, my dearest David. Am plâns la refrenul ăla și mereu sunt surprinsă când ceva îmi amintește de tine. Am mixed feelings. Mixed signals, remember?! Iartă-mă că m-am îndrăgostit vag de crush-ul tău, iartă-mă că am mers în Honda lui și nu în Mitsubishi-ul tău. Când cartea asta va apărea, eu voi fi terminat liceul, voi fi luat Bacul, voi fi intrat la facultate. Mereu voi vrea să știu ce faceți, my boys. Dar pentru binele sufletului meu plăpând, fragil din naștere, voi sta la distanță, deși nu îmi doream nimic mai mult decât să alerg înapoi în brațele voastre, chiar dacă eram plină de răni, și să fie totul ca înainte. Da, e ceva recent, dar eu nu mă dezic. Abia ne-am mutat, începem o viață nouă, însă trecutul meu rămâne în mine. David, erai totul. Nu știu pe cine voi mai întâlni, pe cine voi mai iubi și în ce fel, dar nu pot uita primul nostru sărut, felul cum mi-ai dat mesaj după ce eu am răbufnit și am țipat la tine în stația de autobuz, privirea ta. Egoismul tău, lașitatea, superficialitatea, indecizia, impulsivitatea. Puterea ta, orgoliul tău, teama ta, grija ta. Leul meu. Chiar dacă nu ai mai vrut să-ți fiu leoaică și te incomodam... Uită-te ce am ajuns. Nu e vina ta. Nu e nici vina mea. M-am schimbat. Am optișpe ani și o soră în minus. Aș fi vrut mai mult ca orice să rămân în preajma ta, și în fiecare zi

când te vedeam la liceu după Revelion voiam doar să te îmbrățișez, să-ți spun cât de frumos ești și că te vreau înapoi. Mi-a fost teamă. Și, mai mult de atât, știam că asta ar fi dus la un final cel puțin la fel de tragic precum al lui Becks. Cred că am ales corect, asta îmi spune rațiunea. Nu și visele, nu și inima, nu și ochii ce parcă acum și-au pierdut din culoare și sunt gri. Ai tăi erau căprui și se potriveau cu ai mei. Și încă ceva... Știu că tot El ne-au legat, am simțit asta. La început, voiam doar un prieten. Le-am observat încercările, dar adevărul e că nu am nimic de protestat. Hormonii pot fi controlați, nu și inima. Nu și felul cum îmi... Dar mă voi mai repeta de o sută de ori! Gata, adio David! Am o viață de refăcut, îmi spun și îmi opresc muzica din căști. Merg spre școală, admir peisajul de primăvară, simt mirosul florilor din copaci. Ajung imediat la stația de autobuz, după care trebuie să merg vreo treizeci de minute până la liceu. Aerul de munte îmi face bine. Îmi spune că ar trebui să fiu și eu la fel de tare.

PARTEA a III-a

CAPITOLUL 1

M-am întors. La separeul mic, la pernele moi, la perdeaua galbenă din fața mea, la elefanții de pe pereți. La baia de lângă bar, unde se blochează hârtia igienică și obișnuiam să-mi văd fața beată în oglindă, încercând să mă conving că nu e așa. Și apoi râdeam, mă reîntorceam la separeul de pe partea stângă a holului și continuam distracția, trăgeam din narghilea și vorbeam câte-n lună și în stele, râdeam și mai mult, ne amețeam, ne îmbătam, ne iubeam. Mă simțeam în siguranță, dar ei aveau talentul ăsta. Ah, ce vremuri... Am zis că nu mai merg niciodată. Că renunț de tot, că sunt fată cuminte, că îmi trăiesc viața ca un tribut pentru Becks. Dar ea ar fi făcut exact ce fac eu acum. S-ar fi întors, nu i-ar fi fost teamă de amintiri, de nimic din ce ar putea fi în locul ăsta. Și nu mai sunt cu ei. Am alți prieteni, foști colegi din București. Am revenit într-un weekend pentru a mă reculege, simțeam că-mi lipsește ceva.

Mă scufund în scaunele mici și cubice, verzi. Privesc tavanul și oriunde ți-ai întoarce privirea, camera asta e fascinantă. Obișnuia să fie locul meu preferat. Apoi tragedia s-a întâmplat și nu am mai mers pe nicăieri. Apoi cealaltă tragedie din viața mea s-a întâmplat. O serie de evenimente nefericite, huh? Dar m-am întors. Și ei sunt morți pentru mine. M-am convins că facem parte din lumi diferite, și nu în sensul de Miley Stewart și Hannah Montana. În sensul de rasa umană și

extratereștri. Ceva m-a convins să mă întorc, nu la ei, nu la trecut, doar la locul meu preferat. Ideea că e locul MEU și nimeni nu ar trebui să aibă atâta putere asupra mea încât să mă facă să renunț la el. Am plecat din București fiindcă am fost nevoiți... Dar asta nu înseamnă că nu iubesc acest oraș. Uneori îl urăsc. Alteori mă cucerește. Dar nu m-a rănit niciodată, nu orașul. Iar oamenii răi există peste tot. Îți aduci aminte, Becks, cum stăteam după bal, acum așa de mulți ani, cum am ieșit la narghilea și îmi spuneai că ai vrea o viață mai filosofică, să avem conversații inteligente, dar și să ne pierdem în fum? Asta fac azi, în clipa asta. E trecut de miezul nopții și sunt atât de fericită, încât nici nu-ți închipui. Muzica e tare, așa că trebuie să țipăm, dar asta face parte din farmecul locului. Ah, Becks, ascultă-i numai pe oamenii ăștia pe care i-am ignorat atâta timp, crezând că ei sunt cei răi, de fapt. E funny, totul e atât de funny. Sunt așa de fericită, Becks, și nu e de la bere. Pentru că alcoolul nu e rău atâta timp cât îl bei din fericire. Și din fericire sunt aici și acum, în viață, tânără... E cu noi un coleg foarte funny, pe care nu l-am luat în seamă, deși ne întâlneam de câteva ori în autobuz. Mai e și tipa pe care o judecau cei mai mulți colegi. Mai e și cealaltă, care credeam că mi-a furat crush-ul intenționat. Și mica scriitoare a clasei... Și prietenii lor. Suntem mulți și ne înțelegem de minune, Becks. Fără extratereștii ăia doi. Fără oameni răi, fără oameni răi, fără oameni răi. Fără mincinoși.

— Auzi, da' voi ați plăti să mă vedeți ca stripper? Eu cre'că aș face bani frumoși, zice R., tipul amuzant, fost coleg cu mine.

— Eu clar da, îi zic și-i fac cu ochiul, fără să mă mai simt ca ultima parașută fiindcă flirtez cu toată lumea; pentru că nu asta se întâmplă acum.

— Dau la ASE. Dacă nu intru, asta e, sunt atâtea alte lucruri pe care vreau să le fac, continuă el.

Și îl respect. Fiindcă nu e bolnav mintal. Fiindcă there's no Octopussy here, doar adolescenți în apropierea bacului care vorbesc despre o mie de lucruri diferite and have a good time. Îl respect pentru că am descoperit că e de încredere, că își ține cuvântul, că știe să-și țină gura, e loial, e inteligent, e așa open-minded. Și pot spune toate astea fără a mă simți atrasă sexual de el, asta e cea mai mare eliberare posibilă și nu-mi imaginam vreodată că voi reuși să scap de acea presiune, acea boală. Hello, normalitate, încântată de cunoștință. Mă gândesc la asta în timp ce obrajii îmi iau puțin foc de la căldura cărbunilor din narghilea, care e chiar în fața mea... Poate e și de la atmosferă, sunt copleșită.

— Eu voiam să plec în Suedia, zice I., tipa aia bitchy pe care mi-am petrecut patru ani detestând-o, only to discover că avem super multe lucruri în comun, chiar același gen de suflet mare și naiv. Atitudinea neiertătoare. Deși am învățat să le fac pe toate într-o perioadă scurtă de timp.

Dau din cap în timp ce vorbește.

— Apoi m-am hotărât să rămân aici, pot face aceleași lucruri pe care le fac și acolo, e mult mai costisitor și frig, sigur mă descurc eu și aici. Vreau să lucrez la Ambasadă.

Trag din narghilea și simt fumul cum îmi inundă gâtul, nările, cerul gurii, venele, stomacul, toate de-a valma. Nu simt nici cald, nici frig, doar o stare de euforie. Nu mă grăbesc să vorbesc despre planurile mele, sunt surprinsă de cât de mult îmi plac oamenii ăștia, de cât de mult au ajuns să îmi placă oamenii în general după ce mi-am depășit limitele autoimpuse, toate regulile alea stupide după care ajunsesem să mă ghidez. Cred că nu realizasem cât de mult m-au manipulat de fapt la spital, continuam să îmi zic că ideile îmi aparțin de fapt, că asta sunt eu, o nebună religioasă, îngustă la minte, inflexibilă. Dar e surprinzător cât de mare ți se pare lumea după ce dai toate astea la o parte, te pișii pe ele efectiv, îți spui: coaie, ce-ar fi să-mi deschid naiba ochii, să privesc și din alt punct de vedere, ce-ar fi dacă lucrurile nu sunt chiar așa cum credeam eu, cum voiam să le văd? Și de la a-ți pune întrebări la a-ți lărgi orizonturile, la a descoperi o lume cu totul nouă, e doar un pas. Mă simt un cu totul alt om. Of, Becks...

— Vreau să fac make up! Nu vreau la facultate! Vreau make uuuup! zice și D., poate cea mai crazy dintre noi, who knows. O înțeleg, și eu mă gândisem la un moment dat să renunț la tot, dar fără să am neapărat un plan B.

— Tu, Hyena? Ce vrei să faci, brașoveanco?

Respir adânc, zâmbesc, cred. Mi-am tot spus în minte ce vreau, dar nu știu ce vor crede ei. De fapt, problema e că nu știu dacă voi ajunge cu adevărat să fac ce mi-am propus, mi-e teamă.

— Fizică. Vreau să fiu profă de fizică, le spun. Am pierdut multe cursuri, dar am reușit să recuperez. Poate dau și la teologie în paralel, le spun și toți rămân muți.

Nu sunt siguri dacă e o glumă.

— Nu glumesc, pe bune. Ar fi șmecher...

Dau să spun că ar fi șmecher ca materia asta să fie predată cum trebuie, dar apoi îmi dau seama că s-ar putea să fie scoasă de tot din programă până ajung eu să termin facultatea. Nu știu de ce mi-a venit să spun. Râdem toți oricum.

Și asta mă face să mă gândesc la faptul că greșelile pot fi șterse cu buretele, că nu te definesc. Că cine se uită la tine, chiar și după ce știe ce greșeală ai făcut, poate să te privească cu ochi buni, ca pe un om bun. Mi-am pus problema de atâtea ori, am crezut că boala asta de care sufeream mai mult sau mai puțin închipuit era un drum fără întoarcere către ura generală, că nu mai aveam nicio șansă să fiu iubită, să iubesc cu adevărat, să mă integrez în grupuri în care oamenii nu vorbesc despre crime la cel mai propriu mod posibil. Și pe lângă asta, lucrurile pe care le consider greșeli în viața mea, pentru care m-am gândit că voi fi judecată pe veci... Aparent nu toți oamenii sunt monștri. Nu ar trebui să fiu

surprinsă de asta, nu-i așa, Becks? Dar doar asta am văzut, recunosc. La spital, acasă, în grupurile din care am făcut parte. Și oamenii ăștia sunt așa de puri – se cred diabolici dacă plănuiesc o mică răzbunare asupra unei persoane care nu a vrut să le dea să copieze la un test sau ceva, sunt adorabili pentru că ei nu știu ce e aia evilness cu adevărat, nu au văzut lucrurile prin ochii mei și mă bucur enorm. Pentru că nu ai cum să nu te lași schimbat. Iar asta m-a făcut să-i caut cu disperare, genul ăsta de oameni, pe care acum îi apreciez de o sută de mii de ori mai mult. Nu e vorba de încredere sau prietenie, e vorba de aer care nu e toxic. E așa de greu să sari dintr-o relație toxică în alta, te pierzi așa de tare, te transformi în ei, în oamenii care te-au torturat. Eram așa de sigură că nu voi mai avea niciodată o șansă la oameni de genul. Cred așa de tare în oameni buni și răi, acum, Becks. Și știi cum îți dai seama? Îi lași să vorbească, on and on. Vrute și nevrute. Îi lași să te judece. Vezi cum reacționează, până unde merge egoismul, răutatea lor – căci toți avem așa ceva, dar la unii se întinde într-o cu totul altă dimensiune. Ar trebui să existe BD, în loc de 3D. Bad Dimension. Să fie expulzați pe o altă planetă. EI. Nebunii. Avangardiștii. Comuniștii. O combinație între cele două. Bleah.

— Auziți, vreți să ne plimbăm? le zic, după ce îmi aprind ecranul telefonului și văd că e aproape cinci dimineața. Poate ne putem uita la răsărit.

Niciunul nu se opune, cred că suntem cu toții

saturați de fum, de galbenul de pe pereți, de forme, de muzica tare. Deși cumva locul ăsta te trage mereu înapoi, oricum. E prea fun.

Conform telefonului, răsăritul e la șase fără un sfert, numai bine să găsim un loc ideal pentru a privi lucrurile de sus, Bucureștiul, norii, soarele. Ne îndreptăm spre Universitate, pe drumul drept și mult prea bine cunoscut, străbătut de atâtea ori pe jos. Suntem buimaci, nu prea ne vorbim, sau sunt eu în lumea mea. În continuare sunt imună la vremea de afară, deși frunzele copacilor se mișcă violent și mașinile trec în fugă pe lângă noi, pe bulevard. Ajungem în scurt timp în Piața Universității, la statui. Mă întreb când am parcurs drumul, parcă acum o secundă ieșiserăm din cafeneaua subterană. În mintea mea e liniște ca într-un tunel, nu aud decât păsări cântând și nici măcar nu știu dacă sunt pe bune. Cred că prietenii mei mai schimbă câte o vorbă, însă eu sunt obsedată de găsirea unui punct înalt pentru a ne uita la răsărit. Cred că s-au decis să nu comenteze nimic la ideea mea trăznită pentru a-mi face pe plac, fiindcă trebuie să mă întorc la Brașov peste câteva ore. Unul dintre ei, un tip, vine cu ideea de a ne duce la Intercontinental, însă D. vine cu argumentul că a încercat o dată să facă treaba asta și s-a luat un tip de ea și prietenul ei, i-a întrebat dacă au cartelă pentru vreuna dintre camere și apoi i-a escortat frumos până jos. Erau piliți și s-au căcat pe ei de râs când au ieșit la aer. I. vede o ușă deschisă, care duce într-o clădire destul de înaltă,

cu ferestre mari. Ne luăm după ea și urcăm vreo cinci seturi de trepte abrupte, pentru a descoperi că ușa care dă înspre balcon e încuiată. Râdem în timp ce ieșim iarăși la aer curat, aerul dimineții, și apoi mergem pur și simplu în jos pe strada, trecem pe sub pasajul de la metrou, înspre Piața Romană. Nu e nimic deschis, nicio covrigărie, și ne e foame. Ajungem la McDonald's, dar nu avem pic de noroc și încep să-mi fac griji că nu mai apucăm să vedem cum răsare soarele. Simt că ăsta e unul din lucrurile pe care trebuie să le faci neapărat, altfel tot universul îți e distrus. Nu mai am răbdare, trebuie să fie ceva pe aici, nu-i așa, Becks? Tu poți să ne vezi de sus, spune-mi unde să mergem ca să vedem soarele... Trebuie să văd soarele, Becks...

Poate am băut prea mult. Poate de asta nu le mai aud vocile. Poate de asta sunt așa de obsedată de ideea asta și nu există niciun alt motiv mai profund. Nu știu ce să spun, simt că are legătură cu noua mea viață, cu noul EU, cu liniștea mea sufletească. Simt că e un final potrivit, asta e!

— Știu eu! spune D., și mă trezește din reverie.

Am mai rămas patru oameni, eu și cei trei colegi. Ceilalți s-au evaporat fără știrea mea și știu că nu am nevoie de ei, nu am nevoie de nimeni. Dar mă simt totuși bine să nu fiu singură.

Am băut patru beri cu 5% alcool. Pot merge drept, însă îmi vine să fug, să țip, să fac piruete, deci e mai mult decât clar că am băut într-adevăr prea mult. Dar nu

îmi pasă, a meritat, trebuie să ajung la destinație. Așa se simte când mori, sis? Zi-miiii!

— Peste stradă de liceu, zice D. și mi se pare că-și continuă ideea peste o jumătate de oră, când tocmai am trecut de Mon Cher și ne apropiem cu repeziciune de Perla. Văd deja linia orizontului colorată în n nuanțe de galben și portocaliu.

E genul ăla de răsărit, cred că nici la mare nu e mai frumos; sau, cine știe – nu am vrut niciodată să mă trezesc așa de devreme încât să aflu, dar acum, dacă tot sunt trează... Vorba vine. Oh, Doamne, sunt atât de fericită!

Uite, știu că am vorbit o grămadă în ce ți-am scris, dar aveam atâtea să-ți spun, Becks... Nu contează ce au zis ei, nici ăia doi, nici ai noștri, nici noii mei prieteni. Contează ce am simțit eu după moartea ta, da? Mă crezi, nu? I miss you! Îmi pare rău că nu e mai fun, mai antrenant, mai cum voiai tu să fie... Dar voiam să vezi cum sunt acum, ce s-a întâmplat cu mine, cu Octopussy – curva aia de boală mintală care ni te-a răpit. Ai zis că e totul sau nimic, nu, Becks? Nu îmi mai dau cu presupusul. Privește-ne doar cum ne cățărăm pe rând pe alte șiruri interminabile de scări, însă de data asta știm că nu există nicio ușă care să ne blocheze. E o clădire în lucru peste stradă de liceu, Becks. Nu știu cum de n-am observat-o până acum, dar o să mă rog pentru D. în fiecare seară, drept mulțumire! Nu are pereți, doar ziduri de beton, scări de beton, piloni de beton. Aproape am

ajuns sus de tot. Wow! Sper că poți vedea și tu... Sunt beată, Becks, hehe! Mă așez pe jos cu colanții mei negri, iar ceilalți îmi urmează exemplul. Noi patru, Bucureștiul și soarele. Stăm în liniște și privim, și de data asta sunt sigură că liniștea nu mai e doar în capul meu.

— O știți pe Enya, nu? S-a sinucis în clasa a 10-a...

Ei dau din cap.

— Nu aș face asta niciodată, le spun, iar ei mă aprobă.

Le spun povestea despre ea pe care o știu. Le spun cum i-am scris scrisori furioase pe care aveam de gând să i le las la mormânt, după care m-am gândit că ar fi mult prea dure pentru părinții ei, nu voiam să fiu eu cea care le spune povestea. Nu știu nici acum cât de adevărată e, deși am auzit din mai multe surse. Dar nu asta contează, ci omagiul adus. Pentru că, privind totul de atât de sus, mă gândesc cum s-a simțit ea când a privit pământul de pe blocul ei de zece etaje și cum mai apoi s-a aruncat. Ca tine, Becks. Ați văzut ce văd și eu acum, pământul de la înălțime... Doar că răsăritul nu a contat, nu el era actorul principal în scena voastră. Era noapte, în cazul Enyei, știu bine. Probabil și-a închis ochii și a sărit. Iar noi patru suntem atât de privilegiați să stăm aici, pe betonul ăsta al cărui răceală încă nu o simt, și să admirăm natura, creația lui Dumnezeu. Ne putem admira chiar și unii pe alții. Suntem în viață, deci putem face orice. Îmi pare așa de rău pentru cei care nu mai sunt în viață să vadă răsăritul ăsta așa de frumos, orașul

ăsta blestemat și divin deopotrivă. Încep să plâng și nimeni nu mă întreabă de ce. Cred că o simțim cu toții, mai ales când pescărușii încep să țipe pe deasupra noastră, atât de aproape de noi. E sublim. Of, Becks... Am trecut prin atâta moarte și am ajuns la viață abia acum. Atâtea planuri, atâta „El" în viața mea. Dar nici măcar El nu-mi pot răpi asta, nimeni nu poate. Atâta iubire, trădare, durere, în sensuri pe care nici nu le mai pot descrie în cuvinte, atât de stupefiată am fost. Și nu-mi mai doresc să uit, căci altfel aș cădea din nou în aceeași capcană. Nu, am să-mi amintesc, pentru totdeauna. Amintirile astea sunt atât de adânci în conștiința mea, încât ar fi o blasfemie să încerc să le extrag, după câte lecții am învățat de pe urma lor. Le voi folosi în scopuri bune, căci sunt un om bun. Am ales să fiu un om bun, Becks. Și El nu sunt atotputernici. I will survive.

— Cred că ar trebui să mergem, le zic după o bună perioadă de timp, cât am privit în jurul nostru fascinați.

Nu cred că am cum să uit nici imaginea asta, îmi e întipărită în minte. E finalul perfect. Chiar e, Becks.

CONFESIUNEA HYENEI

„David, ai spus că nu știu și partea ta de poveste. Așa că ți-am mai dat o șansă. Ți-am zis să-mi spui perspectiva ta. Nu-mi pasă de Alek, ok? Pe tine te-am iubit și știi asta mult prea bine. Nu credeam vreodată că mă voi regăsi în melodia «Criminal» de la Britney Spears,

dar here we are. Oricum, ți-am spus, te rog, David, luminează-mă... Și ce mi-ai zis tu, fără să-ți ceri inițial scuze?! Da, ai dreptate, Hyena, cam așa au stat lucrurile, perspectiva ta e corectă. Pentru ca mai apoi să mă tratezi ca pe o târfă ieftină, ca și când nu eram lumea ta și tu a mea. Ca și când nu îmi vorbeai în fiecare zi despre cum aveai să mori și eu aproape mă sufocam în lacrimi numai la gândul ăsta. Now, not so much, ca să te citez. Nu ai ales pe altcineva în locul meu. Eu nu am avut niciodată locul meu, ah, David. Cred că totul a început la spital, de fapt, mai mult ca sigur. Izolarea face manipularea mai ușoară. Normal că nu ți-a convenit sistemul, așa că ce ai zis? Mai bine te aliezi cu EI. I-ai lăsat să te facă unul de-al LOR. Sau erai deja, cine știe. Și apoi, m-ai luat frumos de mână și mi-ai arătat atâtea lucruri frumoase, încât îmi vine să borăsc. Am fost mereu geloasă pe tine, Becks, pentru asta, felul cum erai imună la bullshit. Dacă aș fi fost și eu la fel, multe lucruri ar fi fost altfel astăzi. Am venit acasă și am încercat să-ți fac exact ce mi-au făcut EI mie, fără să realizez măcar. Durează așa de mult să schimbi percepția cuiva asupra vieții și e atât de greu, dar am reușit într-un final. You were my savior, sis. Nu știam ce să cred despre nimeni și nimic, ăsta e adevărul adevărat. Eram ca un om al junglei venit la oraș, deși mi se părea că și casa noastră era o astfel de junglă. Apoi am realizat că eram singura care se complăcea în situație, că pentru voi, restul, nu era nimic amuzant în Octopussy, că vă ucidea rând pe rând

umanitatea. Iar noi suntem cu toții the good guys. Pentru că le-am spus LOR nu, asta ne face the good guys. Pentru că, așa cum a zis și Gary, am refuzat să ucidem, să furăm, să le facem jocul. Nu am vrut decât să ne vedem de viețile noastre, chiar și fără să fim conștienți la început că suntem urmăriți și vânați ca niște animale. Acum am ajuns subiect internațional, dar chiar îi sunt etern recunoascătoare unchiului Philip. El e al doilea salvator al meu. Citind și recitind ce a scris, luându-l în serios, văzând viziunea unui om cât de cât citov la cap, am realizat că trăim de fapt o dramă și nicidecum ceva asemănător cu Disney Land, cu familia Addams... Eram o glumă neagră, noi, familia Sugar. Eram un circ. Sigur s-au distrat pe seama noastră, pe seama lucrurilor pe care ajunseserăm cu toții să le facem. Becks, cumva, ai reușit să nu îți pese, ai reușit să rămâi ancorată cu picioarele pe pământ și mă minunam mereu când te vedeam așa de puternică, nu înțelegeam cum puteai să te porți așa – dacă erai complet inconștientă sau pur și simplu ȘTIAI. Dar te-am înțeles perfect, am analizat totul. Sentimentele tale, gândurile tale, deciziile tale. Dacă nu te înțeleg eu, atunci cine? My twin sister, my soulmate.

David, te-ai înfuria dacă ai citi toate astea? Nu voi afla vreodată. Nu știu ce m-a împins să mă întorc la tine for a while, să-ți găsesc scuze, să cred că încă suntem NOI împotriva LOR și nu VOI împotriva MEA, dar am făcut-o. Ți-am spus cât de mult te iubesc și vreau să fiu

lângă tine, ți-am spus totul, atât de sincer. Gândurile care mă chinuiseră nopți și zile. Și tu ce ai făcut? Mi-ai spus că eu sunt dușmanul, că eu am distrus totul. Eu, iar nu EI, deși ți-am spus tot ce știam, te-am avertizat să ai grijă. Și apoi mi-a fost frică de ce ai putea face, dar nu ai făcut nimic încă. Your secrets are safe with me pentru că niciunul din oamenii cu care ies acum nu m-ar crede, nu ar înțelege. Acum o înțeleg și pe mama, care a trebuit să se prefacă în genul ăla de femeie care trăncănește despre nimicuri, care e superficială și lipsită de suflet. Nu mai poți fi altceva în fața oamenilor, trebuie să fii ceva credibil, nu persoana care ești cu adevărat. Doar în BD, în acea dimensiune pentru monștri, acolo îți permiți să plângi, să țipi, să le spui tuturor că tu ești victima de fapt... Și știi ce vor face? Vor râde de tine și te vor mânca de viu, cu asta se ocupă. Deci clar nu ai ce căuta printre EI dacă nu vrei să fii ca EI – asta e tot ce am învățat până la optișpe ani. Becks, sigur ar mai fi fost o cale de scăpare... Dar e greșit să spun asta. Îți respect decizia, deși mă va urmări pentru tot restul vieții.

Ce-am făcut cu viața mea până acum? Am explorat-o! Am un scop precis? Sincer, da. Să o cunosc în profunzimi, să ajut oameni, să aflu cât mai multe lucruri, să iau în calcul fiecare oportunitate. Să construiesc ceva, spre deosebire de EI. EI sunt în stare doar să distrugă lucruri... Și știi la ce se mai pricep de minune? La a te face să te îndoiești de tine, la a te pune împotriva celorlalți, la a îți băga în cap tot felul de idei nebune. Sunt în

stare să-ți crească tensiunea doar cu o privire, căci te uiți la EI și-ți vine să explodezi de scârbă dar și de teamă, când ești conștient că astfel de oameni calcă prin aceleași locuri ca tine zi de zi. Știu cum să-și găsească sclavi, urmași, sunt făcuți pentru asta. Au un charm aparte, un sex appeal, indiferent de felul în care arată. Știu cum să te vrăjească, să te facă să crezi absolut orice spun. Știu că you've been there, Becks, dar nu te-ai lăsat prăduită. Încearcă să te tragă în dimensiunea lor chiar dacă știu că nu ai nicio șansă să supraviețuiești, se pricep de minune la oameni, la a-și da seama cine e potrivit și cine nu. Știu de la bun început că nu le ești de folos, dar tot le place să se joace cu tine, EI nu simt niciun efect pentru că EI nu mai au sentimente. Există *n* moduri prin care au ajuns să fie ceea ce sunt, voit sau nevoit, din ideea de supraviețuire sau pur și simplu din foamea pentru bani, care odată ce vine nu mai dispare niciodată. Dar sunt oameni ca noi, familia Sugar, care se împotrivesc în mod conștient. Știm ce vor să facă din noi și nu ne mai pot păcăli cu vorbele lor meschine, cu gesturile lor, cu minciunile lor. Știi cum e să te privească cineva în ochi și să-ți spună că te iubește în momentul în care bagă cuțitul în tine? Metaforic vorbind, I've been there. Și putea ieși mult mai rău, există o grămadă de niveluri de răutate. Nu înțeleg de ce oamenii își fac probleme legat de Satana, pentru că el se află deja printre noi, posibil în aceeași cameră în care vorbim. Chiar că all monsters are human, crede-mă, sis. Am văzut totul

cu ochii mei și mă mir că am reușit să mă îndepărtez, să nu mă întorc la David iar și iar, crezându-i scuzele, luându- în considerare lacrimile de crocodil, ascultându-i problemele. Urăsc să spun asta, dar îmi voi găsi liniștea doar în ziua în care voi putea sta deasupra mormântului lui, să-l calc în picioare așa cum a făcut el cu mine. Mă aștept ca în orice moment al vieții mele el să apară și să vrea din nou să se joace cu mine, căci știe că nu sunt bună de nimic altceva. Eu nu pot omorî un om, știi bine. Nu pot să fac ce face el, așa că sunt doar un șoricel și el e pisica aia ierbivoră, dacă există așa ceva... adică nu sunt deloc pe gustul lui, nu sunt deloc gender-ul lui, dacă e să o luăm așa, deci tot ce-i mai rămâne e să-și bage ghearele în mine și să mă facă să spun lucruri pe care el vrea să le audă, să fac lucruri doar pentru ca el să aibe la ce să privească în timp ce-și trăiește viața aia de mafiot care nici măcar nu e bine plătit pentru treaba pe care o face. E unul din oamenii de jos, cred că ăsta e norocul meu. Nu știe încă toate lucrurile de care e în stare, dar eu le-am dibuit. Când o să-și remarce cu adevărat puterea, va distruge lumi întregi, familii întregi, without remorse. Nu e cel mai horror lucru, Becks? Să știi că un polițist are nevastă și familie acasă și că e omorât doar pentru că a dat o amendă unui șmecheraș care vrea să facă legea... Și așa știi că ești un om bun. Ți-e milă, te doare, poți compătimii oamenii. Asta am vrut eu să fac, să-l răsplătesc pe minunatul meu așa zis suflet pereche pentru că m-a salvat când voiam să mor.

Și știi ce fac EI cu oamenii buni? Le fură bunătatea, ca atunci când un tată exigent îi smulge copilului din mână ciocolata, spunând că nu e sănătoasă, că a mâncat prea mult. De fapt, exemplul ăsta e mult prea lumesc pentru gândirea lor, pe care nici măcar nu vreau să ajung să o înțeleg în totalitate. Am fost cu un singur picior în groapa aia și e mai adâncă decât ce-mi imaginez că e Iadul.

Am căutat o direcție, e adevărat. Am avut oameni care să mă ajute. Am înțeles că tu, în Anglia, ai vrut să scapi. E evident când șoarcele vrea să scape, la început încă are o voință proprie. E odios ce s-a întâmplat. Astea sunt ultimele mele cuvinte pentru tine, Becks, and then I'll let you rest. Știu că era o parte din tine în soarele ăla. Știu că legătura noastră nu e niciodată cu adevărat moartă. Oamenii care LE supraviețuiesc se vor găsi mereu unul pe altul, sunt legați ca victimele Holocaustului. Doar că bătălia asta durează la infinit și nu avem ce face. Antidotul e mereu în noi. Octopussy e doar numele jocului, pe care, după cum a încercat și Dragoș să facă, EI ne conving că nu-l putem câștiga, că doar EI știu răspunsurile. EI sunt atât de slabi, Becks. Nu îi iubește nimeni. I'm out of here. Coming for you."

PE MALUL LACULUI SNAGOV

"Days like these lead to... Nights like this lead to..."

James Blunt – *Bonfire Heart*

Nu-mi mai plac pontoanele. Nici să stau noaptea pe ele, când e frig, nici ziua, în bătaia soarelui. Nici să mă sărut cu vreunul dintre ei pe lemnele putrede.

Ne-am plimbat cu barca, singuri, și a fost cel mai trist lucru experimentat vreodată. În clipa aia, acolo, voiam să mor. Mi-am adus aminte de ce spunea David legat de bărci, că nu toți simțim apa. În clipa aia o simțeam mult prea bine, pentru că David a sărit în Snagov. S-a dezbărcat în fața noastră și a sărit. Putea să moară, dar nu mă gândeam la asta, îi cunoșteam spiritul liber. În schimb, mă gândeam că eu aș fi putut muri și aș fi fost perfect împăcată cu asta. La fel ca și Kazi, sunt perfect mulțumită că fericirea-i o substanță, și, chiar în perioada aia, voiam să o vizitez pe Becks, să fim iar împreună, doar noi două, fără băieți proști care să ne fută viețile. Da, eram noi mult prea necoapte, dar ei erau de-a dreptul vlăstare, plante toxice din naștere. Dar nu-i timp să chibzuim asupra acestui lucru, pentru că pe atunci nu știam asta. Povestea asta nu-i despre mine, e despre ei doi. E despre dragostea dintre noi trei, din care eu am fost expulzată. E o poveste tristă, e o amintire. Și totul are loc în Snagov.

Noi locuiam în Băneasa, în casa noastră mare cu etaj, cu câinele pe care îl aveam odată. O zonă bună, liniștită, rezidențială. David a hotărât să se mute lângă mine și m-am bucurat enorm, puteam merge spre școală împreună, o bună bucată din drum. Plus că el era

singurul meu prieten rămas în viață, singura persoană pe care mă mai puteam baza, ultimul meu sprijin înainte să cad de tot și să mă flecesc ca o gogoașă plină de vanilie, din care curge umplutura... În flori, în ochi, pe buze și morminte. Aveam încredere în el, îl iubeam și această iubire s-a transformat. De la cel mai bun prieten al meu, persoana care mi-a făcut chinurile mai suportabile la spitalul din mijlocul nicăieriului, am ajuns să-l iubesc ca pe un iubit, cu tot sufletul. Era sufletul meu pereche și m-a trădat. Ăsta ar fi modul dramatic de a o spune, adevărul e că el s-a trădat pe sine însuși. Toate lucrurile pe care mi le-a spus, perspectiva pe care mi-a oferit-o asupra vieții, toate s-au stins atunci când Alek a intrat în scenă. Da, Savages, replica aia: dacă nu s-ar iubi între ei mai mult decât te iubesc pe tine, nu te-ar putea împărți. Cu toții am luat-o în râs în timp ce urmăream filmul, dar încep să cred că numai eu am făcut-o. Adevărul e că totul a venit treptat, nici nu-mi imaginam ce urma să se întâmple... Și totul a fost atât de rapid, încât am rămas pierdută pe veci, așa mi se părea. Dar în noaptea aia, când ne plimbam cu o barcă furată, când priveam cerul înalt și negru și auzeam câinii lătrând din toate colțurile de aveam impresia că vor alerga prin apă până la ruginitura în care ne aflam, acompaniați de greieri și nuferi, de jegul deșeurilor umane scurse în apa aia neagră și plină de păcate – atunci am simțit greutatea, durerea, tăcerea. Vidul. Același sentiment care m-a străbătut la moartea lui Becks și nu credeam că mai sunt în

stare să-l mai duc o dată. Dar am fost, pentru că eu sunt încă în viață, spre deosebire de sufletele lor. Ei sunt două fantome pentru mine, acum. Înstrăinați. Mai morți decât Becks, mai inexistenți decât nimicul. Și nu pentru că m-ar fi distrus, ar fi provocat răni adânci, ci pur și simplu pentru faptul că nu au fost ce trebuiau să fie, au ruinat povestea, iubirea, s-au căcat pe tot ce era frumos. Și nu a fost deloc corect, pentru că tocmai povestea e cea care m-a ținut pe mine în viață, tocmai această idee de continuitate, de viață după moarte, de reîncărcare și redescoperire. Dar ei nu au văzut niciunul din aceste lucruri. Privirile lor s-au îngustat atât de mult, până ce nu au mai existat decât unul pentru celălalt. M-a rănit treaba asta? Cu siguranță. Dar cel mai tare m-a rănit cât de ușor au renunțat la ei înșiși, cât de urât s-au schimonosit și și-au bătut joc de creația Domnului. Da, mi-am regăsit credința. Mă rog în fiecare seară, dar nu pentru sufletele lor. Știu că sunt de mult pierdute și, orice aș face, nu le pot aduce înapoi. Mă rog pentru mine și atât. Nu a mai rămas nimic viu pentru care să mă rog, toate rănile mi-au fost cauterizate, m-am obișnuit, vorba aia. Am crescut. Răul cel mai mare și l-au făcut lor înșiși și nu am de ce să mă supăr din cauza asta. Mă supărasem la început, pentru că îi iubeam – și de fiecare dată când cineva pe care îl iubești se rănește intenționat, simți nevoia să intervii, I would know. Dar am văzut repede că nu mai există cale de întoarcere, că soarta le-a fost pecetluită, că ei au ales altceva și nu puteam să îi fac să se

răzgândească. Nu mai aveam ce părți din mine să le dau în acest scop, așa că am preferat să rămân eu întreagă, căci ei oricum s-ar fi dezintegrat. Nu am fost altruistă, am fost realistă, ca întotdeauna. Pentru că uneori nu mai rămâne nimic de salvat. Uneori timpul e prea scurt, ceasul ticăie și simți că trebuie să iei o decizie cât mai repede, altfel riști un sfârșit teribil. Și doar nu am luptat atât ca să mă sfârșesc așa. Îmi simțeam literalmente viața în pericol. Nici acum nu știu dacă era vorba despre sufletul meu sau doar despre corp. Oricum, am decis de ceva vreme că vreau să trăiesc, iar pentru asta trebuie să tragi cu dinții de viață. Dar iar m-am pierdut în descrieri – chestie la care Becks nu se pricepea deloc. Comuna Snagov, sat Ciofliceni. Cred. Am uitat și, de fapt, nu mi-a păsat niciodată. Voiam să spun că drumul până în Otopeni îmi păruse deja extra lung, darămite până în Snagov, deși recunosc că pe atunci îmi suna foarte fancy. Totuși, la de câte ori am străbătut acest drum în mașinile celor doi, mi se pare la o aruncătură de băț. Îmi amintesc și acum sensul giratoriu, cât de greu era să reintri în circulație după ce ieșeai de pe străduța care ducea acasă la Alek... Casa aia grandioasă și inaccesibilă. Chiar el, marele Alek, șeful mafiei. Nici pe departe. Eram victime, până când eu am rămas singura victimă. A sistemului, a lor, a propriilor sentimente.

Taică-su era arhitect. A proiectat ceva mișto, m-a impresionat prima dată când am mers acolo. Era mai

mișto decât casa noastră, era o construcție mai modernă, pe un teren imens. Avea o groapă de cadavre. Se voia a fi o piscină, dar Alek mereu făcea gluma asta și încep să îl cred. Sau poate acolo se mozoleau ăștia când îmi ziceau că n-au chef de mine, naiba știe. Anyway, îmi plăceau coloanele din bucătăria cu pereți de sticlă a casei. Mereu am adorat pereții de sticlă, mi se par scary, incitanți, provocatori. Poate și pentru că am fost tare afectată de filmul „The Glass House". E izbitor de asemănător cu povestea mea, ca stare. Dar, de fapt, e povestea lor, tot trebuie să îmi repet asta. Avea deci coloane, acoperite frumos cu placaje, nu știu cum le zice, și avea buturugi pe post de scaune și o masă mare... Nu avea canapea, erau multe camere goale în casa aia imensă. Avea un subsol întunecos, iar la etaj erau multe camere, pentru el și frații lui mai mici. Avea un master bedroom, cu o baie aranjată frumos în cameră, la fel, tot cu pereți de sticlă – îi putea vedea fundul când se apleca să intre în cadă și alte chestii de genul. Avea un balcon, sau cel puțin unul de care îmi amintesc eu. Și mulți copaci în curte, unul chiar lângă balcon, deci putea sări în el pentru a fugi de acasă, ca în filme. Scările erau alunecos dar calde, poate și pentru că era încă un început de toamnă. Stăteam pe jos sau între ei, în pat. Dar asta nu s-a întâmplat de prea multe ori. În spatele casei avea ceva asemănător unui parc, cu bănci și alte chestii, nu-mi amintesc exact. Stăteau pe bănci și fumau, voiau intimitate, dar nu aveam unde să mă duc. Aveau un

câine japonez mare, care mă lătra mereu. Avea un om bun la toate care avea propria lui gheretă la intrarea pe proprietate, lângă porțile negre de fier, și o menajeră pe nume Nuți. Veneam mereu acasă în lipsa ei, pentru a nu-i spune tatălui lui Alek că ne-a adus acolo. Nu aveam voie. Pereții erau plini cu aur, pistoalele stăteau ascunse – cică nu le-am văzut niciodată. E o abominație ce zic eu aici, dar nu mai pot să tac. Am simțit pe pielea mea, în aceeași noapte de trei într-o barcă, cum tăcerea ucide. Cuvintele sunt mai blânde decât tăcerea, iar faptele le îmbrățișează pe toate și le sărută de la revedere. Nici în rai, nici în iad nu mai ajungi. Ești pa, arrivederci.

Eu i-am adus împreună pe popândăi. Le zic așa pentru că sunt niște creaturi mici, dăunătoare, care se târăsc de rușine ce le e să-și arate fața aia dezgustătoare. Nu e chiar așa, nu e deloc așa, dar în fine. I-am cuplat pentru că am crezut că ăsta e scopul meu în viață, să aduc împreună toți oamenii care îmi seamănă, pe care îi iubesc, să fim a patchwork family. Nu a mers, bad idea, nici nu încercați. David se plângea la mine, nu știa dacă e bi sau nu. L-am încurajat, i-am spus să se lase purtat de val, de sentimente. I-am făcut cunoștință cu Alek și atunci fericirea mea s-a diminuat puțin câte puțin.

Cu fiecare drum la Snagov, o parte din mine, din noi trei, murea. Cu fiecare ceartă, o parte și mai mare. Trădări, secrete, stres, lacrimi și alte din astea. Ce era paradis la un moment dat s-a transformat în teamă. Mie personal îmi era teamă de ei, de deciziile lor, de moarte.

Eram singură, neputincioasă, și nu puteam spune nimănui, nu m-ar fi ajutat nimeni. Dragoș mă lua în râs. Dar să fim serioși, I should have seen it coming. Era ca o navetă spațială imensă, o vedeai de la kilometri depărtare și totuși nu m-am dat din calea ei decât atunci când eram 100% sigură că eu eram ținta, când mai avea 10 centimetri și mă distrugea pe loc. Bine și-așa... Ei nu erau ținte, am impresia că ei au fugit pur și simplu, dar nu pentru că o vedeau venind, ci pentru că eu stăteam acolo. Au fugit de mine, sufletele mele, iubirile mele, cei cu care plănuiam să schimb lumea. Și așa am decis că nu există fapte bune, ci doar interese, cum zice Ombladon. Becks îl asculta pe repeat, așa că l-am încercat și eu.

Malul lacului Snagov e un loc sinistru. E plin de purici, te bruiază, îți fute mintea. E aerul prea proaspăt și apa prea aproape. Mai e pontonul ăla din Herestrău... Ce era cu noi și pontoanele? Probabil tot ei mă fraiereau, pentru că voiau să fugă departe, iar apa le dădea impresia asta. Unde să navigați, unde!? De ce să stăm întinși pe pontoane, pe lemnul rece, în noaptea stranie, voi fumând țigări de foi, vorbind despre lucruri fără sens pentru mine. Nu v-a păsat de Becks și ăsta ar fi trebuit să fie primul semn că ar fi trebuit să vă părăsesc. Chiar așa. Eu pe voi, nu voi pe mine, căci, indiferent de aparențe, așa a fost. Am luptat singură. Și de aia nu mai vreau să fiu vreodată pe un ponton, niciodată, sub nicio formă.

Pentru că sunt lidera unui grup de oi, care nu vrea să mă asculte, care se vede așa de aproape de apă și își spune: știm să înotăm. Și eu le strigam: băieți, vă rog, hai să ne întoarcem la mal! Însă Alek îmi răspundea plin de ură: Nu o să pățim nimic, calmează-te, te salvăm noi. Vezi să nu. M-ați salvat la fel de bine cum am salvat-o eu pe Becks, cum m-a salvat vreodată vreun fost de-al meu. Da, poți întinde omului o mână, dar nu are rost să faci asta după ce tot tu l-ai împins să cadă. Mai mare jeg ca gestul de a sări carelessly în Snagov nu-l conține nici măcar lacul în sine. Și ce frumoasă era baraca aia și cât am colindat. Și era și o biserică și un Mega Image pe acolo, de unde ne luam bere câteodată și David conducea băut. Și nu ne păsa, ce hedoniști eram. Nu știu cum m-am putut transforma așa, gândirea mea era mult mai sănătoasă când abia fusesem adusă de la sanatoriu, pe bune. Când era Becks acolo – poate că o vedeam pe ea făcând tâmpenii și așa știam ce să NU fac. Acum, când ea s-a stins, nu mai am niciun etalon, așa că mi-am dat frâu liber prostiei ce curge în fiecare dintre noi. Le-am scris o poezie frumoșilor, deși nu am talentul lui Becks de a bate câmpii... I-auzi:

> Acum nu mai pot merge
> La Frudisiac sau în Ganesha, nici Krishna nu îmi mai trebuie, Centrul Vechi e spurcat
> Nici la Grand Combo sau Embassy Park, nici pe ponton în Snagov sau pe vreun alt lac

Nu mai pot merge la Starbucks, îmi provoacă prea multă scârbă
Nici la Chocolat sau Ted's Coffee,
nici în Le Creme...
Promenada îmi aduce amintiri vulgare,
la fel ca sala de cinema, podul din Herăstrau
sau Hard Rock Café și, mai ales, Beraria H
Nu-mi mai pasă de anturaje, de filme porno
sau sex shop-uri, nu mai vreau cătușe gravate
sau bluze de la Oysho
Pandora e-un gând dureros, la fel ca firma Napa-pijri
Cineva își are hainele dintr-un singur loc și cipici de la Penti
Nu îmi pasă de Anastasia Soare sau de salonul din Afi, de clădirea de birouri sau parcarea subterană de la Universitate
Nici Dristor Kebap nu merită durerea
pe care trebuie să o înfrâng când mă gândesc
Cum vineri la rândul tău mă aduceai beată acasă
și m-ai făcut să te iubesc
Nu mai sunt slutty, am îmbătrânit
sau a fost doar o fază
Firmele nu mai înseamnă nimic iar Horo Toro mă enervează
Mi-ai luat dulciuri și un bag clip,
dar, mai ales, niciun card
M-ai lăsat singură de ziua mea,

nu mai vreau să aud de Bavaria Cars
Sau vreo reprezentanță auto sau Mitsubishi Service, sau vreun restaurant de fițe la care nu m-ai dus niciodată
Italienii și rușii îmi sunt antipatici, la fel și cocaina
Droghează-te-n Moscova sau poate la Roma, vinde-ți sufletul pentru Gucci
Și ceasul de 500.000 de euro, vinde-ți toți prietenii
Am înțeles că destinul ți-a fost potrivnic,
dar stai în Drumul Taberei
Nu mai vreau să mai știu de perioada în care colindam orașul
Și orice loc îmi amintește de tine, păstrează-l, abia-mi mai suport patul...

Cuvântul Snagov mă arde pe creier și e singurul lucru care mă mai arde în prezent și probabil pentru o lungă perioadă de timp de aici înainte. Ce frumos se putea sfârși totul. Becks ar fi fost fericită cu Natalie, eu... poate cu un bărbat matur, care să mă iubească sincer. Un alt fizician, cine știe. Dar a venit dezastru după dezastru și mă simt vinovată, eu am făcut să se întâmple totul și m-am blestemat mult pentru asta.

Dar revenind la David și Alek, cei doi porumbei. Mă uitam într-o zi pe geam în clasă și vedeam biserica de peste stradă, cu un cer întunecat și noros pe fundal și ciori zburând în jurul turlei... Realizam că asta e povestea LOR. Că am creat-o pentru ei și nu mai era

nimic de făcut decât să mă retrag, dar m-am încăpățânat să rămân. Sorry, guys. Era prea tentant. Eram prea singură și dependentă. A fost și vina mea. Cum v-ați îndrăgostit unul de celălalt? Parcă David avea ochii verzi sau nu mai știu... Am uitat aproape tot, toate părțile bune, momentele în care vă exercitați forța asupra mea, vă etalați bărbăția, în toate sensurile posibile. Dar voi uita totul, în curând. Deja mi se pare un film. Lacul Snagov încă mă bântuie... și poate mi-aș fi dorit să mori înecată măcar unul dintre voi, dar aș fi picat drept martor, aș fi dat de belea. Și apoi eu rămâneam să-l consolez pe cel rămas în viață, de preferabil crush-ul meu, David... Totuși nu s-a întâmplat așa. Uneori mi se pare că unchiul Phil a manipulat prea mult situația. Acum, când eu sunt cea care controlează lucrurile, chiar nu știu dacă s-ar fi potrivit vreun alt final. Voi doi să vă căsătoriți, iar eu să vin la nuntă? Probabil aș fi plâns, vă iubeam pe fiecare prea mult. Am devenit egoistă și posesivă, la fel am făcut toți, dar alegerile noastre nu s-au potrivit. Un-doi-trei-patru, tu cu cine mergi la teatru? Eu voiam să merg cu David, David voia să meargă cu Alek, iar Alek voia să meargă cu mine. Cu toții am strâns din dinți, apoi veriga slabă a ieșit la iveală. David, am descoperit, era mult prea orgolios. Tot el a fost cel care a zis că nu mai insistă așa tare, deci ei au mers la teatru împreună. Și Hyena unde a mers? În pizda mă-sii! Și nu am mai ieșit din casă, exact cum a făcut Becks cu Basti... Da, surioară, te înțeleg perfect acum, cum e să te crezi deșteaptă

și apoi să fii cea mai mare proastă. Te cred, te știu. Vino înapoi și iartă-mă, lasă-mă să plâng pe umărul tău. Dar nu se poate. Nu cred că te-am prețuit suficient. Când am văzut cât de ușor m-au trădat, m-au părăsit cei pe care mi-am bazat întreaga existență, am realizat cât de loială îmi erai tu, cum erai mereu there for me, cum nu ar fi trebuit niciodată să mă îndoiesc de legătura dintre noi. Dar am făcut-o și am plătit. Iartă-mă!

Și semnele alea pe care se presupune că le aveam pe mine când eram mică... Am fost tentată să le readuc la viață, să am măcar un lucru care să-mi reamintească de ceea ce obișnuiam să fiu. Hyena din Octopussy pare o marionetă, nu mai pot crede că a fost reală, că am fost eu, și totuși, pe de altă parte, nu pot crede nici povestea cu cei doi, pe malul lacului Snagov. Aproape că am făcut sex acolo, dar era prea lumină, iar noaptea tremuram de-a-n pulea. Sunt prinsă undeva, fără sens, am doar intuiția care mă ține trează. Plutesc prin spațiu, prin propria viață, nu mai știu ce să văd, la ce să mă uit, dacă văd bine și clar ce s-a întâmplat. Tind să cred că da, a trecut ceva vreme. Pot doar să bănuiesc că nimic nu s-a schimbat între ei, că nu vor putea niciodată să atingă apogeul... David să primească mai mult decât un sărut și o atingere tandră, prin haine. Alek să vrea să-i ofere mai mult decât bani, priviri calde și zâmbete la comandă, din milă. Se potrivesc ca Tom și Jerry. Ca Tom și Spike, mai degrabă. Fiecare vrea altceva și eu nu mai

vreau nimic de la ei, m-am scos. Și totuși, încă nu am găsit puterea necesară de a vă spune povestea de pe malul lacului Snagov. Povestea lor. Asta cred că mă termină, că nu e a mea. E a lor, blestemații! M-au exclus ca pe o outsideră, ca și cum nu mai aveam nicio valoare, deși eu i-am creat!

S-au sărutat prima dată și am simțit cum se aliniază planetele. Îi spusesem la un joc de adevăr și provocare lui Alek că dacă vrea să mă fută trebuie să-i sugă pula lui David. Evident, nu a făcut-o, dar mai târziu mi-a mărturisit că a luat asta în calcul. Nu atunci s-au sărutat. Eram toți trei pe ponton. Ei stăteau cu picioarele deasupra apei iar eu ceva mai în spate, în caz că urma într-adevăr să se întâmple ceva. I-am zis, pur și simplu, lui Alek: sărută-l pe David. And he did. Și nu se mai oprea. Și apoi ne-a zis că i-a plăcut, dar el e hetero. Și David a fost rănit de asta și aproape că mă învinovățea, pentru că lui Alek îi plăcea de mine. Eu eram intermediarul dintre ei, ce puteam să fac... Voiam să continui jocul, să primesc atenție și iubire, să mi se aprecieze eforturile și așa mai departe. Nu mă așteptam, după cum am spus, să se sfârșească așa. Cum l-am cunoscut pe Alek? Eram colegi de liceu, logic, dar, mai bine zis, cum am devenit prieteni? Recunosc că m-a atras ceva la el dintotdeauna, dar nu puteam să pun punctul pe i. Nu știam ce e, dar starea pe care mi-o transmitea, mai ales uneori, când mă atingea din greșeală, era fenomenală,

era fierbinte, mă excita, îmi șoptea secrete, mă chema. Îl detestam la început, mi se părea superficial și materialist. A rămas așa. Dar în prima zi din clasa a 12-a a venit la mine și mi-a spus „Hyena, îți voi dovedi că poți avea încredere în mine, vreau să fim prieteni". Așa că am acceptat. Dar îmi făcea complimente și mă ducea acasă cu mașina, îmi zâmbea, mă lăuda, mi se părea că mă înțelege. Cred că m-am îndrăgostit de el, puțin. Eram prinsă între ei doi, cum mereu m-am găsit a fi prinsă între doi tipi, două alegeri... Nu știu de ce. Dar nu puteam spune exact pe cine voiam. David era sufletul meu pereche, iar Alek mă atrăgea împotriva voinței mele. Mi se părea că oricum merg lucrurile bine între noi trei. Până nu au mai mers. Până se sărutau în Ganesha și în Krishna și în mașină și la mall... Și eu nu mă mai sărutam cu nimeni. Și eu am primit un cadou nasol de Crăciun și mi-am cheltuit toți banii pe cadourile lor. Până nu am mai avut niciodată șansa să le explic viziunea mea, pentru că nu le-a mai păsat, pentru că m-ar putea înțelege, dar nu vor, sunt prea prinși în MAMA EI DE POVESTEA LOR! Era povestea noastră, mi-au furat povestea... De fapt eu le-am cedat-o de bună voie, sperând că mă vor mai vrea prin preajmă. Auch. Probabil era ușor de intuit, de aia mă simt ca ultima proastă... Dar nu-mi mai trebuie nici băieți, nici alcool, nici fum, nici distracție, nici sex – am revenit la masturbat, de data asta doar cu propriile mâini. Sunt destul de rapide și astea. Am vrut să elimin boala, dar nu știu exact care e

antidotul... Știu doar că funcționează. David l-a convins cumva pe Alek, David, sufletul meu pereche, care mi-a pansat rănile și toate cele, care mi-a fost alături până m-a înlocuit cu altcineva, pe care l-a pus mai presus de mine, fără doar și poate. S-au întâlnit într-o zi la Starbucks, să se împace după ce Alek îi lovise mașina dintr-o glumă stupidă de a încerca să-l blocheze fiindcă îi luase locul de parcare. David a venit la mine năucit și așa am început să ies cu amândoi odată. Era fun. Eram sigură că Alek e bisexual, că amândoi sunt. Amândoi încercau să-și marcheze teritoriul, care la început eram eu. Apoi și asta s-a schimbat. S-au molipsit de Octopussy de la mine? Dar ghici ce, chiar dacă ar fi fost așa, tot eu am rămas cea mai sănătoasă dintre ei. Așa e, unchiule. Malul blestematului de lac Snagov.

Continuarea o știți, ne-a mers bine... Puneam lumea la cale. Aveam încredere în ei. Dar în noaptea aia Alek luase un ciocan de acasă și niște palete pe post de vâsle. Ne dăduse compot la amândoi și după aia ne-am urcat în mașină fain-frumos și ne-am întors la barca din baraca pe care tocmai o descoperiserăm. Era prinsă cu un lanț ruginit pe care au reușit să îl spargă cu ceva ce nu-mi amintesc. Foloseau lanterna de la telefon și făceau mult zgomot, erau case țărănești în apropiere și la un moment dat am auzit chiar pași printre frunze, însă era doar un câine care nu avea treabă cu noi. Au reușit să spargă lanțul, au desfăcut barca și ne-am urcat în ea.

Era verde, era târziu. Nu voiam să mă urc, aveam un trench crem de la Zara și în jos o fustă. Am reușit până la urmă să începem toți, deși ne clătinam ca naiba. Am înțeles că baraca aia se numea de fapt Casa Bărcii și mi s-a părut comic. Eu săteam în spate, iar David parcă la mijloc. That's a first. Ne-am îndepărtat ușor de așa zisa Casă a Bărcii, de mal, și foloseam cele două palete pentru a avansa, pentru că nu aveam vâsle. Înaintam greu, pentru că apa era mizerabilă și plină de plante și deșeuri și probabil moloz. Auzeam broaște orocăind și ne duceam în larg. Îmi înghețase fundul și voiam deja să ne întoarcem, dar, pe de altă parte, încercam să mă bucur de peisaj, de întuneric, de liniște, de lună, de casele de fițe de pe margini. Îmi imaginam ce mișto era să locuiești într-una din acele case, să ai ieșire la împuțiciunea aia de lac. Chiar am vrut să batem la una dintre ușile caselor, atunci când David sărise în lac și aproape că intrase într-un șoc hipotermic, căci i se udaseră hainele și intrase apă în barcă, îmi făceam griji că ne scufundăm. Desigur, cât eu țipam să se așeze măcar pe micul ponton din fața unei case, Alek își făcea griji tot pentru dragul de David, în loc să nu se mai bălăngăne în barcă... Da, atunci mi-a spus că nu trebuie să îmi fac griji, chiar dacă picam în apă, m-ar fi salvat ei – ei, care nu erau mai uscați ca mine. Pula lui David arăta foarte funny, așa chircită și mai mică decât de obicei. A reușit să revină în barcă și mi s-a părut că, dacă nu eram eu să mențin echilibrul cu toată forța, chiar ne-am fi răsturnat în apa

aia scârboasă... iar eu nu știam să înot foarte bine. Am decis, în sfârșit, să ne întoarcem, să ducem barca înapoi. Dacă tot ne găseam acolo, venisem cu ideea să o tot ținem drept spre larg, să vedem unde ajungem, dar Alek trebuia să se întoarcă acasă, căci venea taică-su ăla dur. Cum treceam prin apă, mai vedeam farurile mașinilor pe celălalt mal, unde nu erau case, și ne era teamă să nu se ia cineva de noi – deși cred că asta era doar teama mea. Cei doi își făceau griji unul pentru celălalt, de fapt, David nu părea a avea vreo altă grijă pe lume, deși tot el a fost cel care a mers în chiloți până la mașină, și am mai și întâlnit oameni pe drum. No questions asked. Alek ne-a dat niște haine uscate la fiecare, dar mie abia îmi venea să cred că nu s-a întâmplat un dezastru. Fie să ne prindă că furaserăm barca, ce nu mai putea fi legată la loc deoarece lanțul ruginit fusese spart, fie să ne scufundăm – aveam telefonul în buzunar –, fie să ne sune vreun părinte – eu eram încă minoră. Așa că ne-am întors pe malul lacului Snagov. Și atunci cred că ura mea pentru cei doi a ieșit la suprafață. Pentru că nu le-a păsat, nu s-au gândit. Ei voiau să moară, să scape, să fugă – nu le-a păsat că eu voiam exact opusul. Să trăiesc, să rămân, să nu mă înec for fuck's sake! „Ce se poate întâmpla?" Până și ideea de a atinge apa aia jegoasă cu altceva în afară de mâini și fund mi se părea de-a dreptul răscolitoare. Și am vâslit din greu pentru a ajunge înapoi în Casa Mamei ei de Barcă. Mi se părea că lor nu le mai pasă, că nu depun niciun efort, că doar din

întâmplare au paletele alea în apă... Că eu duceam tot greul. Atunci am realizat că într-adevăr așa și era, în general. Ei nu se plângeau niciodată de nimic – bine, David o făcea la greu, inclusiv în somn. Dar nu la modul real, astfel încât să schimbe ceva. Eu ne trăgeam la mal. Eu îmi făceam griji. David a făcut-o doar pentru că voia Alek, iar Alek avea gustul aventurii. De ce naiba să înoți în lacul Snagov noaptea târziu? De ce să-ți panichezi prietenii, să-i pui în pericol, în caz că ți se întâmpla ceva? Unde e altruismul ăla, unde e logica de computer science? Nu vreau o explicație. Frigul din oasele mele, teama, furia... toate combinate. Nu mai vreau vreodată să ating lacul ăla, nici cu fundul unui yacht. Nu mai vreau să aud câinii lătrând, să îmi fie teamă că mă împotmolesc printre gunoaie, că o să rămân în larg din cauza unor idioți, din cauza faptului că am vrut să fim trei, mereu împreună, pe când ei se gândeau la cu totul alte lucruri. Nu mai vreau să simt cum până și luna mă judecă pentru cât de proastă am fost, să văd farurile mașinilor și să mă întreb dacă ne ia poliția și ne face dosar penal. Ei îmi spuneau mereu că se descurcă, pot mitui pe oricine, rezolvă ei... Hello, nu tocmai ăsta e sistemul de care încercam să fugim!? Fuck malul lacului Snagov. Fuck my tears. Fuck our threesome. Îmi doresc să nu ne fi combinat niciodată, să mai fiu încă virgină, să nu mă fi grăbit – dar altfel nu aș avea cum să știu toate astea. A fost o noapte ca un masaj din ăla cu ace, acupunctură, doar că nu erau ace, erau sulițe, erau țepe

– PE CARE MI LE-AU TRAS EI MIE!

Nu mai vreau să mă întorc acolo, să mă gândesc la locul ăla. La atingerile lor pe pielea mea, la pozele noastre cute care nu înseamnă nimic. La toate lucrurile pe care doar eu le-am văzut, pe când ei nu, fiindcă îi durea în pulă. Cum fiecăruia îi păsa de altceva și niciunuia de mine. Altfel nu ar fi sărit din barcă. Altfel nu am fi furat barca. Altfel, poate, nu am fi fost trei. Poate asta e dovada supremă de lipsă a orice fel de iubire sau loialitate, deși mă contrazic singură... Dar poligamia e un coșmar pentru inima mea plăpândă, mult prea subțiată de toate experiențele trăite. Moartea lui Becks, copilăria mea, băieții care m-au futut. Dacă mă iubeai, cum ai putut să iubești pe altcineva? Adevărul suprem e că fiecare dintre noi iubeam o singură persoană. Eu pe David, David pe Alek, iar Alek pe mine. Pe cine să dăm vina pentru această nepotrivire nefastă?... Știu eu! Pe malul lacului Snagov, blestematul de lac care mi-a deschis ochii, m-a înfrigurat, m-a înstrăinat, m-a lovit în moalele capului și m-a făcut să sângerez pe interior, să văd crudul adevăr. Că ce voiam noi e imposibil, că eram bolnavi, că am ales prost, cu toții. Că barca nu era a noastră, cum nici iubirea nu era a noastră, cum nu ne aveam decât pe noi, slabi, proști, inapți. Cum până și broaștele alea de baltă aveau mai multă minte ca noi, cât să stea unde le era locul, iar nu cu trupul în alte trupuri străine, reci, prefăcute. Și nu ne-am mințit decât pe noi, fiindcă nu avea

niciun sens nimic din ce făceam. O poveste abstractă, bună de nimic, cu tot cu vila lui Alek, cu dragostea pentru David, cu locurile în care mergeam cu toții și orele de la școală de la care lipseam din ce în ce mai des, cu cafele de la Starbucks și discuțiile interminabile, certurile. Toate astea nu au avut niciun sens pentru că toți am eșuat să vedem cel mai evident lucru: barca putea fi a noastră, însă apa se va simți mereu altfel. David m-a învățat mereu asta, nu contează mijloacele, atâta timp cât scopul nostru nu era comun. Dragostea se face DOAR în doi, de aia nu sunt supărată că ei au rămas și eu am plecat. Putea la fel de bine să fie altfel, însă trei e un număr prea mare pentru oricine, pentru iubire, credemă. Eu cu Becks. Becks cu Natalie. Becks Cu Basti. Dar niciodată trei. Am ruinat totul, ne-am bătut joc. Toate pe malul lacului Snagov.